

Bibliai kapcsoló

A játékleírásban felsorolt bibliai igék

Tartalomjegyzék

- 1.kártya: A samáriai asszony
- 2. kártya: ÁMÓSZ
- 3. kártya: ANNA, Sámuel anyja
- 4. kártya: AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS
- 5. kártya: DÁVID
- 6. kártya: ÉVA
- 7. kártya: GEDEON
- 8. kártya: ILLÉS
- 9. kártya: JÁKÓB
- 10. kártya: JÓNÁS
- 11. kártya: JÓZSUÉ
- 12. kártya: KERESZTELŐ JÁNOS
- 13. kártya: MÁRIA, Jézus anyja
- 14. kártya: MÁRTA
- 15. kártya: MÓZES
- 16. kártya: NIKODÉMUS
- 17. kártya: NÓÉ
- 18. kártya: ÖZVEGYASSZONY 2 FILLÉRREL
- 19. kártya: PÁL APOSTOL
- 20. kártya: RUTH
- 21. kártya: SALAMON
- 22. kártya: SÁMUEL
- 23. kártya: SIMON PÉTER
- 24. kártya: ZÁKEUS

1.kártya: A samáriai asszony

Jn 4,1-42

¹Amikor pedig megtudta Jézus, hogy a farizeusok meghallották, hogy ő több tanítványt szerez és keresztel, mint János – ²bár maga Jézus nem keresztelt, hanem a tanítványai –, ³elhagyta Júdeát, és elment ismét Galileába. ⁴Samárián kellett pedig átmennie, ⁵és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. ⁶Ott volt Jákób forrása. Jézus az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfele járt. ⁷Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: Adj innom! ⁸Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. ⁹A samáriai asszony ezt mondta: Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok? Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal. ¹⁰Jézus így válaszolt: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! – te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet. ¹¹Az asszony így szólt hozzá: Uram, merítődényed sincs, a kút is mély, honnan vennéd az élő vizet? ¹²Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is? ¹³Jézus így válaszolt neki: Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, ¹⁴de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne. ¹⁵Az asszony erre ezt mondta: Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni. ¹⁶Jézus így szólt hozzá: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj vissza! ¹⁷Az asszony így válaszolt: Nincs férjem. Jézus erre ezt mondta: Jól mondtad, hogy férjed nincs, ¹⁸mert öt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál. ¹⁹Az asszony így felelt: Uram, látom, hogy próféta vagy. ²⁰A mi atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell. ²¹Jézus így válaszolt: Higgy nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor nem ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. ²²Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. ²³De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres. ²⁴Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk. ²⁵Az asszony így felelt: Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent. ²⁶Jézus ezt mondta neki: Én vagyok az, aki veled beszélek.

²⁷Ekkor megérkeztek a tanítványai, és csodálkoztak azon, hogy asszonnyal beszél, mégsem mondta egyikük sem: Mit akarsz tőle? Miért beszélgetsz vele? ²⁸Az asszony pedig otthagyta korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: ²⁹Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ő a Krisztus? ³⁰Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.

³¹Közben kérték őt a tanítványai: Mester, egyél! ³²Ő pedig azt mondta nekik: Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok. ³³A tanítványok egymást kérdezgették: Valaki talán hozott neki enni? ³⁴Jézus ezt mondta nekik: Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját. ³⁵Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra. ³⁶Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató. ³⁷Mert abban igaza van a

mondásnak, hogy más a vető, és más az arató. ³⁸Én elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok: mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.

³⁹Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: Megmondott nekem mindent, amit tettem. ⁴⁰Amikor tehát a samáriaiak Jézushoz értek, kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig. ⁴¹Az ő szavának sokkal többen hittek, ⁴²az asszonynak pedig meg is mondták: Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ üdvözítője.

2. kártya: ÁMÓSZ

Ám 7,14-15

¹⁴Ámósz így válaszolt Amacjának: Nem vagyok próféta, sem prófétatanítvány. Pásztor vagyok én, és fűgét termeszték. ¹⁵De elhívott engem az ÚR a nyáj mellől, és ezt mondta nekem az ÚR: Eredj, és prófétálj népemnek, Izráelnek!

Ám 2,6-8

⁶Így szól az ÚR: Három, sőt négy vétke miatt nem bocsátok meg Izráelnek, mert eladják pénzért az igazat, és egy pár saruért a szegényt. ⁷Azt kívánják, hogy a nincstelének a föld porát szórják a fejükre, és elutasítják a szűkölködő ügyét. Apa és fia egy leányhoz járnak, így gyalázzák meg szent nevemet. ⁸Zálogba vett ruhán terpeszkednek minden oltár mellett, és a megbírságot borát isszák Istenük házában.

Ám 3,1-2.10-12

¹Halljátok meg azt az ígét, amelyet az ÚR mond rólatok, Izráel fiai, az egész nemzetségről, amelyet fölhoztam Egyiptomból: ²Csak veletek léptem közösségre a föld minden nemzetsége közül, ezért kérem számon rajtatok minden bűnötöket.

¹⁰Nem tudnak helyesen cselekedni – így szól az ÚR –, erőszakkal és zsarolással gyűjtenek kincset palotáikba. ¹¹Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Ellenség veszi körül az országot, megfosztanak hatalmadtól, kirabolják palotáidat. ¹²Így szól az ÚR: Ahogyan a pásztor az oroslán szájából két lábszárat vagy egy fülhegyet ment meg, csak úgy menekülnek meg Izráel fiai, akik most Samáriában az ágy szélén és damaszkuszi pamlagon ülnek.

Ám 5,4.10-20

⁴Ezt mondja az ÚR Izráel házának: Engem keressetek, akkor életben maradtok!

¹⁰Gyűlölik azt, aki megfeddi őket a kapuban, és utálják, aki megmondja az igazat. ¹¹Ti kihasználjátok a nincstelent, és gabonaadót szedtek tőle. Ezért bár faragott kőből építtettek házakat, nem fogtok bennük lakni, bár gyönyörű szőlőket ültettetek, nem isszátok azok borát. ¹²Tudom, hogy milyen sok a bűnötök, és vétkeitek mily nagyok: sanyargatjátok az igazat, elfogadjátok a megvesztegetést, elnyomjátok a szegényeket a kapuban. ¹³Ezért hallgat most az okos, mert gonosz idő ez! ¹⁴A jóra törekedjete, ne a rosszra, akkor életben maradtok, és veletek lesz az ÚR, a Seregek Istene – ahogy mondogatjátok. ¹⁵Gyűlöljétek a rosszat, szeressétek a jót, szerezzetek érvényt a törvénynek a kapuban! Talán megkegyelmez József maradékának az ÚR, a Seregek Istene. ¹⁶Ezért így szól az ÚR, a Seregek Istene, az én Uram: Minden téren sírni fognak, minden utcán jajgatnak. A mezei munkást gyászolni hívják, és a halottsíratókat jajveszékelné. ¹⁷Minden szőlőben sírni fognak, ha átvonulok közöttetek – mondja az ÚR. ¹⁸Jaj azoknak, akik az ÚR napját kívánják! Minek nektek az ÚR

napja? Sötét lesz az, nem világos! ¹⁹Olyan lesz, mint mikor valaki oroszlán elől fut, és medve támad rá, bejut a házba, kezével a falnak támaszkodik, és megmarja egy kígyó. ²⁰Bizony, sötét lesz az ÚR napja, nem világos, vaksötét lesz, fénysugár nélkül!

Ám 6,4-7:

⁴Elefántcsont ágyakon heverésznek, pamlagokon terpeszkednek, megeszik a nyájból a bárányokat, és a hizlalóból a borjúkat! ⁵Hárfakísérettel dalolásznak, és azt hiszik, hogy zenéjük olyan, mint Dávidé. ⁶Kelyhekből isszák a bort, és finom olajjal kenik magukat, de József romlásával nem törődnek. ⁷Ezért majd ők mennek a foglyok élén fogságba, és vége lesz a terpeszkedők mulatozásának.

Ám 8,11:

¹¹Mert így beszél Ámós: Fegyvertől hal meg Jeroboám, Izráelnek pedig fogságba kell mennie földjéről.

Ám 9,13-15

¹³Eljön majd az idő – így szól az ÚR –, amikor nyomon követi a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt; must csorog majd a hegyekről, folyik mindenütt a halmokról. ¹⁴Jóra fordítom majd népemnek, Izráelnek a sorsát. Az elpusztult városokat fölépítik, és azokban fognak lakni. Szőlőket ültetnek, és isszák azok borát, kerteket művelnek, és eszik azok gyümölcsét. ¹⁵Elültetem őket földjükbe, és többé nem tépik ki őket a földjükből, amelyet nekik adtam – ezt mondja az ÚR, a te Istened.

3. kártya: ANNA, Sámuel anyja

1Sám 1:

¹Volt egy ember Rámatajim-Cófimból, Efraim hegyvidékéről, akinek Elkáná volt a neve; efráti volt, Jeróhámnak a fia, aki Elíhú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. ²Két felesége volt; az egyiknek Anna, a másiknak Peninná volt a neve. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. ³Ez az ember évenként fölment városából Sílóba, hogy imádkozzon, és áldozzon a Seregek URának. Ott pedig Éli két fia, Hofnί és Fineás voltak az ÚR papjai. ⁴Amikor eljött az a nap, amelyen Elkáná áldozni szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának meg mindegyik fiának és lányának. ⁵Annának is csak egy részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az ÚR bezárta a méhét. ⁶Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az ÚR bezárta a méhét. ⁷Így történt ez évről évre: valahányszor fölment az ÚR házába, ezzel bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit. ⁸Akkor ezt mondta neki a férje, Elkáná: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál?

⁹Egyszer Anna fölkel, miután ettek és ittak Sílóban. Éli pap meg ott ült egy széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál. ¹⁰Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az ÚRhoz, és keservesen sírt. ¹¹Azután ezt a fogadalmat tette: Seregek URa! Ha részvétellel tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálóleányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálóleányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét!

¹²Mivel hosszasan imádkozott az ÚR színe előtt, Éli figyelte az asszony száját. ¹³Anna ugyanis magában beszélt: csak az ajka mozgott, de nem hallatszott a hangja. Éli ezért azt

gondolta, hogy részeg, ¹⁴és ezt mondta neki: Meddig motyogsz még itt részegen? Józanodj ki végre! ¹⁵Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy részegítő italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt. ¹⁶Ne tartsd szolgálóleányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. ¹⁷Éli erre így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amivel hozzá folyamodtál! ¹⁸Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálóleányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca.

¹⁹Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkáná a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá. ²⁰Egy idő múlva Anna teherbe esett, és fiút szült. Sámuelnek nevezte el, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt.

²¹És mikor fölment az az ember, Elkáná, egész háza népével, hogy bemutassa az ÚRnak az évenkénti áldozatot, és teljesítse fogadalmát, ²²Anna nem ment el, hanem ezt mondta férjének: Majd az elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az ÚR előtt, és végleg ott maradjon. ²³A férje, Elkáná ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod. Maradj itthon, amíg elválasztod. Csak az ÚR tartsa meg ígéretét! Otthon maradt tehát az asszony, és szoptatta a fiát, míg el nem választotta.

²⁴Miután elválasztotta, elvitte magával, és vele együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet meg egy tömlő bort, és bevitte az ÚR házába, Sílóba. A gyermek még kicsiny volt. ²⁵Akkor levágták a bikát, a gyermeket pedig bevitték Élihez. ²⁶Az asszony ezt mondta: Kérlek, uram! Az életemre esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted, és imádkozott az ÚRhoz. ²⁷Ezért a gyermekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amivel hozzá folyamodtam. ²⁸Ezért most én is, kérésemnek megfelelően felajánlom őt az ÚRnak. Legyen egész életére az ÚRnak ajánlva! És ott imádták az URat.

1Sám 2,1-10; 1Sám 2,18-21

¹Akkor így imádkozott Anna: Örömet szerzett szívemnek az ÚR, felemelte arcomat az ÚR. Tudok már mit felelni ellenségeimnek, mert szabadításodnak örvendezhetek. ²Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk. ³Ne beszéljete oly sokat büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedés! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és ő teszi mérlegre a tetteket. ⁴A hősök íja összetörik, de akik a földre rogytak, az erő övét kötik magukra. ⁵A jóllakottak elszegődnek a betevő falatért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. ⁶Az ÚR megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét. ⁷Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. ⁸Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. ⁹Híveinek lépteit ő vigyázza, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. ¹⁰Összetörnek, akik az ÚRral perbe szállnak, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az ÚR az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.

¹⁸Sámuel pedig végezte szolgálatát az ÚR előtt, és ifjú létére gyolcs éfódot viselt. ¹⁹Anyja egy kis ruhát szokott készíteni, és évről évre elvitte neki, amikor férjével együtt fölment az évenkénti áldozat bemutatására. ²⁰Éli pedig megáldotta Elkánát feleségével együtt, és ezt mondta: Adjon neked az ÚR utódot ettől az asszonytól a felajánlott helyett, akit felajánlott

az ÚRnak! Azután hazamentek. ²¹És az ÚR rátekintett Annára, s az teherbe esett, és még három fiút és két lányt szült. A gyermek Sámuel pedig az ÚRnál növekedett.

4. kártya: AZ IRGALMAS SAMARITÁNUS

Lk 10,25-37

²⁵Ekkor felállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? ²⁶Ő pedig ezt mondta neki: Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod? ²⁷Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.” ²⁸Jézus ezt mondta neki: Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz. ²⁹Ő viszont igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: De ki a felebarátom? ³⁰Válaszul Jézus ezt mondta neki: Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagya elmentek. ³¹Történetesen egy pap ment azon az úton lefelé, de amikor meglátta, elkerülte. ³²Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, de amikor meglátta, ő is elkerülte. ³³Egy arra utazó samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta, ³⁴odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Azután feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és gondját viselte. ³⁵Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadosnak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. ³⁶Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek? ³⁷Ő így felelt: Az, aki irgalmas volt hozzá. Jézus erre ezt mondta neki: Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj!

5. kártya: DÁVID

1Sám 16,1-13; 1Sám 16,14-23

¹ Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt? Hiszen elvettem őt, és nem marad Izráel királya! Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert az ő fiai közül választottam magamnak királyt! ² Hogyan mehetnék oda? – kérdezte Sámuel. – Ha meghallja Saul, megöl engem. De az ÚR ezt felelte: Vigyél magaddal egy üszőt, és mondd ezt: Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. ³ Azután hívd meg Isait az áldozati lakomára! Én pedig majd a tudtodra adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondok neked! ⁴Sámuel úgy is tett, ahogyan megmondta neki az ÚR. Amikor megérkezett Betlehembe, remegve mentek eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e? ⁵ Békés szándékkal – felelte. – Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. Szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek el velem az áldozati lakomára! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az áldozati lakomára.

⁶ Amikor megérkeztek, és meglátta Eliábot, ezt gondolta: Biztosan ez lesz a felkent, aki most itt áll az ÚR előtt. ⁷De az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Ne tekints a megjelenésére, se természetes növéseire, mert én megvettem őt. Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van. ⁸ Ekkor Abínádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé, de ő ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR. ⁹ Azután Sammát vezette oda Isai, de Sámuel ezt mondta: Őt sem választotta az ÚR. ¹⁰Hét fiát vezette így oda Isai Sámuel elé, de Sámuel ezt mondta Isainak: Ezeket nem

választotta az ÚR. ¹¹ Majd megkérdezte Sámuel Isaitól: Itt van az összes fiad? Hátra van még a legkisebb – felelte ő –, de ő éppen a juhokat őrzi. Erre Sámuel ezt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem ülünk le, amíg ő még nem érkezik. ¹² Érte küldött tehát, és elhozatta. Ő pedig pirospozsgás, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az ÚR: Rajta! Kend föl királlyá, mert ő az! ¹³ Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és testvérei körében fölkente őt. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.

¹⁴ Saultól viszont eltávozott az ÚR lelke, és egy gonosz szellem gyötörni kezdte, amit az ÚR küldött. ¹⁵ Akkor ezt mondták a szolgálai Saulnak: Látod, Istennek egy gonosz szelleme gyötör téged. ¹⁶ De a mi urunknak csak szólnia kell, és szolgálid készek keresni egy embert, aki ért a lantpengetéshez. És ha majd Istennek a gonosz szelleme megszáll, akkor ő játszik majd valamit, és jobban leszel. ¹⁷ Saul így felelt a szolgálainak: Keressetek hát nekem egy embert, aki szépen tud játszani a lanton, és hozzátok ide hozzám! ¹⁸ Ekkor megszólalt az egyik legény, és ezt mondta: Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lanton játszani; derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az ÚR. ¹⁹ Saul tehát követeket küldött Isaihoz ezzel az üzenettel: Küldd el hozzám Dávidot, a fiadat, aki a juhokat szokta őrizni! ²⁰ Isai pedig fogott egy szamarat, arra kenyeret, egy tömlő bort meg egy kecskegidát rakott, és elküldte Saulnak a fiával, Dáviddal. ²¹ Dávid megérkezett Saulhoz, és a szolgálatába szegődött. Ő pedig igen megszerette, és a fegyverhordozója lett. ²² Akkor ezt üzent Saul Isainak: Hadd szolgáljon engem Dávid, mert igen megkedveltem! ²³ És valahányszor Istennek az a szelleme megszállta Saul, fogta Dávid a lantot, és játszott rajta valamit. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, a gonosz szellem pedig eltávozott tőle.

1Sám 17,26-58

²⁶ Akkor Dávid megkérdezte a mellette állóktól: Mi lesz a jutalma annak, aki megöli ezt a filiszteust, és megmenti Izráelt a gyalázattól? Mert ki ez a körülmetéletlen filiszteus, hogy gyaláznia meri az élő Isten seregét? ²⁷ A nép pedig elmondta neki is szóról szóra, hogy mi lesz a jutalma annak, aki levágja Góliátot. ²⁸ Amikor a legidősebb bátyja, Eliáb hallotta, hogy Dávid az emberekkel beszélget, haragra gerjedt Eliáb, és ezt mondta: Minek jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhot a pusztában? Tudom, hogy szeretsz hősködni, és mindig valami rosszban töröd a fejed. Csátát akarsz látni, azért jöttél ide! ²⁹ Dávid ezt felelte: Ugyan mit követtem el? Hiszen csak beszélgetek! ³⁰ Azután odafordult valaki máshoz, és tőle is ugyanazt kérdezte. A hadinép pedig ugyanúgy válaszolt neki, mint azelőtt. ³¹ Amikor híre ment, hogy mit beszél Dávid, jelentették Saulnak, ő pedig magához rendelte. ³² Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt, elmegy a te szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. ³³ De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehatsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harchoz szokott ember ifjúkora óta.

³⁴ Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhok mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egyet a nyájából, ³⁵ utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem és megöltem. ³⁶ Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: úgy jár majd ez a körülmetéletlen filiszteus is, mint azok, mivel csúfolta az élő Isten seregét. ³⁷ Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Hát menj, az ÚR legyen veled! ³⁸ És felöltöztette Saul Dávidot a saját ruhájába, a fejére rézsisakot tett, és páncélba

öltöztette. ³⁹Felkötötte Dávid Saul kardját is a ruhája fölé, és megpróbált járni benne, mert nem volt hozzászokva. Ekkor azonban Dávid ezt mondta Saulnak: Nem tudok én ezekben járni, mert nem vagyok én ilyenekhez szokva. Le is vetette Dávid ezeket. ⁴⁰Kezébe vette hát a botját, és kiválasztott a patakból öt sima kövecskét; beletette azokat a pásztortáskájába, a tarisnyájába, és parittyával a kezében közeledett a filiszteushoz.

⁴¹A filiszteus is elindult, egyre közelebb jött Dávidhoz, és előtte ment a pajzshordozója. ⁴²Amikor a filiszteus rátekintett, megvetően nézett Dávidra, mert fiatal volt, pirosposzgás és jó megjelenésű. ⁴³Ezt kérdezte a filiszteus Dávidtól: Hát kutya vagyok én, hogy bottal jössz ellenem? És szidni kezdte a filiszteus Dávidot Istenével együtt. ⁴⁴Ezt mondta a filiszteus Dávidnak: Gyere csak ide, hadd adjam a testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak! ⁴⁵Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek URának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsúfoltál. ⁴⁶Még ma kezembe ad az ÚR, leváglok, és a fejedet veszem, a filiszteusok seregének a hulláit pedig még ma az égi madaraknak és a mezei vadaknak adom, hadd tudja meg mindenki a földön, hogy van Isten Izráelben. ⁴⁷És megtudja ez az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az ÚR. Mert az ÚR kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket.

⁴⁸Amikor a filiszteus nekikészült, és egyre közeledett Dávidhoz, Dávid is kifutott gyorsan a csatasorból a filiszteus elé. ⁴⁹Belenyúlt Dávid a tarisnyájába, kivett belőle egy követ, a parittyájával elröpítette, és úgy homlokra találta a filiszteust, hogy a kő befúródott a homlokába, és arccal a földre zuhant. ⁵⁰Dávid tehát erősebb volt a filiszteusnál, bár csak parittyája és köve volt: legyőzte a filiszteust, és megölte, pedig még kard sem volt Dávidnál. ⁵¹Azután odafutott Dávid, rálépett a filiszteusra, fogta annak a kardját, kihúzta a hüvelyéből, megölte vele, és levágta a fejét. Amikor látták a filiszteusok, hogy meghalt a vitézük, megfutamodtak.

⁵²Ekkor az izráéliek és júdaiak nekilódultak, és csatakiáltás közepette üldözték a filiszteusokat a völgy irányában, egészen Ekrón kapujáig. Ott feküdtek az elesett filiszteusok a Saarajimba vezető úton egészen Gátig és Ekrónig. ⁵³Azután visszatértek Izráel fiai a filiszteusok üldözéséből, és kifosztották a táborukat. ⁵⁴Dávid pedig fogta a filiszteus fejét, és Jeruzsálembe vitte, fegyvereit pedig otthon helyezte el.

⁵⁵Amikor látta Saul, hogy kiállt Dávid a filiszteus ellen, ezt kérdezte a hadseregparancsnoktól, Abnértól: Abnér, kinek a fia ez az ifjú? Abnér így felelt: Az életemre mondom, ó, király, hogy nem tudom. ⁵⁶Akkor ezt mondta a király: Kérdezz hát utána, hogy kinek a fia ez az ifjú! ⁵⁷És amikor visszajött Dávid azután, hogy levágta a filiszteust, fogta őt Abnér, és Saul elé vezette. A filiszteus feje még a kezében volt. ⁵⁸Saul megkérdezte tőle: Kinek a fia vagy, te ifjú? Dávid így felelt: Szolgádnak, a betlehemi Isainak a fia vagyok.

1Sám 18,1-4; 1Sám 18,28-29

¹Miután véget ért a beszélgetés Saullal, Jónátán lelke összeforrt Dávid lelkével. Úgy megszerette őt Jónátán, mint önmagát. ²Saul pedig magához vette őt azon a napon, és nem engedte, hogy visszatérjen apja házába. ³És szövetséget kötött Jónátán Dáviddal, mert úgy szerette őt, mint önmagát. ⁴Levette Jónátán a köpenyét, és Dávidnak adta, sőt a ruháját meg a kardját, az íját és az övét is. ⁵És ha Dávid harcba indult, sikerrel járt mindenütt, bárhová küldte Saul. Ezért a harcosok élére állította őt Saul. Tetszett ez az egész népnek, még Saul udvari embereinek is.

²⁸Saul azonban látta és tudta, hogy az ÚR Dáviddal van, és hogy Míkal, Saul leánya szereti őt. ²⁹Ezért még jobban félt Saul Dávidtól, és ellensége lett Dávidnak egész életére.

1Sám 26,8-23:

⁸Akkor ezt mondta Abísaj Dávidnak: Most kezecedbe juttatta Isten az ellenségedet. Hadd szögezzem hát a földhöz a lándzsámmal! Egyetlen döfés is elég, másokra már nem lesz szükség! ⁹Dávid azonban ezt felelte Abísajnak: Ne öld meg, mert ki emelhet büntetlenül kezét az Úr fölkentjére?! ¹⁰Majd ezt mondta Dávid: Az élő Úrra mondom, hogy megveri őt az Úr: vagy úgy, hogy eljön halála napja, vagy úgy, hogy harcba megy, és ott vész el. ¹¹Az Úr őrizzen meg attól, hogy kezét emeljek az Úr fölkentjére! Csak a lándzsát vedd el a feje mellől meg a vizeskorsót, és menjünk! ¹²Fogta hát Dávid a lándzsát meg a vizeskorsót Saul feje mellől, és elmentek. Senki sem látta, senki sem vette észre, senki sem ébredt fel, hiszen mindenki aludt, mert az Úr mély álmot bocsátott rájuk.

¹³Ezután átment Dávid a túlsó oldalra, megállt messze a hegy tetején, úgyhogy nagy volt a távolság köztük. ¹⁴Így kiáltott Dávid a hadinépnek és Abnérnak, Nér fiának: Abnér, nem válaszolsz? Abnér így válaszolt: Ki vagy te, hogy így kiáltozol a királynak? ¹⁵Dávid ezt felelte Abnérnak: Te lennél az az ember, akihez fogható nincsen Izráelben? Miért nem vigyáztál uradra, a királyra? Hiszen bement valaki a nép közül, hogy megölje uradat, a királyt! ¹⁶Bizony, nem végezted jól a dolgot! Az élő Úrra mondom, hogy halál fiai vagytok, mert nem őriztétek uratokat, az Úr fölkentjét! Nézd csak meg, hová lett a király lándzsája és a vizeskorsó a feje mellől?

¹⁷Saul megismerte Dávid hangját, és ezt kérdezte: Nem a te hangod ez, Dávid fiam? Dávid így felelt: De az én hangom, uram, királyom. ¹⁸Miért üldözi szolgáját az én uram? – kérdezte. – Mit követtem el, vagy miféle gonoszságon járna az eszem? ¹⁹Most azért hallgassa meg, uram, királyom, szolgájának a szavát! Ha az Úr ingerelt föl ellenem, ő kiengesztelhető áldozattal. De ha emberek, akkor legyen rajtuk az Úr átka, mert elűztek engem, hogy ne tartozzam az Úr örökségéhez, és ezt mondták: Eredj, szolgálj más isteneknek! ²⁰Ne hulljon azért vérem a földre az Úr színétől távol! Mert hadba vonult Izráel királya, hogy megkeressen egy árva bolhát; mint fogolymadarat, üldöz a hegyeken. ²¹Akkor ezt mondta Saul: Vétkeztem! Térj vissza, Dávid fiam! Nem követek el többé ellened gonoszságot, hiszen megkíméltem ma az életem! Bizony, ostoba voltam, és súlyos hibát követtem el. ²²Dávid így válaszolt: Itt van a király lándzsája. Jöjjön át egy legény, és vigye el! ²³Az Úr mindenkinek megfizet a maga igazsága és hűsége szerint, mert az Úr a kezembe adott ma téged, de én nem akartam kezét emelni az Úr fölkentjére.

2Sám 5,1-7:

¹Ezután elment Dávidhoz Izráel összes törzse Hebrónba, és ezt mondta: Nézd, mi a csontod és húsod vagyunk! ²Azelőtt is, amikor Saul volt a királyunk, te vezetted harcba és hoztad vissza Izráelt, és ezt mondta neked az ÚR: Te leszel népemnek, Izráelnek a pásztora, te leszel Izráel fejedelme! ³Megjelent tehát Izráel valamennyi véne a király előtt Hebrónban, és Dávid király szövetséget kötött velük Hebrónban az ÚR színe előtt, ők pedig fölkenték Dávidot

Izráel

királyává.

⁴Harmincesztendő volt Dávid, amikor királlyá lett, és negyven esztendeig uralkodott. ⁵Júda királya volt Hebrónban hét esztendeig és hat hónapig, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig volt egész Izráel és Júda királya.

⁶A király pedig embereivel együtt fölvonult Jeruzsálem alá az országban lakó jebúsiak ellen. Azok azonban ezt mondták Dávidnak: Ide ugyan nem jössz be! Hiszen még a vakok és sánták is elűznek téged! Mert azt gondolták, hogy Dávid nem tud bemenni oda. ⁷Dávid azonban elfoglalta Sion sziklavárát, és ez lett Dávid városa.

2Sám 7,1-17:

¹Amikor a király már palotában lakott, és az ÚR mindenfelől nyugalmat adott neki ellenségeitől, ²ezt mondta a király Nátán prófétának: Nézd, én cédruspalotában lakom, az Isten ládája pedig sátorlapok között lakik. ³Nátán ezt mondta a királynak: Tedd meg mindazt, ami szándékodban van, mert veled van az ÚR!

⁴De még azon az éjszakán az történt, hogy így szólt az ÚR igéje Nátánhoz: ⁵Menj, és mondd meg szolgámnak, Dávidnak, hogy ezt mondja az ÚR: Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam? ⁶Hiszen attól kezdve, hogy fölhoztam Izráel fiait Egyiptomból, nem laktam házban mindmáig, hanem egy sátorral vándoroltam ide-oda, az volt a hajlékom. ⁷Amíg Izráel fiai között vándoroltam, mondtam-e egy szóval is Izráel bármelyik bírójának, akit népem, Izráel pásztorául rendeltem: Miért nem építtetek nekem egy házat cédrusfából?

⁸Most azért ezt mondd szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek URa: Én hoztalak el a legelőről, a juhnyáj mellől, hogy fejedelme légy népemnek, Izráelnek. ⁹Veled voltam mindenütt, amerre csak jártál, kiirtottam előled minden ellenségedet. Olyan nagy nevet szereztem neked, amilyen neve csak a legnagyobbaknak van a földön. ¹⁰Helyet készítettem népemnek, Izráelnek is, és úgy ültettem el ott, hogy a maga helyén lakhat. Nem kell többé rettegnie, és nem nyomorgatják többé a gonoszok, mint kezdetben, ¹¹attól a naptól fogva, hogy bírakat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam neked minden ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házat építeni.

¹²Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárdra teszem az ő királyságát. ¹³Ő épít házat nevem tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. ¹⁴Atyja leszek, és ő az én fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férfihoz illő bottal, embereknek kijáró csapásokkal. ¹⁵De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled. ¹⁶Így a te házad és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz.

¹⁷Nátán pontosan e beszéd és látomás szerint beszélt Dáviddal.

2Sám 11

¹Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgáljaival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammóniakat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt.

²Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetején sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép volt. ³Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Úriás felesége. ⁴Akkor követeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából, bement hozzá, ő pedig vele hált. Azután hazament az asszony.

⁵De az asszony teherbe esett. Megüzente hát Dávidnak: Teherbe estem! ⁶Akkor Dávid ezt üzenté Jóábnak: Küldd el hozzám a hettita Úriást! Jóáb el is küldte Úriást Dávidhoz.

⁷Amikor Uriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép, és jól folyik-e a háború. ⁸Azután ezt mondta Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Uriás elhagyta a királyi palotát, és vitték utána a király ajándékát. ⁹De Uriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le ura többi szolgájával együtt, és nem ment haza. ¹⁰Amikor jelentették Dávidnak, hogy Uriás nem ment haza, ezt kérdezte Dávid Uriástól: Hiszen hosszú útról érkezél! Miért nem mentél hát haza? ¹¹Uriás így felelt Dávidnak: A láda meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és a feleségemmel háljak? Az életemre, a lelkemre mondom, hogy nem teszem ezt!

¹²Akkor ezt mondta Dávid Uriásnak: Maradj itt még ma, és holnap elbocsátlak! Ott maradt tehát Uriás Jeruzsálemben aznap és másnap is. ¹³Azután hívatta őt Dávid, hogy vele egyék és igyék, és leitatta őt. De este urának a szolgálóival ment ki lefeküdni a fekvőhelyére, és nem ment haza.

¹⁴Reggel azután levelet írt Dávid Jóábnak, melyet Uriással küldött el. ¹⁵Ezt írta a levélben: Állítsátok Uriást az arcvonalba, ahol a leghevesebb a küzdelem, azután húzódjatok vissza, hogy levágják, és halálát lelje!

¹⁶Így történt a város ostrománál, hogy Jóáb Uriást arra a helyre állította, amelyről tudta, hogy ott kemény harcosok állnak. ¹⁷Amikor kitörtek a városbeli férfiak, és megütköztek Jóábbal, néhányan elesetek a hadinépből Dávid szolgálói közül. Meghalt a hettita Uriás is. ¹⁸Jelentést küldött azért Jóáb Dávidnak az ütközet egész lefolyásáról. ¹⁹Ezt parancsolta a küldöncnek: Ha elbeszéled az ütközet egész lefolyását a királynak, ²⁰és ha a király haragra lobban, és ezt mondja neked: Miért mentetek harc közben olyan közel a városhoz? Hát nem tudtátok, hogy a várfalról lőni fognak rátok? ²¹Ki ütötte agyon Abímeleket, Jerubbeset fiát? Egy asszony dobott rá a várfalról egy malomkövet, és ezért halt meg Tébécben! Miért mentetek olyan közel a várfalhoz? Akkor így válaszolj: Szolgád, a hettita Uriás is meghalt.

²²A küldönc tehát elment, és amikor megérkezett, jelentette Dávidnak mindazt, amit rábízott Jóáb. ²³A küldönc ezt mondta Dávidnak: Először erősebbek voltak nálunk azok az emberek, ránk törtek a mezőn, de mi viasszorítottuk őket a kapu bejáratáig. ²⁴A várfalról azonban lövöldözni kezdtek szolgálidra az íjászok, és meghaltak néhányan a király szolgálói közül. Szolgád, a hettita Uriás is meghalt.

²⁵Akkor ezt parancsolta Dávid a küldöncnek: Mondd meg Jóábnak: Ne tekintsd ezt olyan nagy bajnak, mert a fegyver hol ezt, hol azt pusztítja el. Harcolj még erősebben a város ellen, és rombold le! Így biztasd őt!

²⁶Amikor meghallotta Uriás felesége, hogy meghalt a férje, Uriás, elsíratta az urát. ²⁷A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette; az pedig a felesége lett, és fiút szült neki. De az ÚRnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

2Sám 12,1-25

¹Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. ²A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. ³A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. ⁴Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

⁵Dávid nagy haragra lobbant az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt elkövette! ⁶A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt.

⁷Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek föl Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. ⁸Neked adtam uradnak a házát, és öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. ⁹Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! ¹⁰Ezért nem távozik el soha a fegyver a házadtól, mivel megvetettél engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen.

¹¹Ezt mondja az ÚR: A tulajdon házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára elveszem, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálni. ¹²Te ugyan titokban cselekedtél, én azonban egész Izráel előtt, napvilágnál cselekszem meg ezt!

¹³Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg. ¹⁴Mivel azonban ezzel a tettel okot adtál az ÚR ellenségeinek a gyalázkodásra, meg kell halnia a fiadnak, aki született neked.

¹⁵Ezután hazament Nátán. Az ÚR pedig súlyos betegséggel verte meg a gyermeket, akit Úriás volt felesége szült Dávidnak. ¹⁶Dávid könyörgött Istenhez a gyermekért; böjtöt tartott Dávid, és amikor hazament, a földön fekvé töltötte az éjszakát. ¹⁷Udvarának a vénei odaálltak melléje, hogy fölemeljék a földről, de ő nem engedte, és nem is evett velük semmit. ¹⁸A hetedik napon meghalt a gyermek. A szolgák azonban nem merték megmondani Dávidnak, hogy meghalt a gyermek, mert ezt gondolták: Hiszen amikor még élt a gyermek, és szóltunk hozzá, akkor sem hallgatott a szavunkra. Hogyan mondjuk meg neki, hogy meghalt a gyermek?! Még valami bajt csinál! ¹⁹Dávid azonban látta, hogy szolgálai maguk között sugdolóznak, és rájött Dávid, hogy meghalt a gyermek. Megkérdezte Dávid a szolgálait: Meghalt a gyermek? Meghalt – felelték. ²⁰Ekkor fölkelt Dávid a földről, megfürdött, megkente magát, ruhát váltott, majd bement az ÚR házába, és leborult. Azután hazament, és kérte, hogy tegyenek eléje ételt, és evett. ²¹Akkor ezt kérdezték a szolgálai: Miért tetted ezt? Amíg élt a gyermek, böjtöltél és sírtál, de most, hogy meghalt a gyermek, fölkelsz és eszel? ²²Ő így felelt: Amíg a gyermek élt, böjtöltem és sírtam, mert ezt gondoltam: Ki tudja, talán megkönyörül rajtam az ÚR, és életben marad a gyermek. ²³De most, hogy meghalt, miért böjtöljek? Vissza tudom-e még hozni őt? Én megyek majd őhozzá, de ő nem tér vissza hozzám.

²⁴Ezután megvigasztalta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az asszony fiút szült, és Salamonnak nevezték, az ÚR pedig a szeretetébe fogadta őt. ²⁵Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedídjának nevezte az ÚR akarata szerint.

2Sám 23,8.24.39:

⁸Ezek voltak név szerint Dávid vitézei: a tahkemóni Jóséb-Bassebet, egy főtiszt, aki úgy forgatta a lándzsáját, hogy egy alkalommal nyolcszáz embert döfött le.

²⁴Aszáél, Jóáb testvére is kivált a harminc közül, akik a következők voltak: Elhánán, a betlehemi Dódó fia... ³⁹és a hettita Úriás. Összesen tehát harmincheten voltak.

(1Krón 11,10kk: ¹⁰Ezek voltak Dávid legkiválóbb vitézei, akik támogatták őt az uralkodásban, és egész Izráellel együtt királlyá tették az ÚR ígéje szerint, melyet Izráelről mondott... 1Krón 11,41: ⁴¹a hettita Úriás, Zábád, Ahlaj fia...)

2Sám 19,25-29:

²⁵Mefibóset, Saul fia is elment a király elé. Nem gondozta a lábát, nem gondozta a szakállát, és nem mosatta a ruháját attól fogva, hogy a király elment, egészen addig, amíg békességben meg nem érkezett. ²⁶Amikor aztán Jeruzsálemben a király elé érkezett, megkérdezte tőle a király: Miért nem jöttél velem, Mefibóset? ²⁷Ő így felelt: Uram, királyom, becsapott engem a szolgám. Mert én, a te szolgád, ezt mondtam: Fölnyergeltetek egy szamarat, felülök rá, és úgy megyek a királlyal, mert béna a te szolgád. ²⁸Ő azonban rágalmozta szolgálodat az én uram, királyom előtt. De az én uram, királyom olyan, mint az Isten angyala. Tégy azért úgy, ahogyan jónak látod! ²⁹Mert apám egész háza népe nem várhatott mást az én uramtól, királyomtól, mint halált, te mégis azok közé ültetted szolgálodat, akik asztalodnál esznek. Mi jogom volna tehát, hogy még panaszkodjam a királynak?

2Sám 23,1-5

¹Ezek voltak Dávid utolsó szavai: Így szól Dávid, Isai fia, így szól a magasra emelt férfi, Jákób Istenének felkentje, Izráel énekeinek kedveltje: ²Az ÚR lelke beszélt általam, az ő szava volt nyelvemen. ³Izráel Istene ezt mondta, Izráel kösziklája így szólt hozzám: Az emberek igaz uralkodója, az istenfélő uralkodó ⁴olyan, mint a fölkelő nap reggeli fénye, mint a felhőtlen reggel, melynek sugarától eső után kisarjad a fű a földön. ⁵Nem ilyen-e házam Isten színe előtt? Örök szövetségre lépett énvelem, benne elrendezett és biztosított mindent. Minden javam, minden örömöm őtől származik.

1Kir 2,1-4

¹Amikor közeledett Dávid halálának az ideje, ezeket hagyta meg fiának, Salamonnak: ²Én most elmegyek azon az úton, amelyen minden földi halandó elmegy. Légy erős, légy férfi! ³Tartsd meg, amit elrendelt Istened, az ÚR! Járj az ő útján, tartsd meg rendelkezéseit, parancsolatait, törvényeit és intelmeit, ahogyan meg vannak írva Mózes törvényében. Akkor boldogulsz mindenben, amit teszel, és mindenütt, amerre fordulsz. ⁴Akkor beteljesíti az ÚR a nekem adott ígéretét, amikor ezt mondta: Ha vigyáznak fiaid útjukra, és állhatatosan előttem járnak teljes szívvel és teljes lélekkel, akkor nem vesznek ki utódaid Izráel trónjáról.

1Kir 2,10-11

¹⁰Azután pihenni tért Dávid őseihez, és eltemették Dávid városában. ¹¹Dávid negyven évig uralkodott Izráelben. Hebrónban uralkodott hét évig, Jeruzsálemben pedig harminchárom évig uralkodott.

Mk 11,1-10

¹Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, ²és így szólt hozzájuk: Menjetek be az előttek lévő faluba, és amint beértek, találtok egy szamárcsikót megkötve, amelyen még nem ült soha senki: oldjátok el, és hozzátok ide! ³Ha pedig valaki szólna nektek: Miért teszitek ezt? – mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rá, de azonnal vissza is küldi. ⁴Azok elmentek, megtalálták a szamárcsikót az ajtó elé kötve kinn az utcán, és eloldották. ⁵Az ott álldogálók közül néhányan megkérdezték tőlük: Mit csináltok, miért oldjátok el a szamárcsikót? ⁶Ők

pedig úgy válaszoltak, ahogyan Jézus mondta, és elengedték őket. ⁷Elvitték tehát Jézushoz a számárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, ő pedig felült rá. ⁸Sokan felsőruhájukat terítették az útra, mások a mezőn vágott lombos ágakat; ⁹az előtte haladók és az őt követők pedig ezt kiáltották: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében! ¹⁰Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!

Jel 22,16

⁶Én, Jézus, küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag.

6. kártya: ÉVA

1Móz 2,21-25

²¹Mély álmot bocsátott azért az ÚRisten az emberre, és az elaludt. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére. ²²Az emberből kivett oldalbordát az ÚRisten asszonnyá formálta, és odavezette az emberhez. ²³Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett.

²⁴Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és ezért lesznek egy testté. ²⁵Még mindketten meztelenek voltak: az ember és a felesége is, de nem szégyellték magukat.

1Móz 3

¹A kígyó pedig ravaszabb volt minden vadállatnál, amelyet az ÚRisten alkotott. Ezt kérdezte az asszonytól: Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? ²Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk, ³csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén áll, mondta Isten: Ne egyetek abból, ne is érintsetek, hogy meg ne haljatok! ⁴A kígyó erre így felelt az asszonynak: Dehogyan haltok meg! ⁵Hanem jól tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz.

⁶Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, hogy csábítja a szemet, és kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított hát a gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett. ⁷Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy meztelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak.

⁸Amikor aztán meghallották az ÚRisten hangját, amint szellős alkonyatkor sétált a kertben, az ember és a felesége elrejtőzött az ÚRisten elől a kert fái között. ⁹De az ÚRisten kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? ¹⁰Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert meztelen vagyok, és ezért elrejtőztem. ¹¹Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy meztelen vagy? Talán ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? ¹²Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, ezért ettem. ¹³Akkor az ÚRisten ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, ezért ettem.

¹⁴Akkor ezt mondta az ÚRisten a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden jószág és minden vadállat között: hasadon járj, és port egyél egész életedben! ¹⁵Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.

¹⁶Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szüled gyermeked. Vágyakozni fogsz férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad.

¹⁷Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről megparancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! ¹⁸Tövist és bogáncsot hajtson neked, és a mező növényét egyed! ¹⁹Arcod verejtékével egyed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél! Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!

²⁰Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek. ²¹Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket.

²²Azután ezt mondta az Úristen: Íme, az ember olyan lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ki ne nyújthassa kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyen, és örökké éljen, ²³kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett. ²⁴És miután kiűzte az embert, odaállította kelet felől az Éden kertjéhez a kerubokat és a villogó lángpallást, hogy őrizték azt az utat, amely az élet fájához vezet.

2Kor 11,3

³Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől.

7. kártya: GEDEON

Bír 6,11-16

¹¹Azután eljött az ÚR angyala, és leült Ofrában a cserfa alatt, amely az Abíezer nemzetséghez tartozó Jóásé volt. A fia, Gedeon éppen búzát csépelt a présházban, hogy megmentse Midján elől. ¹²Az ÚR angyala megjelent neki, és így szólt hozzá: Az ÚR veled van, erős vitéz! ¹³Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az ÚR, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink beszéltek nekünk, amikor azt mondták, hogy az ÚR hozott föl bennünket Egyiptomból? Most meg eltaszított minket az ÚR, és Midján kezébe adott! ¹⁴Az ÚR ekkor odafordult hozzá, és azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged! ¹⁵Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a leggyengébb Manasséban, atyám házában pedig én vagyok a legfiatalabb! ¹⁶Az ÚR így válaszolt neki: Én majd veled leszek, és úgy megvered Midjánt, mintha csak egyetlen ember volna.

Bír 6,17-24

¹⁷Erre ő így szólt hozzá: Ha elnyertem jóindulatodat, adj nekem egy jelet, hogy valóban te vagy az, aki velem beszél! ¹⁸Ne távozz el innen, míg vissza nem jövök hozzád, ki nem hozom ajándékomat, és eléd nem teszem. Ő így felelt: Itt maradok, amíg visszatérsz!

¹⁹Ekkor Gedeon elment, és elkészített egy kecskegidát meg egy véka lisztből néhány kovásztalan kenyeret. A húst egy kosárba tette, a hús levét meg egy fazékba, azután kivitte hozzá a cserfa alá, és odatette eléje. ²⁰Az Isten angyala ezt mondta neki: Vedd a húst és a kovásztalan kenyeret, tedd le erre a sziklára, és öntsd rá a levét! Ő így is tett. ²¹Ekkor az ÚR angyala kinyújtotta a kezében levő botot, és a végével megérintette a húst meg a kovásztalan kenyeret. Erre a sziklából tűz csapott ki, és megemésztette a húst meg a

kovásztalan kenyereket. Az ÚR angyala pedig eltűnt a szeme elől. ²²Amikor Gedeon látta, hogy az ÚR angyala volt az, ezt mondta Gedeon: Jaj nekem, Uram, ó, URam, mert az ÚR angyalát láttam színről színre! ²³Az ÚR azonban azt mondta neki: Békesség neked, ne félj, nem halsz meg! ²⁴Ezért Gedeon oltárt épített ott az ÚRnak, és így nevezte el: Az ÚR a békesség. Még ma is ott van ez Ofrában, az Abíezer nemzetség földjén.

Bír 6,25-32

²⁵Ugyanazon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Végy egy bikát apád marhái közül, egy kifejlett hétéves bikát. Rombold le apád Baal-oltárát, a mellette levő szent fát pedig vágd ki! ²⁶Azután építs oltárt Istenednek, az ÚRnak ennek az erődnek a tetején a kórákásból. Vedd a bikát, és áldozd fel égőáldozatul a kivágott szent fa hasábjain! ²⁷Gedeon maga mellé vett tíz embert a szolgálai közül, és úgy tett, ahogyan megparancsolta neki az ÚR. De nem merte ezt nappal megtenni, mert félt apja háza népétől és a városbeli emberektől, ezért éjjel tette meg. ²⁸Amikor másnap korán reggel fölkeltek a városbeli emberek, látták, hogy Baal oltárát lerombolták, a mellette levő szent fát kivágták, a bikát pedig feláldozták egy újonnan épített oltáron. ²⁹Ekkor azt kérdezték egymástól: Vajon ki tette ezt? Addig kérdezősködtek és kutattak, amíg ki nem derítették: Gedeon, Jóás fia tette ezt. ³⁰Ekkor azt mondták a városbeli férfiak Jóásnak: Hozd ki a fiad! Meg kell hálnia, mert lerombolta Baal oltárát, a szent fát pedig kivágta mellőle! ³¹Jóás azonban ezt mondta mindazoknak, akik körbeállták: Ti akartok perelni Baalért? Ti akarjátok megmenteni őt? Aki perbe száll érte, az meg fog halni reggelig! Ha isten ő, akkor pereljen ő magáért, amiért lerombolták az oltárát! ³²El is nevezték Gedeont azon a napon Jerubbaalnak, mivel azt mondták: Pereljen Baal vele, amiért lerombolta az oltárát.

Bír 6,36-40

³⁶Gedeon ekkor azt mondta Istennek: Ha az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, ahogy megígérted, ³⁷akkor én most kiteszek egy fürt gyapjút a szérűre, és ha csak maga a gyapjúfürt lesz harmatos, a föld pedig mindenütt száraz marad, akkor tudni fogom, hogy az én kezem által szabadítod meg Izráelt, ahogy megígérted. ³⁸Úgy is lett: amikor másnap korán fölkel, és kinyomkodta a gyapjúfürtöt, harmatot facsart ki belőle, egy egész csészényi vizet. ³⁹Gedeon azonban ezt mondta Istennek: Ne haragudj meg reám, ha még egyszer szólok! Hadd tegyek próbát még egyszer a gyapjúfürttel: most maga a gyapjúfürt maradjon száraz, a föld pedig legyen mindenütt harmatos! ⁴⁰És Isten úgy tett azon az éjszakán: csak a gyapjúfürt maradt száraz, a földet pedig mindenütt harmat borította.

Bír 7,1-8

¹Korán reggel fölkerekedett Jerubbaal, azaz Gedeon egész hadinépével, és táborot ütött a Haród-forrásnál. Midján tábora tőle északra volt, a Móre-halomnál a völgyben. ²Akkor az ÚR ezt mondta Gedeonnak: Túl sok ez a nép, amely veled van, nem adhatom a kezükbe Midjánt. Különböznél még így fog dicsekedni Izráel velem szemben: A saját kezem szabadított meg engem! ³Most azért hirdesd ki a nép előtt: Aki fél és retteg, az térjen vissza, távozzék Gileád hegyvidékéről! Erre visszatért a hadinépből huszonkétezer ember, és csak tízezer maradt ott.

⁴Majd ezt mondta Gedeonnak az ÚR: Még ez a nép is sok. Vezesd le őket a vízhez, hadd tegyem próbára őket ott! Amelyikről azt mondom neked, hogy menjen veled, az menjen veled. De akiről azt mondom neked, hogy ne menjen veled, az ne menjen! ⁵Akkor Gedeon

levezette a népet a vízhez. Az ÚR pedig ezt mondta neki: Mindazokat, akik nyelvükkel nyaldossák a vizet, ahogyan a kutya nyaldossa, állítsd külön, meg azokat is, akik letérdelve isznak! ⁶És azok, akik nyaldosták a vizet, háromezren voltak. A nép többi része letérdelve, kezét a szájához emelve itta a vizet.

⁷Az ÚR ezt mondta Gedeonnak: Ezzel a háromezren emberrel, akik nyaldosták a vizet, szabadítalak meg benneteket, és adom a kezébe Midjánt. A nép többi része pedig menjen haz! ⁸Akkor ez a nép magához vette az élelmet és amazoknak a kürtjeit. A többi Izráelből való férfit pedig elküldte, mindenkit a maga sátrába, és csak a háromezren férfit tartotta magánál. Midján tábora alattuk volt a síkságon.

Bír 7,9-14

⁹Azon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Kelj föl, támadd meg a tábor, mert a kezébe adtam azt! ¹⁰De ha félsz megtámadni, menj le előbb a legényeddel, Purával a táborhoz! ¹¹Hallgasd meg, miről beszélnek, akkor majd felbátorodsz, és rá mersz támadni a táborra. Lement tehát legényével, Purával egészen a tábori előőrsökig. ¹²Midján, Amálék és a keleti törzsek úgy ellepték a völgyet, mint a sáskahad, tevéiknek nem volt se szeri, se száma: annyian voltak, mint tenger partján a homok. ¹³Amikor Gedeon odaért, egyikük éppen az álmát mesélte el a társának. Ezt mondta: Azt álmodtam, hogy egy kerek árpakenyér gurult le Midján táborára, és amikor a sátorhoz ért, nekiütközött, úgyhogy az ledőlt; felfordította, a sátor pedig összedőlt. ¹⁴A társa így felelt neki: Nem más ez, mint az izráeli Gedeonnak, Jóás fiának a fegyvere. Kezébe adta az Isten Midjánt és az egész tábor.

Bír 7,15-22

¹⁵Amikor Gedeon meghallotta az elmesélt álmot és annak a megfejtését, leborult imádkozni. Azután visszatért Izráel táborába, és azt mondta: Keljetek föl, mert kezetekbe adta az ÚR Midján táborát! ¹⁶A háromezren embert három csapatra osztotta, mindenkinek a kezébe egy-egy kürtöt adott meg egy üres cserépfazekat és egy fáklyát a fazékba. ¹⁷Majd ezt mondta nekik: Figyeljete engem, és ugyanazt tegyétek; amikor elérem a tábor szélét, ugyanazt tegyétek, amit majd én teszek! ¹⁸Ha megfújom a kürtöt én, meg mindazok, akik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket a tábor körül mindenütt, és kiáltátok: Az ÚRért és Gedeonért!

¹⁹Amikor Gedeon és száz embere a tábor széléhez érkezett a középső őrségváltás elején – mert éppen akkor állították fel az őrköt –, megfújták a kürtöket, és összetörték a kezükben levő cserépfazekakat. ²⁰Ekkor mind a három csapat megfújta a kürtöket, és összetörték a cserépfazekakat; bal kezükben fogták a fáklyákat, jobb kezükben pedig a kürtöket, amelyekkel kürtöltek, és így kiáltoztak: Fegyverbe, az ÚRért és Gedeonért! ²¹Mindenki megállt a helyén a tábor körül. Az egész tábor viszont futásnak eredt, és ordítózva menekült. ²²Mert amikor megfújták a háromezren kürtöt, az ÚR egymás ellen fordította az emberek fegyvereit az egész táborban. Menekült a tábor egészen Bét-Sittáig, Cerédá felé, az ábél-mehólái partig, Tabbat fölé.

Bír 8,22-23

²²Ezután azt mondták az izráeliek Gedeonnak: Uralkodj rajtunk te, aztán a fiad és az unokád is, mert megszabadítottál bennünket Midján kezéből! ²³De Gedeon így válaszolt nekik: Én nem uralkodom rajtatok, és nem fog uralkodni rajtatok a fiam sem. Az ÚR uralkodjék rajtatok!

Bír 8,24.27

²⁴Majd ezt mondta nekik Gedeon: Csak egyet kérek tőletek: adja nekem mindenki a függőket, amelyeket zsákmányolt! Azok ugyanis aranyfüggőket viseltek, mivel izmaeliek voltak.

²⁷Gedeon csináltatott ezekből egy éfódot, és felállította a városában, Ofrában. Ott paráználkodott azzal egész Izráel. Csapda lett ez Gedeonnak és háza népének.

8. kártya: ILLÉS

1Kir 16,29-33

²⁹Aháb, Omrí fia Ászának, Júda királyának a harmincnyolcadik évében lett Izráel királya. Huszonkét évig volt Aháb, Omrí fia Izráel királya Samáriában. ³⁰Aháb, Omrí fia azt tette, amit rossznak lát az ÚR, még inkább, mint valamennyi elődje. ³¹Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és Baalt kezdte tisztelni és imádni. ³²Oltárt is állított neki a Baal-templomban, amelyet Samáriában épített. ³³Készítettetett Aháb egy Aséra-szobrot is, és többet bosszantotta tetteivel Aháb az URat, Izráel Istenét, mint őelőtte Izráel bármelyik királya.

1Kir 17,1

¹A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőekben nem lesz sem harmat, sem eső, amíg én azt nem mondom.

1Kir 17,2-7

²Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: ³Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! ⁴A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. ⁵Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. ⁶A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ihatott. ⁷Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban.

1Kir 17,8-16

⁸Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: ⁹Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és maradj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. ¹⁰Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! ¹¹Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utánakiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! ¹²De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs miből. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve kisüssem azt magamnak és a fiamnak. Azt most megesszük, azután meghalunk. ¹³Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! ¹⁴Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki addig, amíg az ÚR esőt nem bocsát a földre. ¹⁵Az asszony elment, és Illés szavai szerint

járt el. És evett ő is meg az asszony és a háza népe is mindennap. ¹⁶A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki az ÚR ígérete szerint, ahogy ígében, Illés által, megmondta az ÚR.

1Kir 17,17-24

¹⁷Történt ezek után, hogy megbetegedett az asszonynak, a ház úrnőjének a fia, és betegsége olyan súlyossá vált, hogy már nem is lélegzett. ¹⁸Az asszony így szólt Illéshez: Mi bajod van velem, Isten embere? Azért jöttél hozzám, hogy emlékeztess bűnömre, és megöld a fiamat? ¹⁹Ő ezt mondta neki: Add ide a fiadat! És kivette az öléből, felvitte a felső szobába, ahol lakott, és az ágyra fektette. ²⁰Majd az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Istenem, URam! Még bajt is hozol erre az özvegyre, akinek én a vendége vagyok, és megöld a fiát?! ²¹Azután háromszor ráborult a gyermekre, és így kiáltott az ÚRhoz: Istenem, URam! Térjen vissza a lélek ebbe a gyermekbe! ²²Az ÚR meghallgatta Illés szavát, a lélek pedig visszatért a gyermekbe, és az föléledt. ²³Illés ekkor fogta a gyermeket, levitte a felső szobából a házba, odaadta az anyjának, és ezt mondta Illés: Nézd, él a fiad! ²⁴Az asszony így felelt Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az ÚR ígéje!

1Kir 18,36-39

³⁶Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: URam, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem! ³⁷Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR vagy az Isten, és fordítsd vissza a szívüket! ³⁸Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta. ³⁹Amikor látta ezt az egész nép, arcra borult, és ezt mondogatta: Az ÚR az Isten, az ÚR az Isten! ⁴⁰Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És megragadták őket. Illés levitette őket a Kísón-patak mellé, és ott lemészárolta őket.

1Kir 18,41-46

⁴¹Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél és igyál, mert eső zúgása hallatszik. ⁴²Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé rejtette. ⁴³Így szólt a szolgájához: Menj föl, és figyeld a tengert! Az fölment, figyelte egy darabig, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! ⁴⁴Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Eredj, és mondd meg Ahábnak: Fogass be és indulj, míg föl nem tartóztat az eső! ⁴⁵Mindeközben viharfelhők sötétítették el az eget, és zuhogni kezdett az eső. Aháb ekkor harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. ⁴⁶Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő, feltűrve övébe a ruhája alját, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.

1Kir 19,1-8

¹Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, ²Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! ³Illés megijedt, felkerekedett és ment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebéba. Legényét ott hagyta, ⁴ő pedig elment a pusztába egynapi járóföldre. Odaért egy

rekettyebokorhoz, és leült alá. Azt kívánta, bárcsak meghalna, és így szólt: Elég most már, URam! Vedd el az életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! ⁵Azután lefeküdt, és elaludt a rekettyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! ⁶Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél ott van egy forró kövön sült lángos és egy korsó víz. Evett, ivott, majd újra lefeküdt. ⁷Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! ⁸Ő fölkelt, evett és ivott, majd annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hóreb-ig.

1Kir 19,9-18

⁹Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés? ¹⁰Ő így felelt: Sokat buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. ¹¹Az ÚR ezt mondta: Gyere ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben. ¹²A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. ¹³Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés? ¹⁴Ő így felelt: Sokat buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni.

¹⁵Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. ¹⁶Azután Jéhút, Nimsí fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává magad helyett! ¹⁷És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. ¹⁸De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg őt.

2Kir 2,1-18

¹Amikor az ÚR Illést forgószélben az égbe akarta ragadni, Illés és Elizeus elment Gilgálból. ²Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe. ³A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! ⁴Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR. Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Megérkeztek hát Jerikóba. ⁵A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! ⁶Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és az életemre mondom, hogy nem hagylak el! Így hát együtt, ketten mentek tovább. ⁷Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, tőlük távolabb azok is megálltak. ⁸Illés fogta a palástját,

összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta.

⁹Amikor átértek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadtatom tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem kétszeres rész a benned munkálkodó lélekből! ¹⁰Ő erre így felelt: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadtatom tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. ¹¹Amikor azután beszélgetve továbbmentek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe. ¹²Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám, atyám, Izráel harci kocsija és annak hajtója! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra tépte. ¹³Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára. ¹⁴Fogta Illés leesett palástját, ráütött vele a vízre, és így szólt: Hol van az ÚR, Illés Istene, hol van ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta. ¹⁵Látták ezt a jerikói prófétatanítványok, akik átellenben voltak, és ezt mondták: Az Illésben munkálkodó lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte. ¹⁶Majd ezt mondták neki: Van itt a te szolgálád között ötven ember, bátor férfiak: hadd menjenek el megkeresni uradat, hátha az ÚR lelke ragadta el, és letette valamelyik hegyre vagy völgybe. De ő így felelt: Ne küldjete senkit! ¹⁷Addig-addig unszolták azonban, míg végül azt mondta: Hát küldjete! El is küldték az ötven embert; azok három napig keresték, de nem találták meg. ¹⁸Visszatértek azért hozzá, mert még Jerikóban tartózkodott. Ő így szólt hozzájuk: Mondtam nektek, hogy ne menjete.

9. kártya: JÁKÓB

1Móz 25,21-26

²¹És Izsák könyörgött az ÚRnak feleségéért, mert meddő volt. Az ÚR pedig engedett könyörgésének, úgyhogy teherbe esett Rebeka, a felesége. ²²De fiai tusakodtak a méhében. Akkor ezt mondta Rebeka: Ha így van, minek is élek? Elment azért, hogy megkérdezze az URat. ²³Az ÚR pedig ezt mondta neki: Két nép van méhedben, két nemzet válik ki belsődből: az egyik nemzet erősebb lesz a másiknál, de a nagyobbik szolgál a kisebbnek.

²⁴Elérkezett szülésének a napja, s íme, ikrek voltak a méhében. ²⁵Világra jött az első: vöröses volt, és mindenütt szőrös, mint a daróc. Ezért Ézsaunak nevezték el. ²⁶Azután világra jött a testvére, kezével Ézsau sarkába kapaszkodva. Ezért őt Jákóbnak nevezték el. Izsák hatvanesztendő volt, amikor ezek megszülettek.

1Móz 26,34

³⁴Amikor Ézsau negyvenéves volt, feleségül vette Juditot, a hettita Beéri leányát és Boszmatot, a hettita Élón leányát.

1Móz 27

¹Amikor Izsák megöregedett, és annyira meggyengült már a szeme, hogy nem is látott, behívta a nagyobbik fiát, Ézsaut, és így szólt hozzá: Fiam! Ő felelt neki: Itt vagyok. ²Izsák ezt mondta: Lásd, én megöregedtem, bármikor meghalhatok. ³Most hát fogd a fegyvereidet, tegzedet és íjadat, menj ki a mezőre, és lőj nekem valami vadat! ⁴Azután készíts nekem finom falatokat, ahogyan én szeretem, és hozd be nekem, hogy egyem, és megáldjalak, mielőtt meghalok!

⁵Rebeka azonban hallgatózott, amikor Izsák a fiával, Ézsauval beszélt. Amint elment Ézsau a mezőre, hogy vadat lőjön, és elhozza, ⁶Rebeka ezt mondta fiának, Jákóbnak: Hallottam, hogy apád a bátyáddal, Ézsauval beszélt, és ezt mondta: ⁷Hozz nekem vadat, és készíts finom falatokat, hogy egyem, és megáldjalak az ÚR színe előtt, mielőtt meghalok! ⁸Most azért, fiam, hallgass a szavamra, amit most megparancsolok neked! ⁹Menj el a nyájhoz, és hozz onnan két kecskegidát a javából, hadd készítek abból apádnak finom falatokat, ahogyan ő szereti! ¹⁰Azután vidd be apádnak, hogy egyék, és téged áldjon meg, mielőtt meghal! ¹¹De Jákób ezt mondta anyjának, Rebekának: Igen, de Ézsau bátyám szőrös, én pedig simabőrű vagyok. ¹²Hátha megtapogat az apám, és akkor azt hiszi, hogy csúfot űzők belőle, és áldás helyett átkot szerzek magamnak. ¹³De az anyja ezt mondta neki: Engem sújtson az az átok, fiam! Te csak hallgass a szavamra, eredj, és hozd, amit mondtam!

¹⁴Elment tehát, elhozta a gidákat, és bevitte anyjának. Anyja pedig elkészítette a finom falatokat, ahogyan az apja szerette. ¹⁵Akkor fogta Rebeka nagyobbik fiának, Ézsauinak a legszebb ruháját, amely nála volt otthon, és felöltöztette Jákóbot, a kisebbik fiát, ¹⁶a kecskegidák bőrével pedig beborította a kezét és a sima nyakát. ¹⁷Azután kezébe adta fiának, Jákóbnak a finom falatokat és a kenyeret, amelyet készített.

¹⁸Akkor Jákób bement az apjához, és így szólt: Apám! Ő pedig így felelt: Itt vagyok. Ki vagy te, fiam? ¹⁹Jákób ezt felelte apjának: Én vagyok Ézsau, az elsőszülötted. Úgy cselekedtem, ahogyan mondtad nekem. Gyere, ülj hát fel, és egyél a vadpecsenyéből, azután áldj meg engem! ²⁰Izsák azt kérdezte a fiától: Hogy találtál vadat ilyen hamar, fiam? Ő erre így felelt: Mert Istened, az ÚR elém vezette. ²¹Akkor Izsák ezt mondta Jákóbnak: Gyere közelebb, hadd tapogassalak meg, fiam, hogy csakugyan te vagy-e az én Ézsau fiam, vagy sem? ²²Jákób közelebb ment apjához, Izsákhoz, aki megtapogatta, és ezt gondolta: A hang Jákób hangja, de a kéz Ézsau keze. ²³Nem ismerte meg őt, mivel szőrös volt a keze, mint bátyjának, Ézsauinak a keze, ezért áldotta meg őt. ²⁴De megkérdezte: Te vagy az, fiam, Ézsau? Ő így felelt: Én vagyok. ²⁵Akkor ezt mondta: Hozd ide, hadd egyem a fiam vadpecsenyéből, hogy utána megáldjalak téged! Odavitte neki, és ő megette. Bort is vitt neki, ő pedig megitta.

²⁶Akkor ezt mondta neki az apja, Izsák: Gyere közelebb, és csókolj meg, fiam! ²⁷Erre odament, és megcsókolta őt. Amikor Izsák megérezte ruhájának az illatát, megáldotta őt, és ezt mondta: Lám, fiam illata olyan, mint a mező illata, amelyet megáldott az ÚR. ²⁸Adjon neked az Isten égi harmatot, zsíros földet, sok gabonát és mustot! ²⁹Népek szolgáljanak neked, nemzetek boruljanak le előtted! Légy ura testvéreidnek, boruljanak le előtted anyádnak fiai! Átkozott lesz, aki átkoz, áldott, aki téged áld!

³⁰Miután elmondta Izsák Jákób felett az áldást, Jákób éppen csak kijött apjától, Izsáktól, amikor a bátyja, Ézsau is megjött a vadászatból. ³¹Ő is elkészítette a finom falatokat, bevitte apjának, és ezt mondta neki: Kelj föl, apám, egyél a fiad vadpecsenyéből, és azután áldj meg engem! ³²De az apja, Izsák, ezt kérdezte tőle: Ki vagy te? Ő így felelt: Én vagyok az elsőszülött fiad, Ézsau. ³³Ekkor megrendült Izsák, nagyon-nagyon megrendült, és ezt kérdezte: Ki volt akkor az, aki vadat lőtt, behozta nekem, meg is ettem mind, még mielőtt megjöttél? Én őt megáldottam, és áldott is lesz!

³⁴Amikor meghallotta Ézsau apja szavait, hangosan és igen keservesen fölkiáltott, és azt mondta apjának: Áldj meg engem is, apám! ³⁵De ő ezt felelte: Öcséd álnok módon bejött, és elvette az áldásodat. ³⁶Ézsau így felelt: Méltán nevezték el Jákóbnak, hiszen már

másodszor csapott be engem! Elvette az elsőszülöttségi jogomat, most pedig elvette az áldásomat is. Majd ezt kérdezte: Nem tartottál meg nekem az áldásból valamit? ³⁷Izsák ezt felelte Ézsauinak: Már úrrá tettem őt feletted, és szolgájává tettem valamennyi testvérét. Gabonával és musttal is őt láttam el. Mit tehetnék hát érted, fiam? ³⁸Ézsau ezt mondta apjának: Csak az az egy áldásod volt, apám? Áldj meg engem is, apám! És Ézsau keserves sírásra fakadt. ³⁹Apja, Izsák erre megszólalt, és ezt mondta neki: Nem zsíros földön lesz a lakóhelyed, nem hull rád égi harmat. ⁴⁰Fegyvered éltet, öcsédet szolgálod. De ha nekifeszülsz, letöröd igáját nyakadról!

⁴¹Ézsau azonban bosszút forralt Jákób ellen az áldás miatt, amellyel megáldotta őt az apja. Ezt mondta magában Ézsau: Közelednek már a napok, amikor majd apámat gyászoljuk. Akkor majd megölöm az öcsémet, Jákóbot. ⁴²De Rebekának hírül vitték nagyobbik fiának, Ézsauinak a szavait, ezért magához hívatta kisebbik fiát, Jákóbot, és ezt mondta neki: Bátyád, Ézsau bosszút forral ellened, és meg akar ölni. ⁴³Azért, fiam, hallgass a szavamra: indulj, menekülj bátyámhoz, Lábánhoz Háránba! ⁴⁴Maradj nála egy ideig, amíg bátyád haragja elmúlik. ⁴⁵Ha majd elfordul rólad bátyád haragja, és elfelejti, hogy mit követtél el ellene, akkor majd érted küldök, és hazahozatlak onnan. Miért veszítenélek el mindkettőtöket ugyanazon a napon?

⁴⁶Izsáknak pedig ezt mondta Rebeka: Megutáltam az életemet a hettita leányok miatt. Ha Jákób is a hettita leányok közül vesz feleséget, olyat, mint ezek, ennek az országnak a leányai közül, mit ér akkor az életem?

1Móz 28,1-5

¹Ekkor Izsák hívatta Jákóbot, megáldotta, és ezt parancsolta neki: Ne végy feleséget a kánaáni leányok közül! ²Indulj, eredj el Paddan-Arámba, anyád apjának, Betúélnak a házához, és ott végy feleséget anyád bátyjának, Lábánnak a leányai közül! ³A mindenható Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokasága támadjon belőled! ⁴Adja neked Ábrahám áldását, neked és utódaidnak veled együtt, hogy birtokba vedd ezt az országot, ahol jövevény vagy, amelyet Ábrahámnak adott az Isten.

⁵Igy küldte el Izsák Jákóbot, hogy Paddan-Arámba menjen Lábánhoz, az arám Betúél fiához, Rebekának, Jákób és Ézsau anyjának a bátyjához.

1Móz 28,10-22

¹⁰Jákób pedig elindult Beérsebából, és Hárán felé tartott. ¹¹Elért egy helyre, és ott töltötte az éjszakát, mert a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. ¹²És álmot látott: Egy lépcső állt a földön, amelynek teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. ¹³Odafönt pedig az ÚR állt, és ezt mondta: Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. ¹⁴Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és általad nyer áldást, meg utódod által a föld minden nemzetsége. ¹⁵Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.

¹⁶Amikor Jákób fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára az ÚR van ezen a helyen, és én nem tudtam! ¹⁷Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmetes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja.

¹⁸Reggel fölkelt Jákób, fogta azt a követ, amely a fejealja volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére. ¹⁹Azután elnevezte azt a helyet Bételnek – azelőtt Lúz volt annak a városnak a neve. ²⁰És ilyen fogadalmat tett Jákób: Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, ²¹és épségben visszatérek apám házába, akkor az ÚR lesz az én Istenem. ²²Ez a kő pedig, amelyet szent oszlopként állítottam föl, Isten háza lesz, és bármit adsz nekem, a tizedét neked adom.

1Móz 29,21-30

²¹Utána Jákób ezt mondta Lábánnak: Add hozzám a feleségemet, mert letelt az időm! Hadd menjek be hozzá! ²²Lábán össze is gyűjtötte annak a helynek valamennyi lakóját, és lakodalmat rendezett. ²³De amikor este lett, fogta a leányát, Leát, és őt vitte be hozzá. Jákób be is ment hozzá. ²⁴Lábán a szolgálóleányát, Zilpát leányának, Leának adta szolgálóleányul. ²⁵Jákób csak reggel vette észre, hogy Lea van vele. Akkor ezt mondta Lábánnak: Mit tettél velem? Hát nem Ráhelért szolgáltam nálad? Miért csaptál be engem? ²⁶Lábán így felelt: Nem szokás nálunk férjhez adni a kisebbik leányt a nagyobbik előtt. ²⁷Töltsd el ezt a lakodalmi hetet, aztán neked adjuk amazzal is a szolgálatodért, ha másik hét esztendeig szolgálatsz nálam.

²⁸Jákób úgy is tett, eltöltötte azt a hetet. Azután Lábán hozzáadta Ráhelt, a leányát feleségül. ²⁹Lábán a szolgálóleányát, Bilhát leányának, Ráhelnek adta szolgálóul. ³⁰Jákób bement Ráhelhez is, és Ráhelt jobban szerette, mint Leát. Így szolgált még Lábánnál másik hét esztendeig.

1Móz 32,4-9.21b-25a

⁴Azután követeket küldött Jákób maga előtt bátyjához, Ézsauhoz Széir földjére, Edóm mezejére, ⁵és ezt parancsolta nekik: Mondjátok meg uramnak, Ézsauinak: Ezt mondja a te szolgád, Jákób: Lábánnál voltam jövevény, ott tartózkodtam mostanáig. ⁶Szereztem marhákat, szamarakat és juhokat, szolgálókat és szolgálóleányokat. Azért küldök neked üzenetet, uram, hogy elnyerjem jóindulatodat. ⁷A követek ezzel tértek vissza Jákóbhoz: Elmentünk bátyádhoz, Ézsauhoz: jön is már eléd, de négyszáz férfi van vele! ⁸Jákóbot ekkor nagy félelem és szorongás fogta el, ezért két táborra osztotta a vele levő népet meg a juhokat, marhákat és tevéket. ⁹Mert úgy gondolta: Ha eléri Ézsau az egyik tábor, és levágja azt, legalább a másik tábor megmenekülhet.

Mert ezt gondolta: Megengesztelem őt az ajándékkal, amely előttem megy, és csak azután kerülök a színe elé, talán akkor szívesen fogad. ²²Az ajándék tehát elindult előtte, ő azonban a táborban töltötte azt az éjszakát.

²³De fölkelt még azon az éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóleányát és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. ²⁴Fogta és átvitte őket a patakon, majd átvitte mindenét, amije volt. ²⁵Jákób pedig ott maradt egyedül.

1Móz 32,25b-33

Ekkor Valaki birokra kelt vele, egészen hajnalhasadtáig. ²⁶De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, úgyhogy kificamodott Jákób csípőjének forgócsontja, miközben vele birkózott.

²⁷Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz. ²⁸Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. ²⁹Erre

azt mondta: Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. ³⁰Jákób azt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De ő így válaszolt: Miért kérded a nevemet? És megáldotta őt. ³¹Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam.

³²Már süttött a nap, amikor átkelt Penúélnál, és sántított csípőjére. ³³Ezért nem eszik meg Izráel fiai mindmáig a csípő forgócsontján levő inat, mert ütés érte Jákób csípőjének forgócsontján az inat.

1Móz 37,27-35

²⁷Gyertek, adjuk el az izmaeliaknak, de ne emeljünk rá kezet, hiszen a mi testünk és vérünk ő! A testvérei pedig hallgattak rá.

²⁸Közben azonban midjáni kereskedők mentek arra, fölhúzták Józsefet a kútból, és eladták Józsefet az izmaeliaknak húsz ezüstért. Azok pedig elvitték Józsefet Egyiptomba.

²⁹Amikor Rúben visszatért a kúthoz, József már nem volt a kútban. Akkor megszaggatta a ruháját, ³⁰visszatért testvéreihez, és azt mondta: Nincs meg a gyerek! Jaj nekem! Hova legyek?

³¹Akkor fogták József ruháját, levágtak egy kecskebakot, és belemártották a ruhát a vérébe. ³²Azután elküldték a tarka ruhát, elvitték apjukhoz ezzel az üzenettel: Ezt találtuk. Nézd meg jól: a fiad ruhája ez, vagy sem? ³³Ő felismerte, és azt mondta: Az én fiam ruhája ez! Vadállat ette meg, biztosan széttépte Józsefet! ³⁴És megszaggatta Jákób a felsőruháját, zsákruhát tekert a derekára, és sokáig gyászolta a fiát. ³⁵Fiai és leányai mind vigasztalni próbálták, de nem akart megvigasztalódni, hanem ezt mondta: Gyászolva megyek le fiamhoz a holtak hazájába! Így siratgatta őt az apja.

1Móz 42,29-43,2

²⁹Amikor megérkeztek apjukhoz, Jákóbbhoz Kánaán földjére, elmondták neki mindazt, ami velük történt: ³⁰Egy ember, annak az országnak az ura, szigorúan beszélt hozzánk, és úgy bánt velünk, mintha kémkedni akartunk volna az országban. ³¹De mi azt feleltük: Becsületesek vagyunk, soha nem voltunk kémek. ³²Tizenketten voltunk testvérek, apánknak fiai, de egyikünk nincs többé, a legkisebb pedig apánknál van most Kánaán földjén. ³³Akkor ezt mondta nekünk az az ember, annak az országnak az ura: Erről tudom meg, hogy becsületesek vagytok-e: Egyik testvéreteket hagyjátok nálam, menjete el, és vigyetek gabonát házatok éhező népének, ³⁴azután hozzátok el hozzám a legkisebb testvéreteket! Akkor tudni fogom, hogy nem kémek vagytok, hanem becsületes emberek, visszaadom a testvéreteket, és szabadon járhattok az országban.

³⁵Mikor aztán a zsákjaikat kiürítették, hát mindegyiknek a pénzes zacskója ott volt a zsákjában. Amikor pénzes zacskóikat meglátták, apjukkal együtt megijedtek. ³⁶Apjuk, Jákób ezt mondta nekik: Elveszitek tőlem gyermekeimet! József nincs meg, Simeon sincs meg, és még Benjámint is elviszitek?! Engem sújt mindez! ³⁷Ekkor Rúben azt mondta apjának: Az én két fiamat öld meg, ha nem hozom őt vissza! Bízd csak rám, és én visszahozom őt hozzád. ³⁸De Jákób így felelt: Nem mehet el veletek a fiam, hiszen a bátyja meghalt, egyedül ő maradt meg. Ha szerencsétlenség éri az úton, amelyre indultok, ősz fejemet a bánat miatt a holtak hazájába juttatjátok!

¹Az éhínség egyre súlyosabbá vált az országban. ²Amikor az Egyiptomból hozott összes gabonát megették, ezt mondta nekik az apjuk: Vásároljatok megint egy kis élelmet!

1Móz 45,25-46,7

²⁵Fölmentek tehát Egyiptomból, és megérkeztek Kánaán földjére apjukhoz, Jákóbbhoz. ²⁶Megmondták neki: József még életben van, sőt egész Egyiptom fölött ő uralkodik! De Jákób szíve hideg maradt, mivel nem hitt nekik. ²⁷Elbeszélték hát neki mindazt, amit József mondott nekik. És amikor látta a szekereket, amelyeket József küldött, hogy őt elvigyék, Jákób megkönnyebbült. ²⁸Ezt mondta Izráel: Ennyi elég! Csakhogy él még József, a fiam! Megyek, hogy meglássam őt, mielőtt meghalok.

¹Izráel tehát útnak indult mindenével, amije csak volt, és amikor Beérsebába ért, áldozatokat mutatott be atyja, Izsák Istenének. ²Isten pedig éjszaka így szólt Izráelhez látomásban: Jákób! Jákób! Ő így felelt: Itt vagyok! ³Ekkor azt mondta: Én vagyok az Isten, atyádnak Istene! Ne félj lemenni Egyiptomba, mert nagy néppé teszek ott! ⁴Én megyek veled Egyiptomba, és én is foglak visszahozni, és József keze fogja majd le a szemedet. ⁵Elindult tehát Jákób Beérsebából. Izráel fiai föltették apjukat, Jákóbot meg a gyermekeket és az asszonyokat a szekerekre, amelyeket a fáraó küldött, hogy elvigyék őt. ⁶Fogták jószágait és szerzeményüket, amit Kánaán földjén szereztek, és elmentek Egyiptomba: Jákób és vele együtt minden leszármazottja. ⁷Elvitte magával Egyiptomba a fiait és fiúunokáit, leányait és leányunokáit, minden leszármazottját.

1Móz 46,29-30

²⁹József befogatott a kocsijába, és Gósenbe ment apja, Izráel elé. Amikor meglátta, a nyakába borult, és sokáig sírt a nyakába borulva. ³⁰Izráel azt mondta Józsefnek: Most már meghalhatok, mert megláttam arcodat, hogy még élsz.

1Móz 47,7-12

⁷József apját, Jákóbot is bevezette, és odaállította a fáraó elé. Jákób áldást mondott a fáraóra. ⁸A fáraó megkérdezte Jákóbtól: Hány éves vagy? ⁹Jákób azt felelte a fáraónak: Vándorlásom éveinek a száma százharminc esztendő. Életem rövid volt, tele rossz napokkal. Nem értem el atyáim vándorlása éveinek a számát. ¹⁰Majd áldást mondott Jákób a fáraóra, és eltávozott a fáraó elől. ¹¹Így telepítette le József apját és testvéreit, és adott nekik birtokot Egyiptomban, az ország legjobb részén, Ramszesz földjén, ahogyan megparancsolta a fáraó. ¹²És ellátta József kenyérrel az apját, testvéreit és apja egész háza népét családosul.

1Móz 47,28-31

²⁸Jákób tizenhét évig élt Egyiptomban. Összesen száznegyvenhét évig élt Jákób. ²⁹Amikor közeledett Izráel halálának az ideje, magához hívatta fiát, Józsefet, és ezt mondta neki: Ha elnyertem jóindulatodat, tedd kezedet a csípőm alá, és esküdj meg, hogy szeretettel és hűséggel bánysz velem, és nem Egyiptomban fogsz eltemetni! ³⁰Őseim mellett akarok pihenni. Vigyél majd el Egyiptomból, és temess az ő sírjukba! Ő így felelt: Megteszem, amit mondtál. ³¹Jákób ezt mondta: Esküdj meg nekem! Ő megesküdött. Ekkor Izráel térdre borult az ágy fejénél.

1Móz 49,28-33

²⁸Ez Izráel tizenkét törzse. Ezt mondta el nekik apjuk, amikor megáldotta őket; mindegyiket a ráillő áldással áldotta meg.

²⁹Azután parancsot adott nekik, és ezt mondta: Ha majd elődeim mellé kerülök, atyáim mellé temessetek a hetitita Efrón mezején levő barlangba! ³⁰Abba a barlangba, amely Kánaán földjén van Mamréval szemben a makpélai mezőn, amelyet Ábrahám vett meg a mezővel együtt a hetitita Efróntól sírhelynek való birtokul. ³¹Oda temették el Ábrahámot és feleségét, Sárát, oda temették el Izsákot és feleségét, Rebekát, oda temettem el Leát is. ³²A hetitáktól megvett tulajdon az a mező és a rajta levő barlang. ³³Miután Jákób mindezeket meghagyta fiainak, felhúzta lábait az ágyra, azután elhunyt, és elődei mellé került.

10. kártya: JÓNÁS

Jónás könyve

¹Így szólt az ÚR igéje Jónáshoz, Amittaj fiához: ²Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ellene, mert feljutott hozzám gonoszságának híre! ³El is indult Jónás, de azért, hogy Tarsísba meneküljön az ÚR elől. Elment Jáfóba, talált ott egy hajót, amely Tarsísba készült. Kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt, hogy a rajta levőkkel Tarsísba menjen az ÚR elől.

⁴Az ÚR azonban nagy szelet bocsátott a tengerre. Nagy vihar támadt a tengeren, és már azt hitték, hogy hajótörést szenvednek. ⁵Félelem fogta el a hajósokat, mindegyik a maga istenéhez kiáltott, és a hajóban levő holmikat a tengerbe dobták, hogy így könnyítsenek rajta. Ezalatt Jónás, aki lement, és lefeküdt a hajó egyik zugában, mélyen aludt. ⁶De odament hozzá a hajóskapitány, és így szólt hozzá: Hogy tudsz ilyen nyugodtan aludni!? Kelj föl, és kiálts az Istenedhez! Talán gondol ránk az Isten, és nem veszünk el! ⁷Az emberek meg ezt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk sorsot, és tudjuk meg, ki miatt ért bennünket ez a veszedelem! Sorsot vetettek, és a sors Jónásra esett. ⁸Akkor így beszéltek hozzá: Mondd el nekünk, miért van rajtunk ez a veszedelem? Mi a foglalkozásod, és honnan jössz? Hol a hazád, és melyik népből való vagy? ⁹Ő így felelt nekik: Héber vagyok. Az URat, a menny Isténét félem, aki a tengert és a szárazföldet alkotta. ¹⁰Az embereket nagy félelem fogta el, amikor megtudták, hogy az Úr elől menekül – mert Jónás elmondta nekik –, és ezt mondták neki: Hogy tehetted ilyet?! ¹¹Majd ezt kérdezték tőle: Mit tegyünk veled, hogy lecsendesedjék körülöttünk a tenger? Mert a tenger egyre viharosabb lett. ¹²Ő pedig így válaszolt nekik: Fogjatok meg, és dobjatok a tengerbe, akkor lecsendesedik körülöttetek a tenger! Mert tudom, hogy énmiattam zúdult rátok ez a nagy vihar. ¹³Az emberek azonban megpróbálták kievezni a szárazföldre, de nem tudtak, mert a tenger egyre viharosabb lett körülöttük. ¹⁴Ekkor így kiáltottak az ÚRhoz: Jaj, URam, ne vesszünk el emiatt az ember miatt, ne terheljen bennünket ártatlan vér! Mert te, URam, azt teszed, amit akarsz!

¹⁵Azzal fogták Jónást, és beledobták a tengerbe; a tenger pedig lecsendesedett. ¹⁶Ezért az emberekben nagy félelem támadt az ÚR iránt; áldozatot mutattak be, és fogadalmakat tettek az ÚRnak.

¹Az ÚR azonban odarendelt egy nagy halat, és az lenyelte Jónást. Három nap és három éjjel volt Jónás a hal gyomrában. ²Jónás ekkor a hal gyomrában Istenedhez, az ÚRhoz imádkozott, ³és ezt mondta: Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallottad hangomat. ⁴Mélységbe dobtál, a tenger közepébe, és áradat vett körül. Minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. ⁵En már azt gondoltam, hogy eltaszítottál magadtól, és nem láthatom többé szent templomodat. ⁶Már-már életemet fenyegette a víz, mélység és örvény vett körül, hínár

fonódott a fejemre. ⁷Lesüllyedtem a hegyek alapjáig, örökre bezárult mögöttem a föld. De te kiemelted életemet a sírból, ó, URam, Istenem! ⁸Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba. ⁹Akik hitvány bálványokhoz ragaszkodnak, azok elhagyják jótevőjüket. ¹⁰De én hálaéneket zengve áldozok neked, és amit megfogadtam, teljesítem. Az ÚRtól jön a szabadulás!

¹¹Az ÚR pedig parancsot adott a hálnak, és az kiköpte Jónást a szárazföldre.

¹Az ÚR igéje másodszor is szólt Jónáshoz: ²Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd ott azt az üzenetet, amelyet én mondok neked! ³Jónás elindult, és elment Ninivébe az ÚR szava szerint. Ninive pedig nagy városa volt Istennek: három nap kellett a bejárásához. ⁴Elindult tehát Jónás befelé a városba egynapi járásra, és ezt hirdette: Még negyven nap, és elpusztul Ninive!

⁵Ninive lakosai azonban hittek Istennek, böjtöt hirdettek, és zsákruhát öltött a város apraja-nagyja. ⁶Amikor ez a hír eljutott Ninive királyához, fölkel a trónjáról, levetette magáról díszruháját, zsákruhát öltött magára, és hamuba ült. ⁷Azután kihirdették Ninivében a király és a főemberek parancsára: Az emberek és állatok, a marhák és juhok semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek, vizet se igyanak! ⁸Öltsön zsákruhát ember és állat, kiáltanak teljes erővel Istenhez, térjen meg mindenki a maga gonosz útjáról, és hagyjon fel erőszakos tetteivel! ⁹Ki tudja, talán felénk fordul és megszánn az Isten, megfékezi izzó haragját, és nem veszünk el!

¹⁰Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy mindenki megtért a maga gonosz útjáról, megbánta Isten, hogy pusztulásba akarta dönteni őket, és nem tette meg.

¹Ez azonban nagyon rosszul esett Jónásnak, és megharagudott. ²Így imádkozott az ÚRhoz: Ó, URam! Gondoltam én ezt már akkor, amikor még otthon voltam! Azért akartam először Tarsísba menekülni, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, szereteted nagy, és visszavonhatod még a veszedelmet. ³Most azért, URam, vedd el az életemet, mert jobb nekem meghalnom, mint élnem! ⁴Az ÚR azonban ezt kérdezte: Igazad van-e, hogy haragszol?!

⁵Azután kiment Jónás a városból, letelepedett a várostól keletre, készített ott magának egy kunyhót, és odaült az árnyékába, hogy lássa, mi történik majd a várossal. ⁶Az ÚRisten pedig úgy rendelte, hogy nőjön ott egy bokor; az felfutott Jónás fölé, és árnyékot tartott a feje fölött, hogy megvédje a rosszullettől. Jónás nagyon örült a bokornak.

⁷Isten azonban úgy rendelte, hogy másnap, amint hajnalodni kezdett, megrágja egy féreg a bokrot, és az elszáradjon. ⁸Amikor kisütött a nap, Isten úgy rendelte, hogy tikkasztó keleti szél támadjon. Jónás napszúrást kapott, ájultozott, a halált kívánta magának, és azt mondta: Jobb nekem meghalnom, mint élnem!

⁹Akkor Isten ezt kérdezte Jónástól: Igazad van-e, amikor haragszol e miatt a bokor miatt? Ő így felelt: Igazam van! Haragszom mindhalálig! ¹⁰Az ÚR ezt mondta: Te szánod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél, amely egyik éjjel felnőtt, másik éjjelre pedig elpusztult. ¹¹Én pedig ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott az a sok állat is!

11. kártya: JÓZSUÉ

2Móz 33,9-11

⁹Valahányszor bement Mózes a sátorba, leereszkedett egy felhőoszlop, és megállt a sátor bejáratánál: így beszélt Mózes az ÚR. ¹⁰Amikor az egész nép látta, hogy ott áll a felhőoszlop a sátor bejáratánál, az egész nép fölkelt, és mindenki leborult sátra bejáratánál. ¹¹Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózesnek, ahogy az egyik ember beszél a másikkal. Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, Nún fia nem távozott el a sátorból.

4Móz 11,24-29

²⁴Mózes kiment, és elbeszélte a népnek az ÚR szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket. ²⁵Az ÚR pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesen nyugodott, és kiárasztotta a hetven vénre. Amikor a lélek leszállt rájuk, akkor prófétáltak, de máskor nem. ²⁶Két férfi azonban a táborban maradt: az egyiknek Eldád, a másiknak Médád volt a neve. Rájuk is kiáradt a lélek, mert ők is az összeírtak között voltak, bár nem mentek ki a sátorhoz. Ők a táborban kezdtek prófétálni. ²⁷Egy szolga elfutott, és jelentette Mózesnek, hogy Eldád és Médád prófétálnak a táborban. ²⁸Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgája volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik! ²⁹De Mózes így felelt neki: Engem akarsz féltékenyen védeni? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és rájuk is kiárasztaná lelkét az ÚR!

4Móz 13,1-3.8.16b.25-33

¹Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: ²Küldj férfiakat, hogy kikémleljék ki Kánaán földjét, amelyet majd Izráel fiainak adok. Mindegyik ősi törzsből egy férfit küldjete, mind tekintélyes ember legyen. ³Mózes elküldte őket a Párán-pusztából az ÚR parancsa szerint. Valamennyien főemberek voltak Izráelben.

⁸Efraim törzsből Hóséa, Nún fia.

Mózes Hóséát, Nún fiát Józsuénak nevezte el.

²⁵Negyven nap múlva visszatértek az ország kikémleléséből. ²⁶Visszamentek, és megérkeztek Mózeshez, Áronhoz és Izráel fiainak egész közösségéhez a Párán-pusztába, Kádésba. Beszámoltak nekik meg az egész közösségnek, és megmutatták nekik a föld gyümölcseit. ²⁷Elbeszélésükben ezt mondták neki: Elmentünk arra a földre, ahová küldtél bennünket. Valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ilyen a gyümölcse! ²⁸Csak hogy erős nép lakik azon a földön, a városok falakkal vannak megerősítve, és nagyon nagyok, sőt még Anák leszármazottait is láttuk ott! ²⁹A Délvidéken Amálék lakik, a hegyvidéken a hettiták, a jebúsiak és az emóriak laknak, a tenger és a Jordán partján pedig a kánaániak élnek. ³⁰Bár Káláb csitította a népet, amely Mózes ellen fordult, mert ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert le tudjuk győzni őket, ³¹de azok a férfiak, akik vele mentek, ezt mondták: Nem vonulhatunk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb nálunk! ³²És rossz híret keltették Izráel fiai között annak a földnek, amelyet kikémleltek, mert ezt mondták: Az a föld, amelyet bejártunk, hogy kikémleljük, olyan föld, amely megemészti lakosait! A nép pedig, amelyet ott láttunk, csupa szálas emberből áll. ³³Sőt láttunk ott óriásokat is, Anák óriás fiait: parányi sáskáknak éreztük magunkat, és ők úgy is tekintettek ránk.

4Móz 14,1-9

¹Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékeln, és sírt a nép egész éjjel. ²Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész

közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában! ³Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? ⁴Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba!

⁵Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. ⁶De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik az országba küldött kémek között voltak, megszaggatták ruhájukat, ⁷és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk, hogy kikémleljük, igen-igen jó föld. ⁸Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz bennünket arra a földre, és nekünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. ⁹Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert a fél fogunkra sem elegendő! Tőlük eltávozott oltalmuk, de velünk van az ÚR! Ne féljete tőlük!

4Móz 14,26-30

²⁶Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az ÚR: ²⁷Meddig zúgolódik ellenem ez a gonosz közösség? Meghallottam Izráel fiainak zúgolódását, mert sokat zúgolódtak ellenem. ²⁸Mondd meg nekik: Életemre mondom – így szól az ÚR –, hogy úgy bánok majd veletek, ahogyan ti beszéltetek ellenem! ²⁹Itt a pusztában fogtok holtan elhullani, a számba vetek mind, ahányan csak vagytok, húszévestől fölfelé, mert zúgolódtatok ellenem. ³⁰Nem mentek be arra a földre, amelyről felemelt kézzel megesküdtem, hogy ott fogtok lakni, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia.

4Móz 27,15-23

¹⁵Ekkor Mózes így beszélt az ÚRhoz: ¹⁶Az ÚR, a minden embernek lelket adó Isten rendeljen egy férfit a közösség élére. ¹⁷Az legyen előttük jártukban-keltükben, vezesse harcba és vezesse haza őket, hogy ne legyen az ÚR közössége olyan, mint a juhok, melyeknek nincsen pásztora. ¹⁸Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, aki rátermett ember. Tedd rá kezedet, ¹⁹állítsd Eleázár pap és az egész közösség elé, és előttük iktasd be tisztébe. ²⁰Adj át neki a méltóságodból, hogy hallgasson rá Izráel fiainak egész közössége. ²¹De Józsué álljon majd mindig Eleázár pap elé, és ő kérjen neki az úrimmal döntést az ÚRtól. A kapott parancs szerint induljon majd harcba, és a kapott parancs szerint térjen haza Izráel fiaival, az egész közösséggel együtt. ²²Mózes úgy cselekedett, ahogyan megparancsolta neki az ÚR. Maga mellé vette Józsuét, odaállította Eleázár pap és az egész közösség elé, ²³rátette a kezét, és beiktatta tisztébe, ahogyan Mózes által megmondta az ÚR.

5Móz 34,5-9

⁵Ott halt meg Mózes, az ÚR szolgája, Móáb földjén, az ÚR akarata szerint. ⁶És eltemette őt a völgyben, Móáb földjén, Bét-Peórral szemben. Senki sem tudja még ma sem, hogy hol van a sírja. ⁷Százhusz éves volt Mózes, amikor meghalt; látása még nem gyengült meg, és nem hagyta el az életeréje. ⁸Izráel fiai harminc napig siratták Mózes a Móáb síkságán, amíg el nem telt Mózes siratásának és gyászolásának az ideje. ⁹Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan megparancsolta Mózesnek az ÚR.

Józs 1,1-9

¹Mózesnek, az ÚR szolgájának halála után ezt mondta az ÚR Józsuénak, Nún fiának, Mózes szolgájának: ²Mózes, az én szolgám meghalt. Most azért indulj, kelj át itt a Jordánon, te és ez az egész nép arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok. ³Nektek adok minden helyet, amelyre lábatokkal léptek, ahogyan megígértem Mózesnek. ⁴A pusztától és a Libánontól a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig, nyugat felé pedig a Nagy-tengerig a ti területetek lesz a hettiták egész országa. ⁵Senki sem állhat ellened egész életedben. Veled leszek, ahogyan Mózessel is vele voltam. Nem hagylak magadra téged, és nem hagylak el. ⁶Légy erős és bátor, mert te teszed ezt a népet annak az országnak az örökösévé, amelyről megesküdtem atyáiknak, hogy nekik adom. ⁷Csak légy erős és igen bátor, tartsd meg és teljesítsd mindenben azt a törvényt, amelyet Mózes, az én szolgám parancsolt neked. Ne térj el attól se jobbra, se balra, hogy boldogulj mindenütt, amerre csak jársz. ⁸Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, arról elmélkedj éjjel-nappal, őrizd meg és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz. ⁹Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR mindenütt, amerre csak jársz.

Józs 6,1-17

¹Jerikó olyan alaposan be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki, se be nem mehetett senki. ²Ekkor azt mondta az Úr Józsuénak: Lásd, a kezédbe adom Jerikót és királyát vitéz harcosaival együtt. ³Járjátok hát körül a várost, valamennyi harcos kerülje meg egyszer: így tégy hat napon át! ⁴Hét pap vigyen hét kosszarvból készült kürtöt a láda előtt! A hetedik napon hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig fújják meg a kürtöket! ⁵És ha majd hosszan fújják a kosszarvakat, ti pedig meghalljátok a kürt szavát, törjön ki hatalmas csatakiáltásban az egész nép! Akkor le fog omlani a város kőfala, és a nép bevonulhat, mindenki egyenest előre.

⁶Józsué, Nún fia hívatta tehát a papokat, és így szólt hozzájuk: Vegyétek föl a szövetség ládáját, hét pap pedig vigyen hét kosszarvból készült kürtöt az Úr ládája előtt. ⁷A népnek pedig ezt mondta: Vonuljatok föl, járjátok körül a várost, és a fegyveresek vonuljanak az Úr ládája előtt!

⁸Úgy is történt, ahogyan Józsué megmondta a népnek. A hét pap, aki a hét kosszarvból készült kürtöt vitte, az Úr előtt vonult, és fújta a kürtöket, az Úr szövetségládája pedig utánuk haladt.

⁹A fegyveresek a kürtöket fúvó papok előtt haladtak, az utóvéd pedig a láda után ment, és egyfolytában fújták a kürtöket. ¹⁰A népnek azonban megparancsolta Józsué: Ne kiáltsatok, a hangotokat se lehessen hallani, és egy szó se jöjjön ki a szátokból addig, amíg azt nem mondom nektek, hogy törjétek ki csatakiáltásban. Akkor aztán kiáltozzatok! ¹¹Körülvitette tehát az Úr ládáját, megkerülve egyszer a várost. Azután visszatértek a táborba, és a táborban töltötték az éjszakát.

¹²Másnap korán reggel fölkel Józsué, a papok pedig fölvtették az Úr ládáját. ¹³A hét pap, aki a hét kosszarvból készült kürtöt vitte, az Úr ládája előtt ment, és folyton fújta a kürtöket. A fegyveresek előttük haladtak, az utóvéd pedig követte az Úr ládáját. Folyton fújták a kürtöket. ¹⁴A második napon is megkerülték egyszer a várost, azután visszatértek a táborba. Így cselekedtek hat napon át.

¹⁵A hetedik napon pedig az történt, hogy pirkadatkor fölkeltek, és a szokott módon megkerülték a várost, most azonban hétszer. Csak ezen a napon kerülték meg hétszer a várost. ¹⁶Amikor hetedszer fűjták meg a papok a kürtöket, ezt mondta Józsué a népnek: Kiáltatok, mert nektek adja az Úr a várost! ¹⁷Átok terhe alatt ki kell irtani a várost, az Úré az mindenestül! Csak a parázna Ráháb maradjon életben mindazokkal együtt, akik a házában vannak, mert elrejtette a követeket, akiket kiküldtünk.

Józs 8,14-23

¹⁴Amikor látta ezt Aj királya, a város férfiai korán reggel nagy hirtelen kivonultak, hogy megütközzenek Izráellel. A király és egész népe arra a helyre ment, ahová várták: az Arábavölgy szélére; nem tudta ugyanis, hogy lest vetettek neki a várostól nyugatra. ¹⁵Józsué és egész Izráel pedig, mintha vereséget szenvedtek volna tőlük, futásnak eredtek a puszta felé. ¹⁶Ekkor hadba szólították az egész népet, amely még a városban volt, hogy üldözőbe vegyék őket. És miközben Józsuét üldözték, elszakadtak a várostól. ¹⁷Nem maradt senki Ajban és Bételben, aki ne eredt volna Izráel nyomába. A várost tárva-nyitva hagyták, és úgy üldözték Izráelt.

¹⁸Akkor ezt mondta az ÚR Józsuénak: Nyújtsd ki a kezeden levő dárdát Aj felé, mert a kezeden adtam azt. Józsué kinyújtotta a kezében levő dárdát a város felé. ¹⁹Erre a lesben állók gyorsan előjöttek az állásaikból, és rohamra indultak, amint Józsué kinyújtotta a kezét. Behatoltak a városba, és elfoglalták, majd nyomban felgyújtották a várost. ²⁰Amikor az ajbeliek hátrafordultak, látták, hogy a város füstje az ég felé száll, és nincs módjuk se erre, se arra menekülni, mert a puszta felé menekülő nép is visszafordult üldözői ellen. ²¹Amikor ugyanis látta Józsué és egész Izráel, hogy a lesben állók elfoglalták a várost, és a város füstje száll fölfelé, visszafordultak, és vágni kezdték az ajbelieket. ²²A városban levők is kijöttek ellenük, így ők az izráeliek közé kerültek. Ezek innen, azok onnan vágták őket, úgyhogy senki sem maradt, aki elfuthatott vagy elmenekülhetett volna. ²³Aj királyát azonban élve fogták el, és Józsué elé vitték.

Józs 23,1-11

¹Hosszú idő telt el azután, hogy az ÚR mindenfelől nyugalmat adott Izráelnek ellenségeitől. Józsué is élemedett korú öregember lett. ²Ekkor összehívta Józsué egész Izráelt, annak véneit, családfőit, bírait és elöljáróit, és ezt mondta nekik: Én már élemedett korú öregember vagyok. ³Láttatok mindazt, amit Istenetek, az ÚR tett értetek ezekkel a népekkel, hiszen Istenetek, az ÚR harcolt értetek. ⁴Látjátok, kisorsoltam törzseitek között az itt maradt népek birtokát meg azokét a népekét is, amelyeket kiirtottam a Jordántól a Nagy-tengerig napnyugaton. ⁵Istenetek, az ÚR maga szorítja és űzi ki őket előletek, hogy birtokba vegyétek földjüket, ahogyan megígérte nektek Istenetek, az ÚR. ⁶Legyetek azért igen erősek; tartsátok meg és teljesítsétek mindazt, ami meg van írva Mózes törvényének könyvében! Ne térjete el attól se jobbra, se balra! ⁷Ne keveredjete össze ezekkel a népekkel, amelyek itt maradtak köztetek. Isteneiknek a nevét ne említsétek, ne esküdjetek rájuk, ne tiszteljétek és ne imádjátok őket! ⁸Ragaszkodjatok viszont Istenetekhez, az ÚRhoz, ahogyan a mai napig tettétek! ⁹Nagy és erős népeket űzött ki előletek az ÚR, és senki sem állhatott meg előttetek mindmáig. ¹⁰Közületek egy elkerget ezret, mert Istenetek, az ÚR harcol értetek, ahogyan megígérte nektek. ¹¹Azért nagyon vigyázzatok magatokra, és szeressétek Isteneteket, az URat!

12. kártya: KERESZTELŐ JÁNOS

Lk 1,5-25

⁵Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, Abijjá rendjéből; a felesége, Erzsébet Áron leányai közül való volt. ⁶Igazak voltak mindketten Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. ⁷Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten idősek voltak.

⁸Történt pedig egyszer, hogy amikor rendjének beosztása szerint papi szolgálatát végezte Isten előtt, ⁹a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába, és bemutassa az illatáldozatot. ¹⁰Az egész nép pedig kint imádkozott az illatáldozat órájában. ¹¹Ekkor megjelent neki az Úr angyala, és megállt az illatáldozati oltár mellett jobb felől. ¹²Amikor Zakariás meglátta, megrettent, és félelem szállta meg. ¹³De az angyal így szólt hozzá: Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, akit nevezz Jánosnak. ¹⁴Örömöd lesz ő és vigasságod, és sokan örülnek majd az ő születésének, ¹⁵mert nagy lesz ő az Úr előtt, bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva betelik Szentlélekkel, ¹⁶Izráel fiai közül sokakat visszatérít majd az Úrhoz, az ő Istenükhöz, ¹⁷és őelőtte jár Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez térítse, és az engedetleneket az igazak lelkületére, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.

¹⁸Zakariás így szólt az angyalhoz: Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg vagyok, és a feleségem is igen idős. ¹⁹Az angyal pedig így válaszolt: Én Gábrriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. ²⁰De íme, most megnémulsz, és nem tudsz megszólalni egészen addig, amíg ezek végbe nem mennek, mert nem hittél szavaimnak, amelyek be fognak teljesedni a maguk idejében.

²¹A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy olyan sokáig marad a templomban. ²²Amikor mégis kijött, nem tudott hozzájuk szólni, és megértették, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt.

²³Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament. ²⁴E napok után fogant felesége, Erzsébet, és öt hónapon át nem mutatkozott. Ezt mondta: ²⁵Így tett velem az Úr azokban a napokban, amikor gondja volt arra, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.

Lk 1,39-45

³⁹Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. ⁴⁰Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. ⁴¹Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Betelt Erzsébet Szentlélekkel, ⁴²és hangos szóval kiáltotta: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!

⁴³Hogyan lehetséges, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? ⁴⁴Mert íme, amint meghallottam köszöntésed, ujjongva mozdult meg méhemben a magzat. ⁴⁵Boldog, aki elhitte, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.

Lk 1,57-66.80

⁵⁷Amikor pedig eljött Erzsébet születésének ideje, fiút szült. ⁵⁸Meghallották a szomszédai és a rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és vele együtt örültek. ⁵⁹A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéől Zakariásnak akarták

nevezni. ⁶⁰Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: Nem, hanem János legyen a neve. ⁶¹De ezt mondták neki: Senki sincs a rokonságodban, akit így hívnának. ⁶²Ekkor intettek az apjának, hogy milyen nevet akar neki adni. ⁶³Ő pedig egy írotáblát kért, és ezt írta rá: János a neve. Mindnyájan elcsodálkoztak. ⁶⁴És azonnal megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent. ⁶⁵Valamennyi szomszédját félelem szállta meg, és Júdea egész hegyvidékén beszéltek minderről. ⁶⁶Akik meghallották, szívükbe vették, és így szóltak: Vajon mi lesz ebből a gyermekből? Az Úr keze pedig valóban vele volt.

⁸⁰A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztában élt addig a napig, amíg meg nem kezdte küldetését Izráelben.

Lk 3,1-20

¹Tibériusz császár uralkodásának tizenötödik évében, amikor Júdea helytartója Poncius Pilátus volt, Galilea negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitisz tartományának negyedes fejedelme Heródes testvére, Fülöp, Abiléné negyedes fejedelme pedig Liszaniász volt, ²Annás és Kajafás főpapok idején szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában. ³Ő pedig bejárta a Jordán egész környékét, és hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára, ⁴ahogyan meg van írva Ézsaiás próféta beszédeinek könyvében: „Kiáltó szava hangzik a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit! ⁵Minden völgyet töltsetek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el, legyen a görbe út egyenessé, a göröngyös simává: ⁶és meglátja minden halandó az Isten szabadítását.”

⁷A sokaságnak tehát, amely kiment hozzá, hogy megkeresztelkedjék, ezt mondta: Ti viperafajzatok! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? ⁸Teremjete hát megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne kezdjétek azt mondogatni magatokban: A mi atyánk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak. ⁹A fejsze pedig már a fák gyökerén van: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik. ¹⁰A sokaság pedig megkérdezte tőle: Akkor hát mit tegyünk? ¹¹János így válaszolt nekik: Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék! ¹²Vámszedők is mentek hozzá, hogy keresztelje meg őket. Ezek szintén megkérdezték tőle: Mester, mit tegyünk? ¹³Nekik ezt mondta: Semmivel se hajtsatok be többet a megszabottnál! ¹⁴Megkérdezték tőle a katonák is: Mi pedig mit tegyünk? Nekik ezt felelte: Senkit ne bántalmazzatok, senkit meg ne zsaroljatok, hanem elégedjete meg a zsoldotokkal!

¹⁵Mivel a nép reménykedve várakozott, és szívükben mind azt fontolgatták, vajon nem János-e a Krisztus, ¹⁶János így válaszolt mindenkinek: Én vízzel keresztellek titeket, de eljön az, aki erősebb nálam, és én arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket, ¹⁷kezében szórólapát lesz, és megtisztítja szérűjét: csűrbe hordja gabonáját, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

¹⁸Sok másra is buzdította őket, és hirdette az evangéliumot a népnek. ¹⁹Amikor pedig megintette Heródes negyedes fejedelmet Heródiásért, a testvére feleségéért, és minden gonosz tetteért, Heródes ²⁰mindezt még azzal tetézte, hogy börtönbe csukatta Jánost.

Mt 3,13-17

¹³Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt. ¹⁴János azonban megpróbálta visszatartani őt: Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj,

és te jössz hozzám? ¹⁵Jézus ezt válaszolta: Engedj most, mert így illik minden igazságot betöltenünk. Akkor engedett neki. ¹⁶Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt az ég, és látta, hogy Isten Lelke mint egy galamb aláereszkedik, és őreá száll. ¹⁷És íme, hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

Jn 3,27-36

²⁷János így válaszolt: Semmit sem kaphat az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki. ²⁸Ti magatok tanúskodhattok arról, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem előtte küldtettem el. ²⁹Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé. ³⁰Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem. ³¹Aki felülről jön, az felette van mindenkinek. Aki a földről való, földi az, és földiekről szól. Aki a mennyből jön, az felette van mindenkinek: ³²arról tesz bizonytságot, amit látott és hallott, de bizonyágtételét senki sem fogadja el. ³³Aki befogadja bizonyágtételét, az pecsétet tesz arra, hogy Isten igaz. ³⁴Mert akit Isten küldött, Isten beszédeit szólja, mert annak ő bőségesen adja a Lelket. ³⁵Az Atya szereti a Fiút, és kezébe adott mindent. ³⁶Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem Isten haragja marad rajta.

Mt 11,1-19

¹Amikor Jézus elmondta parancsait a tizenkét tanítványnak, továbbment onnan, hogy tanítson és ígét hirdessen a városokban.

²János pedig, amikor hallott a börtönben Krisztus cselekedeteiről, elküldte tanítványait, ³és megkérdezte tőle: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várunk? ⁴Jézus így válaszolt nekik: Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: ⁵vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, ⁶és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.

⁷Amikor azok elindultak, Jézus beszélni kezdett a sokaságnak Jánosról: Miért mentetek ki a pusztába? Szélingatta nádszálat látni? ⁸Ugyan miért mentetek ki? Finom ruhába öltözött embert látni? Hiszen akik finom ruhákat viselnek, azok a királyok palotáiban vannak. ⁹Ugyan miért mentetek ki? Prófétát látni? Bizony mondom nektek, még prófétánál is nagyobb. ¹⁰Ő az, akiről meg van írva: „Íme, én elküldöm előtted követemet, aki elkészíti előtted az utat.” ¹¹Bizony mondom nektek: az asszonytól születettek között nincs nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála. ¹²Keresztelő János napjaitól mostanáig a mennyek országa erőszakot szenved, és az erőszakosok igyekeznek hatalmukba keríteni. ¹³Mert valamennyi próféta és a törvény is Jánosig prófétált. ¹⁴És ha el akarjátok fogadni, ő maga Illés, akinek el kellett jönnie. ¹⁵Akinek van füle, hallja!

¹⁶De mihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a piacon ülő gyermekekhez, akik ezt kiáltják a többieknek: ¹⁷Zenéltünk nektek, és nem táncoltatok; siratót mondtunk, és nem gyászoltatok.

¹⁸Mert eljött János, aki nem eszik, és nem is iszik, és ezt mondják: Ördög van benne! ¹⁹Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik, és ezt mondják: Íme, falánk és részeges, vámszedők és bűnösök barátja! De cselekedetei által nyert igazolást a bölcsesség.

Mt 14,1-12

¹Abban az időben Heródes, a negyedes fejedelem meghallotta, hogy mit beszélnek Jézusról, ²és ezt mondta szolgálóinak: Ez az ember Keresztelő János, ő támadt fel a halottak közül, és ezért vannak benne a csodátevő erők. ³Heródes ugyanis elfogatta Jánost, bilincsbe verette, és börtönbe záratta, testvérének, Fülöpnek a felesége, Heródiás miatt. ⁴János ugyanis azt mondta neki: Nem szabad együtt élned vele! ⁵Heródes szerette volna megöletni, de félt a sokaságtól, mert prófétának tartották. ⁶Amikor azonban eljött Heródes születésnapja, Heródiás leánya táncolt a társaság előtt, és ez kedvére volt Heródesnek; ⁷ezért esküvel fogadta, hogy bármit kér, megadja neki. ⁸Ő pedig anyja tanácsára így szólt: Add nekem egy tálon Keresztelő János fejét. ⁹A király elkomorodott, de esküje és a vendégek miatt megparancsolta, hogy teljesítsék kérését. ¹⁰Elküldte embereit, lefejeztette Jánost a börtönben. ¹¹Elhozták a fejét egy tálon, átadták a leánynak, ő pedig odavitte anyjának. ¹²Azután eljöttek tanítványai, elvitték a holttestet, és eltemették. Majd elmentek, és hírül adták ezt Jézusnak.

13. kártya: MÁRIA, Jézus anyja

Lk 1,26-38

²⁶A hatodik hónapban pedig Isten elküldte Gábielt angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe ²⁷egy szűzhez, aki a Dávid házából származó József jegyese volt. A szűznek pedig Mária volt a neve. ²⁸És hozzálépve így szólt az angyal: Üdvöz légy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van! ²⁹Mária megdöbbsent e szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. ³⁰Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél! ³¹Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezs Jézusnak. ³²Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának nevezik majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ³³ő pedig uralkodik a Jákób házában örökké, és uralkodásának nem lesz vége.

³⁴Mária megkérdezte az angyalt: Hogyan lehetséges ez, mivel én férfit nem ismerek? ³⁵Az angyal így válaszolt neki: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékozik be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. ³⁶Íme, Erzsébet, a te rokonod is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, ³⁷mert Istennek semmi sem lehetetlen. ³⁸Mária ezt mondta: Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint! És eltávozott tőle az angyal.

Lk 1,39-45

³⁹Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. ⁴⁰Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. ⁴¹Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Betelt Erzsébet Szentlélekkel, ⁴²és hangos szóval kiáltotta: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!

⁴³Hogyan lehetséges, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? ⁴⁴Mert íme, amint meghallottam köszöntésed, ujjongva mozdult meg méhemben a magzat. ⁴⁵Boldog, aki elhitte, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.

Lk 1,46-56

⁴⁶Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, ⁴⁷és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben, ⁴⁸mert rátekintett szolgálóleányának megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, ⁴⁹mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, ⁵⁰irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. ⁵¹Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. ⁵²Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel; ⁵³éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. ⁵⁴Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, ⁵⁵amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.

⁵⁶Mária Erzsébettel maradt mintegy három hónapig, azután visszatért otthonába.

Mt 1,18-25

¹⁸Jézus Krisztus születése pedig így történt: Mikor anyja, Mária már jegyese volt Józsefnek, de még nem keltek egybe, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. ¹⁹Férje, József, aki igaz ember volt, és nem akarta őt szégyenbe hozni, elhatározta, hogy titokban elbocsátja. ²⁰Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj feleségül venni Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. ²¹Fiút fog szülni, te pedig majd Jézusnak nevezed, mert ő fogja megszabadítani népét bűneiből. ²²Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: ²³„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.

²⁴József pedig, amikor felébredt álmából, úgy tett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki, és feleségül vette őt, ²⁵de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.

Lk 2,1-7.15-19

¹Történt pedig azokban a napokban, hogy Augusztusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. ²Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. ³Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. ⁴Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, ⁵hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. ⁶És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, ⁷és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.

¹⁵Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. ¹⁶Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. ¹⁷Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, ¹⁸és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. ¹⁹Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. ²⁰A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzente nekik.

Mt 2,11

¹¹Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.

Mt 2,13-15

¹³Miután elmentek, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket. ¹⁴Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba. ¹⁵Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el a fiamat.”

Lk 2,33-35

³³A gyermek apja és anyja csodálkoztak azon, amit róla mondott, ³⁴Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak ³⁵– a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.

Lk 2,39

³⁹Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek városukba, a galileai Názáretbe. ⁴⁰A gyermek pedig növekedett és erősödött, megtelt bölcsességgel, és Isten kegyelme volt rajta.

Lk 2,41-52

⁴¹Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a páska ünnepére. ⁴²Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. ⁴³Miután pedig elteltek az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. ⁴⁴Mivel azt hitték, hogy az útítársak között van, elmentek egy napi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. ⁴⁵De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. ⁴⁶Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, ⁴⁷és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. ⁴⁸Amikor szülei meglátták, megdöbbentek, anyja pedig így szólt hozzá: Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én kétségbeesetten kerestünk téged. ⁴⁹Ő pedig így válaszolt: Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem? ⁵⁰Ők azonban a nekik adott választ nem értették. ⁵¹Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében, ⁵²Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

Jn 2,1-5

¹A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában, és ott volt Jézus anyja. ²Meghívták Jézust és tanítványait is a menyegzőre. ³Amikor elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: Nincs boruk. ⁴Mire Jézus azt mondta: Vajon énram tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim. ⁵Anyja így szólt a szolgálkhoz: Bármit mond nektek, tegyétek meg!

Mt 12,46-50

⁴⁶Még beszélt Jézus a sokasághoz, amikor íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele. ⁴⁷Valaki szólt neki: Íme, anyád és testvéreid odakint állnak, és beszélni akarnak veled. ⁴⁸Ő azonban így felelt annak, aki szólt neki: Ki az én anyám, és kik az én testvéreim? ⁴⁹Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: Íme, az én anyám és az én testvéreim! ⁵⁰Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem és az én anyám.

Jn 19,25-27

²⁵Jézus kereszttjénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. ²⁶Amikor Jézus meglátta, hogy ott áll anyja és az a tanítvány, akit szeretett, így szólt anyjához: Asszony, íme, a te fiad! ²⁷Azután így szólt a tanítványhoz: Íme, a te anyád! És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.

ApCsel 1,12-14

¹²Ezután visszatértek Jeruzsálembe az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem közelében van egy szombatnapi járőföldre. ¹³Amikor hazatértek, felmentek a felső szobába, ahol a szállásuk volt, mégpedig Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, Alfeus fia, Simon, a Zélóta és Júdás, Jakab fia. ¹⁴Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.

14. kártya: MÁRTA

Lk 10,38-42

³⁸Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta. ³⁹Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét. ⁴⁰Mártát pedig teljesen lefoglalta a sok munka. Ezért odajött, és így szólt: Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a munkában? Mondd hát neki, hogy segítsen! ⁴¹Az Úr azonban így felelt neki: Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalankodsz, ⁴²pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.

Jn 11,1-6.18-28

¹Volt pedig egy beteg ember, Lázár, Betániából, Máriának és testvérének, Mártának a falujából. ²Mária volt az, aki megkenste az Urat olajjal, és megtörölte a lábát a hajával. Az ő testvére, Lázár volt a beteg. ³A nővérei megüzenték Jézusnak: Uram, íme, akit szeretsz, beteg. ⁴Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia. ⁵Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt. ⁶Amikor tehát meghallotta, hogy beteg, még két napig azon a helyen maradt, ahol volt...

¹⁸Betánia pedig közel, mintegy félórányira volt Jeruzsálemhez, ¹⁹ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt. ²⁰Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária azonban otthon maradt. ²¹Márta így szólt Jézushoz: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. ²²De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten. ²³Jézus ezt mondta neki: Feltámad a testvéred! ²⁴Márta így válaszolt: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon. ²⁵Jézus ekkor ezt mondta neki: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; ²⁶és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt? ²⁷Márta így felelt: Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.

²⁸Miután ezt mondta, elment, és titokban szólt a testvérének, Máriának: A Mester itt van, és hív téged.

Jn 12,1-2

¹Jézus tehát hat nappal a páska ünnepe előtt elment Betániába, ahol Lázár élt, akit feltámasztott a halottak közül. ²Vacsorát készíttettek ott neki, és Márta szolgált fel, Lázár pedig egyike volt azoknak, akik Jézussal együtt ültek az asztalnál.

15. kártya: MÓZES

2Móz 2,1-10

¹Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. ²Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. ³Amikor azonban nem tudta már tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. ⁴A gyermek nővére pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele.

⁵A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, cselédjei meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a szolgálóleányát, és kihozatta azt. ⁶Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. ⁷A kisfiú nővére pedig ezt kérdezte a fáraó leányától: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja neked a gyermeket? ⁸A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. ⁹Vidd magaddal ezt a gyermeket – mondta neki a fáraó leánya –, és szoptasd őt helyettem, én pedig megadom jutalmadat! Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. ¹⁰Amikor a gyermek nagyobb lett, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta. Mózesnek nevezte el, mert ezt mondta: A vízből húztam ki.

2Móz 2,11-15a

¹¹Abban az időben történt, amikor Mózes már felnőtt, hogy kiment testvéreihez, és látta kényszymunkájukat. És meglátta, hogy egy egyiptomi férfi egy héber férfit, az ő egyik testvérét veri. ¹²Körülnézett, és amikor látta, hogy senki sincs ott, agyonütötte az egyiptomit, és elrejtette a homokban. ¹³Másnap is kiment, akkor meg két héber férfi civakodott egymással. Rászólt arra, aki a hibás volt: Miért vered a felebarátodat? ¹⁴De ő így válaszolt: Ki tett téged előljárává és bíróvá közöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogyan megölted az egyiptomit? Mózes megijedt, és ezt gondolta: Bizony, kitudódott a dolog!

¹⁵A fáraó is meghallotta ezt a dolgot, és halálra kerestette Mózeset. De Mózes elmenekült a fáraó elől.

2Móz 2,15b-22

Midjén földjén állapodott meg, és leült ott egy kútnál. ¹⁶Midjén papjának volt hét leánya. Ezek odajöttek, vizet merítettek, és megtöltötték a vályúkat, hogy megittassák apjuk juhait. ¹⁷De pásztorok is jöttek oda, és elkergették őket. Ekkor fölállt Mózes, segítségükre sietett, és megittatta juhaikat. ¹⁸Amikor a lányok hazaértek apjukhoz, Reuélhez, az megkérdezte: Hogyhogy ma ilyen korán megjöttetek? ¹⁹Egy egyiptomi férfi védett meg bennünket a pásztoroktól – felelték. – Sőt még vizet is merített nekünk, és megittatta a juhokat. ²⁰Akkor ezt mondta a leányainak: Hol van ő most? Miért hagytátok ott azt az embert? Hívjátok ide, és egyék velünk! ²¹Mózes úgy döntött, hogy ott marad annál a férfinál, az pedig Mózeshez adta leányát, Cippórát. ²²Az asszony fiút szült, ő pedig Gérsómnak nevezte el, mert azt mondta: Jövevény lettem idegen földön.

2Móz 2,23-3,22

²³Közben hosszú idő telt el, és meghalt Egyiptom királya. Izráel fiai pedig sóhajtoztak és kiáltoztak a szolgaság miatt, és a szolgaság miatti segélykiáltásuk feljutott Istenhez. ²⁴Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszaemlékezett Isten a szövetségére, amelyet Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött. ²⁵Rátekintett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk Istennek.

¹Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez. ²Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor. ³Akkor Mózes ezt mondta magában: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor? ⁴Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, megszólította őt Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! ⁵Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állsz! ⁶Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor Mózes eltakarta az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre. ⁷Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam segélykiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat. ⁸El is megyek, hogy kimentsem őket Egyiptom kezéből, és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és a jebúsi nép helyére. ⁹Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak. ¹⁰Most azért menj! Elküldelek téged a fáraóhoz: vezesd ki népemet, Izráel fiai Egyiptomból! ¹¹Mózes azonban ezt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy elmenjek a fáraóhoz, és kivezesse Egyiptomból Izráel fiai? ¹²De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek! Ez lesz annak a jele, hogy én küldelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok áldozattal szolgálni az Istent.

¹³De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik? ¹⁴Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A „Vagyok” küldött engem hozzátok. ¹⁵Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, így szólítsatok engem nemzedékről nemzedékre!

¹⁶Menj, gyűjtsd össze Izráel véneit, és mondd meg nekik: Az ÚR, atyáitok Istene: Ábrahám, Izsák és Jákób Istene megjelent nekem, és azt mondta: Számon tartalak benneteket és mindazt, amit ellenetek Egyiptomban elkövettek, ¹⁷és elhatároztam, hogy elviszlek benneteket az egyiptomi nyomorúságból a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és a jebúsi nép földjére, a tejjel és mézzel folyó földre. ¹⁸Ők majd hallgatnak a szavadra. Azután menj be Izráel véneivel együtt Egyiptom királyához, és ezt mondjátok neki: Az ÚRral, a héberek Istenével találkoztunk. Hadd menjünk azért ki háromnapos járőföldre a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az ÚRnak! ¹⁹Én ugyan tudom, hogy az egyiptomi király nem engedi meg, hogy elmenjete, hanem csak az erőszaknak enged majd, ²⁰de én kinyújtom a kezemet, és megverem Egyiptomot mindenféle csodával, amelyet véghezviszek benne. Majd azután elbocsát benneteket. ²¹És jóindulatot ébresztenek e nép

íránt az egyiptomiakban, úgyhogy amikor eljöttök, nem jöttök üres kézzel. ²²Minden asszony kérjen a szomszédasszonyától és lakótársától ezüst és arany ékszereket meg ruhákat, és adjátok azokat fiaitokra és leányaitokra: így szereztek majd zsákmányt Egyiptomtól.

2Móz 4,1-17

¹Mózes ekkor így felelt: Hátha nem hisznek nekem, és nem hallgatnak a szavamra, hanem azt mondják: Nem is jelent meg neked az ÚR?! ²De az ÚR erre megkérdezte tőle: Mi van a kezeden? Egy bot – felelte. ³Dobd a földre! – mondta az ÚR. Amikor a földre dobta, az kígyóvá változott, Mózes pedig elfutott előle. ⁴Az ÚR azonban ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet, és ragadd meg a farkánál! Mózes kinyújtotta a kezét, és megmarkolta, az pedig a markában bottá változott. ⁵Így majd elhiszik, hogy megjelent neked az ÚR, atyáik Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene.

⁶Majd pedig ezt mondta neki az ÚR: Dugd be a kezedet a ruhád alá! Ő bedugta a kezét a ruhája alá, és amikor kihúzta, hófehér volt a keze a poklosságtól. ⁷Ezután pedig azt mondta: Dugd vissza a kezedet a ruhád alá! Visszadugta a kezét a ruhája alá, és amikor kihúzta a ruhája alól, ismét olyan volt, mint testének többi része. ⁸Ha tehát nem hisznek neked, és nem hallgatnak a szóra az első jelnél, majd hisznek a szónak a következő jelnél. ⁹De ha még erre a két jelre sem hisznek, és nem hallgatnak a szavadra, akkor végy a Nílus vizéből, öntsd a szárazra, és a Nílusból vett víz vérré változik a szárazon.

¹⁰Mózes akkor ezt mondta az ÚRnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én a szavak embere. Korábban sem voltam, de azóta sem lettem az, hogy szolgáloddal beszélsz. Sőt inkább nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. ¹¹De az ÚR ezt mondta neki: Ki adott száját az embernek? Ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Talán nem én, az ÚR?! ¹²Most azért csak menj: majd én segítségedre leszek a beszédben, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj! ¹³De ő azt felelte: Kérlek, Uram! Küldj mást, akit küldeni tudsz!

¹⁴Ekkor az ÚR haragra gerjedt Mózes ellen, és azt mondta: Van neked egy testvéred, a lévita Áron. Tudom, hogy ő jól tud beszélni. Sőt jön is már eléd, és ha meglát, szívből fog örülni. ¹⁵Beszélj hát vele, és add az ő szájába a szavakat! Én pedig a segítségetekre leszek a beszédben, és megtanítalak benneteket arra, hogy mit cselekedjete. ¹⁶Ő majd beszél helyetted a néppel. Ő lesz a te szád, te pedig olyan leszel neki, mint az isten. ¹⁷Ezt a botot pedig te vedd a kezébe, és mutasd be vele a jeleket!

2Móz 5,1-8

¹Azután bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Bocsásd el népemet, hogy ünnepet szentelhessem neked a pusztában! ²A fáraó azonban ezt felelte: Kicsoda az az ÚR, hogy hallgassak a szavára és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az URat, úgyhogy nem is bocsátom el Izráelt. ³Erre ők ezt mondták: Találkoztunk a héberek Istenével. Hadd menjünk ki azért háromnapos járőföldre a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az ÚRnak, hogy ne sújtsa bennünket dögvésszel vagy fegyverrel. ⁴De Egyiptom királya ezt mondta nekik: Mózes és Áron! Miért akarjátok elvonni a népet a munkájától? Menjete, folytassátok a kényszermunkát! ⁵Már így is sok a mihaszna nép az országban – mondta a fáraó –, és ti még abba akarjátok hagyni ezekkel a kényszermunkát?!

⁶A fáraó még aznap megparancsolta a nép sanyargatóinak és felügyelőinek: ⁷Ne adjatok többé szalmát a népnek a vályogvetéshez, ahogy eddig: Menjenek, és szedjenek maguknak szalmát! ⁸De hajtsatok be rajtuk ugyanannyi vályogot, amennyit eddig kellett készíteniük! Ne engedjete el belőle, mert lusták ezek, azért kiáltozzák: Menjünk és áldozzunk Istenünknek!

2Móz 12,31-36

³¹A fáraó még éjszaka hívatta Mózes és Áront, és ezt mondta: Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izráel fiaival együtt, menjetek, és szolgáljátok áldozattal az URat, ahogy kívántátok. ³²Vigyétek juhaitokat és marháitokat is, ahogyan kívántátok, csak menjetek! Kérjete áldást rám is! ³³Az egyiptomiak is erőltették, hogy sürgősen bocsássa el a népet az országból, mert ezt mondták: Így mindnyájan meghalunk!

³⁴A nép köntösébe kötve, teknőstül vette vállára a kovásztalan tésztát. ³⁵Izráel fiai Mózes beszéde szerint jártak el, mert ezüst és arany ékszereket meg ruhákat is kértek az egyiptomiaktól. ³⁶Az ÚR ugyanis jóindulatot ébresztett a nép iránt az egyiptomiakban, s ezért hajlottak a kérésre. Így szereztek zsákmányt Egyiptomtól.

2Móz 14,10-27

¹⁰A fáraó közeledett. Izráel fiai pedig föltekintettek, és látták, hogy az egyiptomiak utánuk eredtek. Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izráel fiai az ÚRhoz. ¹¹Mózesnek pedig ezt mondták: Nincs talán elég sír Egyiptomban, hogy a pusztába hoztál bennünket meghalni? Mit tettél velünk, miért hoztál ki bennünket Egyiptomból?! ¹²Nem megmondtuk neked még Egyiptomban, hogy hagyj nekünk békét, hadd szolgáljuk Egyiptomot?! Mert jobb nekünk, ha Egyiptomot szolgáljuk, mint ha a pusztában halunk meg! ¹³De Mózes így felelt a népnek: Ne féljete! Álljatok helyt, és meglátjátok, hogyan szabadít meg benneteket ma az ÚR! Mert ahogyan ma látjátok az egyiptomiakat, úgy soha többé nem fogjátok látni őket. ¹⁴Az ÚR harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg!

¹⁵Akkor ezt mondta Mózesnek az ÚR: Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak! ¹⁶Te pedig emeld föl a botodat, nyújtsd ki a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izráel fiai a tenger közepén. ¹⁷Én pedig megkeményítem az egyiptomiak szívét, hogy menjenek utánuk. Így mutatom meg dicsőségemet a fáraón és egész haderején, harci kocsijain és lovasain. ¹⁸Majd megtudja Egyiptom, hogy én vagyok az ÚR, amikor megmutatom dicsőségemet a fáraón, harci kocsijain és lovasain.

¹⁹Ekkor elindult az Isten angyala, aki Izráel tábora előtt járt, és mögéjük ment. Elindult az előttük levő felhőoszlop is, és mögéjük állt. ²⁰Odament Egyiptom tábora és Izráel tábora közé, és az a felhő, amely világítani szokott éjjel, sötét maradt, ezért nem közeledtek egymáshoz egész éjszaka.

²¹Mózes kinyújtotta kezét a tenger fölé, az ÚR pedig egész éjjel erős keleti széllel visszafelé hajtotta a tengert, és szárazzá tette a tengerfeneket, úgyhogy a víz kettévált. ²²Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, a víz pedig falként állt mellettük jobbról és balról.

²³Az egyiptomiak üldözőbe vették őket, és a fáraó összes lova, harci kocsija és lovasa bement utánuk a tenger közepébe. ²⁴A hajnali őrsváltás idején rátekintett az ÚR a tűz- és felhőoszlopból az egyiptomiak táborára, és megzavarta az egyiptomiak táborát. ²⁵Megakasztotta a harci kocsik kerekeit, és nem engedte, hogy azok gyorsan haladjanak.

Ekkor azt mondták az egyiptomiak: Meneküljünk Izráel elől, mert az ÚR harcol értük Egyiptom ellen!

²⁶Az ÚR pedig ezt mondta Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tenger fölé, hogy a víz visszatérjen az egyiptomiakra, a harci kocsikra és lovasokra! ²⁷Mózes kinyújtotta a kezét a tenger fölé, és a tenger visszatért reggelre a medrébe egyenest a menekülő egyiptomiakra. Így hajtotta bele az ÚR az egyiptomiakat a tenger közepébe.

2Móz 16,2-8

²És zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. ³Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak meghaltunk volna az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret! Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok? ⁴Az ÚR azonban így szólt Mózeshez: Majd én hullatok nektek kenyeret az égből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót! Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem. ⁵Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek.

⁶Mózes és Áron ekkor azt mondta Izráel fiainak: Ma este megtudjátok, hogy az ÚR hozott ki benneteket Egyiptom országából. ⁷Reggel pedig meglátjátok az ÚR dicsőségét, mert meghallotta, hogy zúgolódtok az ÚR ellen. Ugyan mik vagyunk mi, hogy ellenünk zúgolódtok? ⁸Mózes pedig ezt mondta: Ad majd az ÚR ennetek este húst, reggel pedig kenyeret jóllakásig, mert meghallotta az ÚR a zúgolódásokat, ahogyan ellene zúgolódtatok. Mert mik vagyunk mi? Nem ellenünk zúgolódtatok, hanem az ÚR ellen!

2Móz 18,13-26

¹³Másnap Mózes leült, hogy bíraskodjék a nép között. Ott állt a nép Mózes előtt reggeltől estig. ¹⁴Mózes apósa látta, hogy mi mindent végez a nép között, ezért azt mondta: Miért így végzed munkádat a nép között? Miért egyedül bíraskodsz, és miért kell az egész népnek reggeltől estig előtted állnia? ¹⁵Mózes ezt felelte apósának: Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent. ¹⁶Mert ha valamilyen peres ügyük támad, eljönnek hozzám, és én igazságot teszek köztük és felebarátjuk között, és tudtukra adom Isten rendelkezéseit és utasításait.

¹⁷Apósa ekkor azt mondta Mózesnek: Nem jól csinálod a dolgot. ¹⁸Teljesen kimerülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked a feladat, nem tudod egyedül elvégezni. ¹⁹Most azért hallgass a szavamra; hadd adjak tanácsot neked, és Isten is veled lesz. Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé! ²⁰Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük. ²¹De válassz ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, megbízható embereket, akik gyűlölik a haszonlesést, és tedd őket elöljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. ²²Ők tegyenek majd igazságot a nép között minden időben: minden nagyobb ügyet vigyenek eléd, de minden kisebb ügyben tegyenek ők igazságot! Könnyíts a terheden, hadd hordozzák azt veled együtt! ²³Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni, meg ez az egész nép is békességben mehet vissza a helyére.

²⁴Mózes hallgatott apósa szavára, és mindent úgy tett, ahogyan mondta neki. ²⁵Választott Mózes egész Izráelből derék férfiakat, és a nép főembereivé tette őket: elöljárókká ezer,

száz, ötven vagy tíz ember fölött. ²⁶Mindig ők tettek igazságot a nép között: a nehezebb ügyeket Mózes elé vitték, de minden kisebb ügyben ők tettek igazságot.

2Móz 32,15-24

¹⁵Mózes azután megfordult, és lement a hegyről, kezében a bizonyság két táblájával. A táblák mindkét oldalukon tele voltak írva; erről is, arról is tele voltak írva. ¹⁶A táblákat Isten készítette, a táblákra vésett írás is Isten írása volt. ¹⁷Amikor Józsué meghallotta a nép hangos kiáltozását, így szólt Mózeshez: Csatazaj hallatszik a táborból! ¹⁸De ő így felelt: Nem diadalének hangja ez, nem is legyőzöttek énekének hangja, dalolás hangját hallom én!

¹⁹Amikor a tábor közelébe ért, és meglátta a borjút meg a táncot, haragra lobbant Mózes, ledobta kezéből a táblákat, és összetörte a hegy lábánál. ²⁰Majd fogta a borjút, amelyet készítettek, elégette, porrá zúzta, vízbe szórta, és megitta azt Izráel fiaival.

²¹Majd ezt kérdezte Mózes Árontól: Mit tett veled ez a nép, hogy ilyen nagy vétékbe vitted őket?! ²²Áron így felelt: Ne lobbanjon haragra az én uram! Magad is tudod, hogy milyen gonosz ez a nép. ²³Ezt mondták nekem: Készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon! Mert nem tudjuk, hogy mi történt ezzel a Mózzel, aki kihozott bennünket Egyiptomból. ²⁴Erre azt mondtam nekik: Akinek van aranya, szedje le magáról! Ők ide is adták nekem, én meg tűzbe dobtam, és ez a borjú lett belőle.

2Móz 34,1-7.29-35

¹Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Faragj két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat! Én pedig majd felírom a táblákra azokat az ígéket, amelyek az előbbi táblákon voltak, amelyeket összetörtél. ²Reggelre légy készen! Aztán jöjj fel reggel a Sínai-hegyre, és állj ott elém a hegy csúcsán! ³Ne jöjjön fel veled senki, ne is mutatkozzék senki az egész hegyen, se juhok, se marhák ne legeljenek a hegy tövében! ⁴Faragott tehát Mózes két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat, majd korán reggel fölment a Sínai-hegyre, ahogyan megparancsolta neki az ÚR, és kezében vitte a két kőtáblát.

⁵Ekkor leszállt felhőben az ÚR. Mózes pedig odaállt mellé, és segítségül hívta az ÚR nevét. ⁶Elvonult előtte az ÚR, és így mondta azt ki: Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! ⁷Megtartja irgalmát ezer nemzedéken át, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiakat és a fiak fiait is három, sőt négy nemzedéken át.

²⁹Azután lejött Mózes a Sínai-hegyről; a bizonyság két táblája Mózes kezében volt, amikor lejött a hegyről. Azt azonban nem tudta Mózes, hogy arcbőre sugárzóvá vált, amikor Istennel beszélt. ³⁰Amikor Áron és Izráel fiai mind meglátták, hogy sugárzik Mózes arcbőre, nem mertek odamenni hozzá. ³¹Mózes azonban odahívta őket, és akkor Áron meg a közösség vezetői mind visszatértek hozzá, Mózes pedig beszélt velük. ³²Azután odamentek hozzá Izráel fiai is mind, ő pedig megparancsolta nekik mindazt, amit az ÚR mondott el neki a Sínai-hegyen.

³³Miután mindent elmondott nekik, leplet tett Mózes az arcára. ³⁴Valahányszor bement Mózes az ÚR színe elé, hogy beszéljen vele, levette a leplet, amíg ki nem jött. Azután kijött, és elmondta Izráel fiainak mindazt, amit parancsként kapott. ³⁵És mivel Izráel fiai látták, hogy Mózes arcbőre sugárzik, ismét arcára borította Mózes a leplet, amíg be nem ment, hogy Istennel beszéljen.

4Móz 11,16-17.24-29

¹⁶Azután ezt mondta Mózesnek az ÚR: Gyűjts össze nekem hetven férfit Izráel vénei közül, akikről tudod, hogy a nép vénei és előjárói. Vidd oda őket a kijelentés sátrához, és ott álljanak melléd. ¹⁷Akkor leszálok, és beszélek ott veled. Elveszek abból a lélekből, amely rajtad nyugszik, és rájuk is kiárasztom, hogy veled együtt hordozzák a nép terhét, és ne hordozd azt egyedül.

²⁴Mózes kiment, és elbeszélte a népnek az ÚR szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket. ²⁵Az ÚR pedig leszált felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesen nyugodott, és kiárasztotta a hetven vénre. Amikor a lélek leszált rájuk, akkor prófétáltak, de máskor nem. ²⁶Két férfi azonban a táborban maradt: az egyiknek Eldád, a másiknak Médád volt a neve. Rájuk is kiáradt a lélek, mert ők is az összeírtak között voltak, bár nem mentek ki a sátorhoz. Ők a táborban kezdtek prófétálni. ²⁷Egy szolga elfutott, és jelentette Mózesnek, hogy Eldád és Médád prófétálnak a táborban. ²⁸Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgája volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik! ²⁹De Mózes így felelt neki: Engem akarsz féltékenyen védeni? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és rájuk is kiárasztaná lelkét az ÚR! ³⁰Ezután Mózes visszavonult a táborba Izráel véneivel együtt.

4Móz 20,1-13

¹Izráel fiai, az egész közösség megérkezett a Cin-pusztába az első hónapban, és letelepedett a nép Kádésban. Ott halt meg Mirjám, és ott temették el. ²De nem volt vize a közösségnek, ezért összegyülekeztek Mózes és Áron ellen. ³A nép ekkor Mózes ellen fordult, és ezt mondta: Bárcsak elpusztultunk volna, amikor testvéreink elpusztultak az ÚR színe előtt! ⁴Miért hoztátok az ÚR gyülekezetét ebbe a pusztába? Azért, hogy itt haljunk meg állatainkkal együtt?! ⁵Miért hoztátok föl bennünket Egyiptomból, és miért vezettetek bennünket erre a rossz helyre? Nem lehet itt vetni, nincs füge, sem szőlő, sem gránátalma, és még ivóvíz sincsen! ⁶Mózes és Áron pedig a gyülekezet előtt a kijelentés sátrának bejáratához ment, és ott arcra borult. Ekkor megjelent nekik az ÚR dicsősége.

⁷Ekkor így beszélt Mózeshez az ÚR: ⁸Vedd a botodat, és testvéreddel, Áronnal együtt gyűjtsd össze a közösséget, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet! Fakassz nekik vizet a sziklából, és adj inni a közösségnek és állataiknak! ⁹Mózes tehát az ÚR színe előtt magához vette a botját a kapott parancs szerint. ¹⁰Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? ¹¹Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre bőséges víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok is.

¹²Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok. ¹³Ezek Meríbá vizei: amikor Izráel fiai perbe szálltak az ÚRral, ő ezekkel mutatta meg nekik a szentségét.

5Móz 32,44-52

⁴⁴Mózes pedig odament, és elmondta ezt az éneket az utolsó szóig a nép füle hallatára, Józsuéval, Nún fiával együtt. ⁴⁵Miután Mózes elmondta mindezeket egész Izráel előtt, ⁴⁶így szólt hozzájuk: Szívleljétek meg mindazokat az ígéket, amelyekkel ma intelek titeket: fiaitoknak pedig parancsoljátok meg, hogy tartsák meg és teljesítsék ennek a törvénynek

valamennyi igéjét! ⁴⁷Mert nem üres beszéd ez a számotokra, hanem ez jelenti számotokra az életet: általa élhettek hosszú ideig azon a földön, amelyre most átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek.

⁴⁸Ugyanezen a napon így beszélt Mózeshez az ÚR: ⁴⁹Menj föl ide, az Abárím-hegységbe, a Nebó-hegyre, amely Móáb földjén, Jerikóval szemben van. Tekintsd meg Kánaán földjét, amelyet Izráel fiainak a birtokába adok! ⁵⁰Azután meghalsz azon a hegyen, amelyre fölmegy, és elődeid mellé kerülsz, ahogyan a testvéred, Áron is meghalt a Hór-hegyen, és elődei mellé került. ⁵¹Mert Izráel fiaival együtt ti is hűtlenek voltatok hozzám a Kádés melletti Meribá vizénél, a Cin-pusztában, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai között. ⁵²Megláthatod ugyan közről azt a földet, de nem mehetsz be arra a földre, amelyet Izráel fiainak adok.

5Móz 34,1-8

¹Ezután fölment Mózes a Móáb síkságáról a Nebó-hegyre, a Piszgá csúcsára, amely Jerikóval szemben van, és az ÚR megmutatta neki az egész országot: Gileádot Dánig, ²egész Naftálit, Efraim és Manassé földjét, meg Júda egész földjét a nyugati tengerig, ³továbbá a Délvidéket, a Jordán környékét és a pálmák városának, Jerikónak a völgyét Cóarig. ⁴Majd ezt mondta neki az ÚR: Ezt a földet ígértem oda esküvel Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, amikor így szóltam: A te utódaidnak adom! Megmutattam neked, de nem mehetsz be oda.

⁵Ott halt meg Mózes, az ÚR szolgája, Móáb földjén, az ÚR akarata szerint. ⁶És eltemette őt a völgyben, Móáb földjén, Bét-Peórral szemben. Senki sem tudja még ma sem, hogy hol van a sírja. ⁷Százhusz éves volt Mózes, amikor meghalt; látása még nem gyengült meg, és nem hagyta el az életereje. ⁸Izráel fiai harminc napig siratták Mózes a Móáb síkságán, amíg el nem telt Mózes siratásának és gyászolásának az ideje.

16. kártya: NIKODÉMUS

Jn 3,1-21

¹Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. ²Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, csak ha Isten van veled. ³Jézus így válaszolt: Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát. ⁴Nikodémus ezt kérdezte tőle: Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe, és megszülethet ismét? ⁵Jézus így felelt: Bizony, bizony, mondom neked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. ⁶Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. ⁷Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. ⁸A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született. ⁹Nikodémus megkérdezte tőle: Hogyan történhet meg mindez? ¹⁰Jézus így válaszolt: Te Izráel tanítója vagy, és ezt nem tudod? ¹¹Bizony, bizony, mondom neked: amit tudunk, azt szójuk, és amit láttunk, arról teszünk bizonyosságot, de nem fogadjátok el a mi bizonyosságtételünket. ¹²Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, akkor hogyan fogtok hinni, ha majd a mennyiekről szólok nektek? ¹³Nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia. ¹⁴És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a

pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, ¹⁵hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne. ¹⁶Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. ¹⁸Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében. ¹⁹Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. ²⁰Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjene a cselekedetei. ²¹Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánvalóvá legyen cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.

Jn 7,37-53

³⁷Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! ³⁸Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. ³⁹Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.

⁴⁰A sokaságból azok, akik hallották ezt az ígét, ezt mondták: Valóban ő a próféta. ⁴¹Mások így szóltak: Ő a Krisztus. Többen pedig ezt mondták: Csak nem Galileából jön el a Krisztus? ⁴²Nem azt mondta-e az Írás, hogy a Krisztus Dávid magvából és Betlehemből jön el, abból a faluból, ahol Dávid élt? ⁴³Ellentét támadt tehát miatta a sokaságban: ⁴⁴némelyek közülük el akarták fogni, de senki sem vetette rá a kezét.

⁴⁵A szolgák visszamentek a főpapokhoz és a farizeusokhoz, akik ezt kérdezték tőlük: Miért nem hoztátok ide? ⁴⁶A szolgák így feleltek: Ember még így soha nem beszélt, ahogyan ő. ⁴⁷A farizeusok ezt mondták nekik: Titeket is megtévesztett? ⁴⁸Vajon a vezetők vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki? ⁴⁹De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott! ⁵⁰Ekkor Nikodémus, aki korábban már járt nála, és közülük való volt, így szólt hozzájuk: ⁵¹Elítéli-e az embert a mi törvényünk, míg ki nem hallgatták, és meg nem tudták tőle, hogy mit tett? ⁵²Azok pedig így válaszoltak neki: Talán te is galileai vagy? Nézz utána és lásd be, hogy Galileából nem támad próféta. ⁵³Ezután mindenki hazament.

Jn 19,38-42

³⁸Ezután az arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt – de csak titokban, mert félt a zsidóktól –, megkérte Pilátust, hogy levehesse Jézus holttestét. Pilátus megengedte neki. Elment tehát, és levette Jézus holttestét. ³⁹Eljött Nikodémus is, aki először éjszaka ment Jézushoz, és mirhából és aloéból készült olajat hozott, mintegy száz fontnyit. ⁴⁰Fogták tehát Jézus holttestét, és leplekbe takarták az illatszerekkel együtt, ahogyan a zsidóknál szokás temetni. ⁴¹Azon a helyen, ahol Jézust megfeszítették, volt egy kert, és a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem helyeztek. ⁴²Mivel közel volt a sír, a zsidók ünnepi előkészülete miatt ott helyezték el Jézust.

17. kártya: NÓÉ

1Móz 5 (Kik éltek még Nóé születésekor?)

¹Ez Ádám nemzetségének könyve. Amikor Isten megteremtette az embert, Istenhez hasonlóvá alkotta. ²Férfivá és nővé teremtette, megáldotta, és embernek nevezte őket teremtésük napján.

³Ádám százharminc éves volt, amikor fiút nemzett, magához hasonlót, a maga képmására, és elnevezte Sétnek. ⁴Sét születése után Ádám nyolcszáz évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ⁵Ádám teljes életkora tehát kilencszázharminc év volt, amikor meghalt. ⁶Sét százöt éves volt, amikor Enóst nemzette. ⁷Enós születése után Sét nyolcszázhet évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ⁸Sét teljes életkora tehát kilencszázötvenkét év volt, amikor meghalt. ⁹Enós kilencvenéves volt, amikor Kénánt nemzette. ¹⁰Kénán születése után Enós nyolcszázötven évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ¹¹Enós teljes életkora tehát kilencszázöt év volt, amikor meghalt. ¹²Kénán hetvenéves volt, amikor Mahalalél nemzette. ¹³Mahalalél születése után Kénán nyolcszáznegyven évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ¹⁴Kénán teljes életkora tehát kilencszázöt év volt, amikor meghalt. ¹⁵Mahalalél hatvanöt éves volt, amikor Jeredet nemzette. ¹⁶Jered születése után Mahalalél nyolcszázharminc évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ¹⁷Mahalalél teljes életkora tehát nyolcszázkilencvenöt év volt, amikor meghalt. ¹⁸Jered százhatvanöt éves volt, amikor Énókot nemzette. ¹⁹Énók születése után Jered nyolcszáz évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ²⁰Jered teljes életkora tehát kilencszázhatvanöt év volt, amikor meghalt. ²¹Énók hatvanöt éves volt, amikor Metúselahot nemzette. ²²Énók az Istennel járt, Metúselah születése után háromszáz évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ²³Énók teljes életkora tehát háromszázhatvanöt év volt. ²⁴Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert Isten magához vette őt. ²⁵Metúselah száznyolcvanhét éves volt, amikor Lámeket nemzette. ²⁶Lámek születése után Metúselah hétszáznyolcvankét évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ²⁷Metúselah teljes életkora tehát kilencszázhatvankilenc év volt, amikor meghalt.

²⁸Lámek száznyolcvankét éves volt, amikor fiút nemzett. ²⁹Nóénak nevezte el, és ezt mondta: Ő vigasztal meg bennünket kezünk fáradságos munkájában a termőföldön, amelyet megátkozott az ÚR. ³⁰Nóé születése után Lámek ötszázkilencvenöt évig élt, és még nemzett fiakat és leányokat; ³¹Lámek teljes életkora tehát hétszázhetvenöt év volt, amikor meghalt. ³²Nóé ötszáz éves volt, amikor fiakat nemzett: Sétet, Hámot és Jáfetet.

1Móz 6,1-14.17-22

¹Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, ²látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiválasztottak maguknak. ³Akkor ezt mondta az ÚR: Ne maradjon lelkem örökké az emberben, hiszen ő csak test! Legyen az életkora százhusz esztendő!

⁴Abban az időben, amikor az istenfiak bementek az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szültek nekik – sőt még azután is –, óriások éltek a földön. Ők voltak az ősidők nagy hírű vitézei.

⁵Amikor látta az ÚR, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz, ⁶megbánta az ÚR, hogy embert alkotott a földön, és megszorodott szívében. ⁷Azért ezt mondta az ÚR: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem; az emberrel együtt a szárazföldi állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy megalkottam őket. ⁸De Nóé kegyelmet talált az ÚR előtt.

⁹Nóénak ez a története: Nóé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nóé. ¹⁰Nóé három fiút nemzett: Sétet, Hámot és Jáfetet. ¹¹A föld pedig egyre

romlottabb lett az Isten színe előtt, és megtelt a föld erőszakossággal. ¹²És látta Isten, mennyire megromlott a föld, mert minden ember rossz útra tért a földön.

¹³Akkor ezt mondta Isten Nóénak: Elhatároztam, hogy véget vetek minden élőlénynek, mert megtelt erőszakossággal miattuk a föld. Elpusztítom hát őket a földdel együtt. ¹⁴Csinálj magadnak bárkát góferfából, készíts rekeszeket a bárkában, és vond be kívül-belül szurokkal!

¹⁷Mert én özönvizet fogok hozni a földre, hogy elpusztítsak minden élőlényt az ég alatt. Minden el fog pusztulni, ami a földön él.

¹⁸Veled azonban szövetségre lépek: menj be a bárkába fiaiddal, feleségeddel és fiaid feleségeivel együtt! ¹⁹És vigyél be a bárkába minden élőlényből, mindenből kettőt-kettőt, hogy életben maradjanak veled együtt: hímek és nőstények legyenek! ²⁰A madaraknak, a szárazföldi állatoknak és a föld minden csúszómászójának különböző fajtaiból, mindegyikből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjon! ²¹Vigyél magaddal mindenféle eledelt, ami csak ehető; gyűjtsd be magadhoz, hogy legyen ennivalótok, neked is, meg azoknak is! ²²Nóé így is tett: mindenben úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.

1Móz 7,1.7-16

¹Az ÚR akkor ezt mondta Nóénak: Menj be egész házad népével a bárkába, mert csak téged látlok igaznak ebben a nemzedékben!

⁷Bement tehát Nóé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel a bárkába az özönvíz elől. ⁸A tiszta állatok közül, de a nem tiszta állatok közül is, a madarak és mindenféle földi csúszómászók közül ⁹kettő-kettő bement Nóéhoz a bárkába: hím és nőstény, ahogyan megparancsolta Isten Nóénak. ¹⁰A hetedik napon özönvíz lett a földön.

¹¹Nóé életének hatszázadik évében, a második hónap tizenhetedikén: fölfakadt ezen a napon a nagy mélység minden forrása, megnyíltak az ég csatornái, ¹²majd negyven napon és negyven éjen át ömlött az eső a földre. ¹³Ugyanazon a napon bement Nóé és Nóé fiai: Sém, Hám és Jáfet meg Nóé felesége és fiainak három felesége a bárkába, ¹⁴és velük együtt mindenféle vadállat, mindenféle jószág, mindenféle csúszómászó, amely csak csúszik-mászik a földön, és mindenféle repdeső állat: az összes madár és egyéb szárnyasok. ¹⁵Kettő-kettő ment be Nóéhoz a bárkába mindenféle élőlényből. ¹⁶Hím és nőstény ment be minden előből; bementek, ahogyan Isten Nóénak parancsolta. Az ÚR pedig bezárta Nóé mögött az ajtót.

1Móz 8,18-22

¹⁸Kijött tehát Nóé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt. ¹⁹Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából. ²⁰Azután oltárt épített Nóé az ÚRnak, majd vett minden tiszta szárazföldi állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatot mutatott be az oltáron.

²¹Amikor az ÚR megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az ÚR: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem. ²²Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.

1Móz 9,1-3

¹Isten megáldotta Nóét és fiait, és ezt mondta nekik: Szaporodjatok, sokasodjatok, és töltsétek be a földet! ²Féljen és rettegjen tőletek minden földi állat és minden égi madár, kezetekbe adom őket minden földi csúszómászóval és a tenger minden halával együtt. ³Minden, ami csak él és mozog, legyen a ti eledeletek! Nektek adom mindezt éppúgy, mint a zöld növényt.

1Móz 9,8-17

⁸Isten azt mondta Nóénak és fiainak: ⁹Íme, szövetségre lépek veletek és utódaitokkal, ¹⁰meg minden élőlénnel, amely veletek van: madárral, jószággal és minden szárazföldi vaddal, mindennel, ami a bárkából kijött, minden földi élőlénnel. ¹¹Szövetségre lépek veletek, és egyetlen élőlény sem pusztul el többé özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz, hogy elpusztítsa a földet. ¹²Majd azt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet most szerzek veletek és minden élőlénnel, amely veletek van, minden nemzedékkel örökre: ¹³szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, amelyet most a földdel megkötök. ¹⁴Amikor felhővel borítom be a földet, és feltűnik a szivárvány a felhőn, ¹⁵akkor visszaemlékezem a szövetségemre, amelyet veletek és minden élőlénnel kötöttem, amely testben él, és nem válik többé a víz özönvízzé minden élőlény pusztulására. ¹⁶Ha ott lesz a szivárvány a felhőn, látni fogom, és visszaemlékezem az örök szövetségre, amelyet Isten kötött minden élőlénnel, amely testben él a földön.

¹⁷Akkor ezt mondta Isten Nóénak: Ez lesz a jele annak a szövetségnek, amelyet minden földi élőlénnel kötöttem.

1Móz 9,20-28

²⁰Nóé, a földműves volt az első, aki szőlőt ültetett. ²¹Egyszer bort ivott, megrészegeedett, és meztelenre vetkőzött a sátrában. ²²Hám, Kánaán ősatya meglátta apja szemérmét, és elmondta kint levő két testvérének. ²³Akkor Sém és Jáfet fogták a ruháját, a vállukra terítették, s háttal bemenve betakarták apjuk szemérmét, de elfordították arcukat, és így nem látták apjuk szemérmét. ²⁴Amikor Nóé kijózanodott, és megtudta, hogy mit tett vele a kisebbik fia, ²⁵ezt mondta: Átkozott Kánaán! Szolgák szolgálja legyen testvérei között!

²⁶Ezután ezt mondta: Áldott az ÚR, Sémnek Istene! Legyen Kánaán a szolgája! ²⁷Terjessze ki Isten Jáfetet, lakjék Sém sátraiban! Legyen Kánaán a szolgája!

²⁸Az özönvíz után Nóé még háromszázötven évig élt. ²⁹Nóé teljes életkora kilencszázötven év volt, amikor meghalt.

Zsid 11,7

⁷Hit által kapott kijelentést Nóé azokról a dolgokról, amelyeket még nem láthatott, és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örökösevé lett.

18. kártya: ÖZVEGYASSZONY 2 FILLÉRREL

Mk 12,41-44

⁴¹Jézus pedig leült a templomi persellyel szemben, és nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele, ⁴²egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz a legkisebb pénzt. ⁴³Jézus odahívta tanítványait, és ezt

mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. ⁴⁴Mert mindannyian a fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindent beledobott, amije csak volt, az egész vagyonát.

19. kártya: PÁL APOSTOL

Fil 3,5-7

⁵Nyolcadik napon metéltek körül, Izráel népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, ⁶buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam. ⁷Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém Krisztusért.

ApCsel 18,2b-3

Pál csatlakozott hozzájuk, ³és mivel ugyanaz volt a mestersége, náluk lakott és dolgozott, ők ugyanis sátoresztő mesterek voltak.

Gal 1,13-16

¹³Mert hallottátok, hogyan éltem egykor a zsidóság körében, hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt. ¹⁴És a zsidó hithűségben sok kortársamat felülmúltam népem körében, minthogy fölöttébb buzgó rajongója voltam atyáim hagyományainak. ¹⁵De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelme által elhívott, ¹⁶hogy kinyilatkoztassa Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a népek között, nem tanácskoztam testtel és vérrel.

2Tím 2,8-10

⁸Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom, ⁹amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Isten ígéje viszont nincs bilincsbe verve. ¹⁰Ezért tehát mindent elviselek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való üdvösséget örök dicsőséggel.

ApCsel 26,9-18

⁹Egykor magam is úgy gondoltam, hogy mindent meg kell tennem a názáreti Jézus neve ellen. ¹⁰Meg is tettem ezt Jeruzsálemben, és a főpapoktól kapott felhatalmazás alapján a szentek közül sokat börtönbe vetettem. Amikor pedig halálra ítélték őket, én is ellenük szavaztam. ¹¹A zsinagógákban mindenfelé gyakran büntetéssel kényszerítettem őket káromlásra, sőt ellenük való féktelen őrvongásban egészen az idegen városokig üldöztem őket. ¹²Egyszer éppen ilyen ügyben utaztam a főpapok felhatalmazásával és megbízásával Damaszkuszba. ¹³Déltájban az úton láttam, ó, király, amint a mennyből a nap fényénél is ragyogóbb világosság sugároz körül engem és útítársaimat. ¹⁴Mikor pedig mindnyájan a földre estünk, egy hangot hallottam, amely így szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod. ¹⁵Erre ezt kérdeztem: Ki vagy, Uram? Az Úr pedig így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. ¹⁶De kelj fel, és állj a lábadra, mert azért jelentem meg neked, hogy szolgálommá tegyelek, hogy tanúbizonyságot tegyél arról, amiket láttál, és arról, amit ezután fogok neked magamról kijelenteni. ¹⁷Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek. ¹⁸Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez

térjenek, hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.

Gal 2,9

⁹És amikor Jakab, Kéfás és János, akiket oszlopoknak tekintenek, felismerték a nekem adott kegyelmet, megállapodásul kezet adtak nekem és Barnabásnak, hogy mi a népekhez menjünk, ők pedig a körülmetéltekhez.

1Kor 9,26-27

²⁶Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, ²⁷hanem megsanyargatom és engedelmessé teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.

Róm 15,15-21

¹⁵Ezért kissé merészebben írtam nektek, mintegy emlékeztetve titeket, merthogy arra kaptam Istentől a kegyelmi ajándékot, ¹⁶hogy a népekért legyek Krisztus Jézusnak szolgálója, aki az Isten evangéliumának papi szolgálatát végzem, hogy a népek áldozata a Szentlélek által megszentelt és kedves legyen. ¹⁷Krisztus Jézusban tehát van okom a dicsekvésre Isten előtt, ¹⁸mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit ne Krisztus tett volna általam a népek megtéréséért szóval és tettel, ¹⁹jelek és csodák erejével, a Lélek erejével: így hirdethettem Jeruzsálemtől kezdve mindenfelé egészen Illíriáig Krisztus evangéliumát. ²⁰Ezért úgy tartottam becsületesnek, hogy az evangéliumot ne ott hirdessem, ahol Krisztust már ismerik, hogy ne idegen alapra építsek, ²¹hanem amint meg van írva: „Meglátják őt azok, akiknek még nem hirdették, és akik még nem hallották, azok megértik.”

20. kártya: RUTH

Ruth könyve

¹Abban az időben történt, amikor a bírák bíraskodtak, hogy éhínség támadt az országban. Elment ezért a júdai Betlehemből egy férfi, hogy jövevényként Móáb mezején lakjon. Vele volt a felesége és két fia. ²A férfi neve Elímelek volt, a feleségének Naomi, két fiának pedig Mahlón és Kiljón volt a neve. Efrátaiak voltak, a júdai Betlehemből. El is jutottak Móáb mezejére, és ott éltek. ³De meghalt Elímelek, Naomi férje, és ott maradt az asszony a két fiával. ⁴Ezek móábi leányokat vettek feleségül. Az egyiknek Orpá volt a neve, a másiknak Ruth. Ott laktak mintegy tíz esztendeig. ⁵De meghaltak ők is mind a ketten, Mahlón és Kiljón is, úgyhogy az asszony ott maradt a két fia és a férje nélkül.

⁶Ekkor útra kelt a menyeeivel, hogy hazatérjen Móáb mezejéről, mert meghallotta Móáb mezején, hogy ismét gondjaiba vette népét az ÚR, és kenyeret adott neki. ⁷Elindult tehát arról a helyről, ahol élt, és vele a két menyee. Ahogy mentek az úton, hogy visszatérjenek Júda földjére, ⁸ezt mondta Naomi a két menyének: Menjetek, forduljatok vissza, ki-ki az anyja házába! Bánjon veletek az ÚR olyan szeretettel, amilyenel ti bántatok a meghaltakkal és velem! ⁹Adja meg nektek az ÚR, hogy mindkettőtök nyugalmat találjon majd férjének házában! Azután megcsókolta őket. Ők azonban hangos sírásra fakadtak, ¹⁰és azt mondták neki: Bizony, hazatérünk veled a te népedhez. ¹¹De Naomi ezt felelte: Forduljatok vissza, leányaim! Miért jönnétek velem? Lehetnek-e még fiak a méhemben, akik férjeitek lennének? ¹²Forduljatok vissza, leányaim, menjetek, mert én már öreg vagyok ahhoz, hogy férjhez

menjek. De ha azt mondanám is, hogy van még reménységem, és ha ma éjjel férjhez mennék is, és fiakat szülnék, ¹³várhattok-e rájuk, amíg felnőnek? Szabad-e benneteket visszatartani attól, hogy férjhez menjete? Nem, leányaim! Az én sorsom túl keserves volna a számotokra! Hiszen az ÚR keze ért el engem.

¹⁴Azok erre még hangosabban kezdtek el sírni, majd Orpá megcsókolta az anyósát. Ruth azonban továbbra is ragaszkodott hozzá. ¹⁵Naomi azt mondta: Látod, a sógornőd visszatért népéhez és isteneihez. Térj vissza te is a sógornőddel együtt! ¹⁶De Ruth azt felelte: Ne unszolg engem, hogy elhagyjalak, és visszatérjek tőled! Mert ahová te mégy, oda megyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg én is. Néped az én népem, és Istened az én Istenem. ¹⁷Ahol te meghalsz, ott haljak meg én is, és ott temessenek el! Úgy bánjon velem az ÚR most és ezután is, hogy csak a halál választ el engem tőled! ¹⁸Amikor látta Naomi, hogy mindenáron vele akar menni, nem győzködte őt tovább.

¹⁹Együtt, ketten mentek tehát tovább, amíg Betlehembe nem értek. Amikor Betlehembe értek, az egész város felbolydult miattuk, és az asszonyok azt kérdezték: Csakugyan Naomi ez? ²⁰Ő azonban azt mondta nekik: Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagyon megkeserítette sorsomat a Mindenható. ²¹Egész családommal mentem el, és kifosztottan hozott vissza az ÚR. Miért hívnátok engem Naominak, hiszen megalázott engem az ÚR, és bajba döntött a Mindenható.

²²Így tért vissza Naomi, és vele együtt jött menyee, a móábi Ruth is Móáb mezejéről. Éppen az árpaaratás kezdetén érkeztek meg Betlehembe.

¹Volt Naominak a férje után egy rokona, név szerint Bóáz, egy jó módú ember Elímelek nemzetségéből. ²Azt mondta egyszer a móábi Ruth Naominak: Hadd menjek ki a mezőre kalászt szedegetni valaki után, akinek megnyerem a jóindulatát! Naomi azt felelte neki: Eredj, leányom! ³El is ment, és kiérve a mezőre szedegetni kezdett az aratók után. Történetesen az Elímelek nemzetségéből való Bóáz szántóföldje volt az.

⁴Éppen akkor ment ki Bóáz is Betlehemből, és azt mondta az aratóknak: Az ÚR legyen veletek! Azok így feleltek neki: Áldjon meg az ÚR! ⁵Majd megkérdezte Bóáz attól a legénytől, aki az aratók felügyelője volt: Ki ez a fiatalasszony? ⁶A legény, az aratók felügyelője ezt felelte: Egy móábi fiatalasszony, aki Naomival tért vissza Móáb mezejéről. ⁷Azt kérte, hogy hadd szedegessen és gyűjtögessen a kékék között az aratók után. Így jött ide, és talpon van reggeltől mostanáig; alig pihent egy keveset.

⁸Bóáz ekkor azt mondta Ruthnak: Hallgass ide, leányom! Ne menj te más mezőre szedegetni, ne is menj innen máshová, hanem maradj csak a szolgálóleányaim nyomában! ⁹Tartsd szemmel a mezőt, mikor hol aratnak, és haladj az asszonyok után! Megparancsoltam a szolgálóknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszomjazol, menj az edényekhez, és igyál abból, amiből a szolgálók merítenek.

¹⁰Ruth arcra borult, a földig hajolt, és ezt mondta Bóáznak: Hogyan nyerhettem el jóindulatodat, hogy pártfogásodba vettél? Hiszen én idegen vagyok! ¹¹Bóáz így válaszolt neki: Elbeszéltek nekem részletesen mindazt, amit anyósodért tettél férjed halála után: hogyan hagytad el apádat, anyádat, szülőföldedet, és hogyan jöttél el egy olyan nép közé, amelyet azelőtt nem is ismertél. ¹²Fizessen meg tetteidért az ÚR, legyen bőséges jutalmad az ÚRtól, Izráel Istenétől, akinek a szárnyai alá jöttél oltalmat keresni. ¹³Ruth pedig ezt mondta: Milyen jóindulatú vagy hozzám, uram! Megvigasztaltál engem, és szívélyesen beszéltél velem, pedig én még csak a szolgálóleányaid közé sem tartozom!

¹⁴Az evés idején azt mondta neki Bóáz: Jöjj közelebb, vegyél a kenyérből, és mártsd falatodat az ecetes lébel! Ő tehát leült az aratók mellé. Bóáz pörkölt gabonával kínálta, ő pedig evett, jóllakott, sőt még maradt is neki. ¹⁵Azután fölkelt tovább szedegetni. Bóáz pedig megparancsolta szolgálóinak: Hadd szedegessen a kévék között is, ne bántsátok érte! ¹⁶Sőt szándékosan is húzogassatok ki neki a kévékből, és hagyjátok ott, hadd szedje föl, és meg ne szidjátok!

¹⁷Így szedegetett a mezőn egész estig. Amikor kicsépelte, amit szedegetett, majdnem egy vékára való árpa lett. ¹⁸Fölvette, és bement a városba. Megmutatta az anyósának, amit szedegetett. Azután elővette és odaadta neki azt is, amit meghagyott, miután jóllakott. ¹⁹Akkor ezt kérdezte tőle az anyósa: Hol szedegettél, és hol dolgoztál ma? Áldott legyen, aki a pártfogásába vett! Ő megmondta az anyósának, hogy kinél dolgozott, és ezt mondta: Bóáz a neve annak a férfinak, akinél ma dolgoztam. ²⁰Ekkor azt mondta Naomi a menyének: Áldja meg őt az ÚR, aki nem vonta meg szeretetét az élőkől és a holtaktól! Azután azt mondta neki Naomi: Hozzá tartozónk ez az ember, a legközelebbi rokonaink egyike. ²¹A móábi Ruth ezt mondta: Még azt is mondta nekem, hogy járjak a szolgálói nyomában, míg csak be nem fejezik az aratást. ²²Naomi ezt mondta menyének, Ruthnak: Jól teszed, leányom, ha az ő szolgálóleányaival jársz, akkor nem bántanak más mezőn. ²³Ruth tehát Bóáz szolgálóleányainak a nyomában járva szedegetett, amíg be nem fejeződött az árpa és a búza aratása. De az anyósánál lakott.

¹Egyszer azt mondta neki az anyósa, Naomi: Leányom, majd én keresek neked otthont, ahol jó dolgod lesz. ²Nézd csak: Bóáz, a rokonunk, akinek a szolgálóleányaival voltál, ma éjjel árpát tisztít a szérűn. ³Mosakodj meg, kend meg magad, vedd föl a ruhádat, és menj le a szérűre! Ne mutakozz az előtt a férfi előtt, amíg be nem fejezte az evést és az ivást! ⁴Amikor lefekszik, jegyezd meg a helyet, ahol lefekszik, azután menj oda, hajtsd fel a takarót a lábánál, és fekjöd oda! Ő majd megmondja neked, hogy mit csinálj. ⁵Ruth azt mondta neki: Megteszem mindazt, amit mondasz. ⁶Le is ment a szérűre, és mindent úgy csinált, ahogyan az anyósa parancsolta. ⁷Bóáz evett, ivott, és jól érezte magát; azután elment, lefeküdt a garmada szélén. Ruth ekkor odalopódzott, felhajtotta lábánál a takarót, és odafeküdt.

⁸Éjfél tájban a férfi fölriadt és megfordult. Akkor vette észre, hogy egy asszony fekszik a lábánál. ⁹Megkérdezte: Ki vagy te? Az így felelt: Én vagyok Ruth, a te szolgálóleányod. Terítsd rá ruhád szárnyát szolgálóleányodra, mert te vagy a legközelebbi rokonunk! ¹⁰Ekkor azt mondta Bóáz: Áldjon meg az ÚR, leányom! Hűségedet most még jobban megmutattad, mint korábban, mert nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. ¹¹Ne félj hát, leányom, mindent megteszek érted, amit csak mondasz, hiszen mindenki tudja népem kapujában, hogy derék asszony vagy. ¹²Igaz ugyan, hogy közeli rokon vagyok, de van egy nálam közelebbi rokonod is. ¹³Maradj itt éjszakára, és ha holnap az vállalja érted a rokoni kötelezettségét, hát vállalja! De ha nem akarja vállalni érted a rokoni kötelezettséget, akkor, az élő ÚRra mondom, én vállalom! Feküdj hát itt reggelig!

¹⁴Visszafeküdt hát a lábához reggelig. De fölkelt, mielőtt az emberek fölismerhették volna egymást, mert Bóáz úgy gondolta: Ki ne tudójék, hogy ez az asszony idejött a szérűre! ¹⁵Akkor ezt mondta: Add csak a rajtad levő nagykendőt, és tartsd ide! Ő odatartotta, Bóáz pedig kimért hat mérték árpát, és feladta a vállára; ő maga pedig bement a városba.

¹⁶Amikor Ruth hazaért az anyósához, az megkérdezte: Mi történt, leányom? Ő pedig elbeszélte neki mindazt, amit a férfi vele tett, ¹⁷majd ezt mondta: Ezt a hat mérték árpát adta nekem ezekkel a szavakkal: Ne menj üres kézzel az anyósodhoz! ¹⁸Naomi akkor azt mondta: Maradj nyugton, lányom, amíg meg nem tudod, hogyan dől el ez a dolog. Mert nem nyugszik az a férfi, amíg végére nem jár még ma ennek a dolognak.

¹Bóáz odament a városkapuhoz, és leült. És amikor arra ment az a közeli rokon, akiről Bóáz beszélt, ezt mondta: Kerülj erre, ülj ide, testvérem! Az odament, és leült. ²Azután maga mellé vett Bóáz tíz embert a város vénei közül, és ezt mondta: Üljetek ide! És azok leültek. ³Ekkor azt mondta Bóáz a legközelebbi rokonnak: Naomi, visszatérve Móáb mezejéről, el akarja adni azt a szántóföldet, ami a rokonunk, Elímelek birtokrésze volt. ⁴Azt gondoltam, hogy tudomásodra hozom, és megmondom: vedd meg az itt ülők előtt, népem vénei előtt! Ha vállalod a rokoni kötelezettséget, vállald; de ha nem vállalod, mondd meg nekem, hadd tudjam! Mert rajtad kívül nincs más közeli rokon, utánad már én következem. Ő így szólt: Vállalom. ⁵De Bóáz ezt mondta: Amikor a szántóföldet megveszed Naomitól, a móábi Ruthot, az elhunyt feleségét is el kell vened, hogy az elhunyt nevét fenntartsd az örökségében. ⁶Erre a legközelebbi rokon azt felelte: Azt nem tudom magamra vállalni, mert akkor a saját örökségemet teszem tönkre. Vállald magadra az én rokoni kötelezettségemet, mert én nem tudom vállalni!

⁷Régezte Izráelben úgy erősítettek meg minden rokoni kötelezettséggel vagy cserével kapcsolatos ügyet, hogy az egyik fél lehúzta a saruját, és odaadta a másiknak. Ez volt a hitelesítés módja Izráelben. ⁸Akkor tehát a legközelebbi rokon azt mondta Bóáznak: Vedd meg te magadnak! Majd lehúzta a saruját. ⁹Ekkor azt mondta Bóáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok a tanúim, hogy én ma megvettem Naomitól mindazt, ami Elímeleké volt, és mindazt, ami Kiljóné és Mahlóné volt. ¹⁰Sőt a móábi Ruthot, Mahlón feleségét is feleségül veszem, hogy fenntartsam a meghaltnak a nevét örökségében, hogy ki ne vesszen a meghaltnak a neve testvérei közül lakóhelyének a kapujából. Ti vagytok most ennek a tanúi. ¹¹A kapuban levő egész nép ezt mondta a vénekkel együtt: Tanúk vagyunk! Adja az ÚR, hogy ez az asszony, aki a házába megy, olyan legyen, mint Ráhel és Lea, akik ketten építették föl Izráel házáat. Gyarapodjál Efrátában, legyen híres a neved Betlehemben! ¹²Legyen olyan a házá, mint Pérec háza, akit Támár szült Júdának, annak az utódnak a révén, akit majd az ÚR ad neked ettől a fiatalasszonytól!

³Így vette el Bóáz Ruthot, és az a felesége lett. Bement az asszonyhoz, és az ÚR megadta neki, hogy teherbe essen, és fiút szült. ¹⁴Akkor ezt mondták az asszonyok Naominak: Áldott az ÚR, aki nem hagyott most téged rokoni támasz nélkül! Legyen híres a neve Izráelben! ¹⁵Legyen ő életed megújítója, és gondviselőd öregkorodban! Hiszen menyed szülte őt, aki szeret téged, és többet ér neked hét fiúnál. ¹⁶Naomi pedig fogta a gyermeket, ölébe vette, és ő lett a dajkája, ¹⁷úgyhogy a szomszédasszonyok, amikor nevet adtak neki, azt mondták: Fia született Naominak! És elnevezték őt Óbédnak. Ő volt Dávid apjának, Isainak az apja.

¹⁸Ez Pérec nemzetsége: Pérec nemzette Hecrón, ¹⁹Hecrón nemzette Rámot, Rám nemzette Ammínádábot, ²⁰Ammínádáb nemzette Nahsón, Nahsón nemzette Szalmónt, ²¹Szalmón nemzette Bóázt, Bóáz nemzette Óbédot, ²²Óbéd nemzette Isait, Isai pedig nemzette Dávidot.

21. kártya: SALAMON

2Sám 12, 24-25

²⁴Ezután megvizsgáztatta Dávid a feleségét, Betsabét: bement hozzá, és vele hált. Az asszony fiút szült, és Salomonnak nevezték, az ÚR pedig a szeretetébe fogadta őt. ²⁵Dávid Nátán prófétára bízta őt, aki Jedidjának nevezte az ÚR akarata szerint.

1Kir 3,4-15

⁴A király Gibeónba szokott elmenni, hogy ott áldozzék, mert ez volt a legnagyobb áldozóhalom. Egyszer ezer égőáldozatot mutatott be Salamon azon az oltáron. ⁵Akkor éjjel megjelent Gibeónban az ÚR Salomonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! ⁶Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgáloddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. ⁷Most pedig, URam, Istenem, apám, Dávid után királlyá tetted a te szolgálodat. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. ⁸És a te szolgád választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy meg sem lehet számolni; nem lehet számba venni sokasága miatt. ⁹Adj azért a te szolgálodnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között. Ki tudná különben kormányozni a te nagy népedet?!

¹⁰Tetszett az ÚRnak, hogy ezt kérte Salamon. ¹¹Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy törvényemnek engedelmeskedve tudj kormányozni, ¹²ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem. ¹³Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között. ¹⁴Ha az én utaimon jársz, és megtartod rendelkezéseimet és parancsolataimat, ahogyan apád, Dávid tette, akkor hosszú életet adok neked. ¹⁵Azután fölébredt Salamon, és látta, hogy álmodott. Amikor visszament Jeruzsálembe, odaállt az ÚR szövetségládája elé, és égőáldozatokat mutatott be, békeáldozatokat készített, és udvari embereinek lakomát rendezett.

Kir 3,16-28

¹⁶Abban az időben elment két parázna nő a királyhoz, és elébe járult. ¹⁷Az egyik nő ezt mondta: Kérlek, uram, én ezzel a nővel egy házban lakom, és én ott szültem nála abban a házban. ¹⁸Három nappal azután, hogy szültem, ez a nő is megszült. Csak magunk voltunk a házban, nem volt velünk senki idegen; kettőnkön kívül senki sem volt a házban. ¹⁹De egy éjjel meghalt ennek a nőnek a fia, mert ráfeküdt. ²⁰Fölkelt erre éjfélkor, elvette mellőlem a fiamat, amíg a te szolgálóleányod aludt, és a keblére fektette, az ő halott fiát pedig az én keblemre fektette. ²¹Amikor reggel fölkeltem, hogy megszoptassam a fiamat, láttam, hogy halott. De amikor reggel jól megnéztem, kiderült, hogy nem az a fiú volt, akit én szültem. ²²Ekkor a másik nő ezt mondta: Nem úgy van! Az én fiam él, a te fiad az, aki meghalt! Amaz viszont ezt mondta: Nem igaz! A te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él! Így vitatkoztak a király előtt.

²³Akkor ezt mondta a király: Ez azt állítja: az én fiam él, a te fiad halt meg. Amaz meg ezt mondja: nem igaz, a te fiad halt meg, és az én fiam az, aki él. ²⁴Hozzatok hát ide egy kardot! – mondta a király. Oda is hoztak egy kardot a királynak, ²⁵a király pedig

megparancsolta: Vágjátok ketté az élő gyermeket, és adjátok oda egyik felét az egyiknek, másik felét a másiknak! ²⁶Ekkor azt mondta az élő gyermek anyja a királynak, mivel megesett a szíve a fián: Kérlek, uram, adjátok neki inkább az élő gyermeket, csak meg ne öljétek! A másik azonban ezt mondta: Ne legyen se az enyém, se a tiéd, vágjátok ketté! ²⁷Ekkor megszólalt a király, és ezt mondta: Adjátok annak az élő gyermeket, és ne öljétek meg, mert ő az anyja! ²⁸Egész Izráel meghallotta ezt az ítéletet, amelyet a király hozott, és félelemmel tekintettek a királyra, mert látták, hogy isteni bölcsesség van benne, és azzal szolgáltat igazságot.

1Kir 8,54-61

⁵⁴Amikor Salamon befejezte ezt az egész imádságot és könyörgést, amellyel az ÚRhoz imádkozott, fölkelte az ÚR oltára előtt, ahol eddig térdelt, és kitérte kezeit az ég felé. ⁵⁵Fölállt tehát, és fennhangon így áldotta meg Izráel egész gyülekezetét: ⁵⁶Áldott az ÚR, aki nyugalmat adott népének, Izráelnek egészen úgy, ahogyan megígérte. Egyetlen szó sem veszett el azokból az ígéretek közül, amelyeket Mózes, az ő szolgája által megígért. ⁵⁷Legyen velünk Istenünk, az ÚR, ahogyan őseinkkel volt. Ne hagyjon el bennünket, és ne vessen el magától! ⁵⁸Fordítsa oda magához szívünket, hogy mindenben az ő útjain járjunk, és megtartsuk parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, amelyeket őseinknek adott. ⁵⁹Ezek a szavak pedig, amelyekkel az ÚR színe előtt könyörögtem, legyenek éjjel-nappal Istenünk, az ÚR előtt, hogy pártolja az ő szolgájának és népének, Izráelnek az ügyét, amiben csak napról napra szükséges. ⁶⁰Hadd tudja meg a föld minden népe, hogy az ÚR az Isten, nincs más. ⁶¹Legyen a szívetek teljesen az ÚRé, a mi Istenünké, járjatok rendelkezései szerint, és tartsátok meg parancsolatait úgy, mint ma!

1Kir 11,1-13

¹Salamon király sok idegen asszonyt szeretett a fáraó leányán kívül, móábiakat, ammóniakat, edómiakat, szidóniakat és hettitákat, ²olyan népekből valókat, amelyekről ezt mondta az ÚR Izráel fiainak: Ne keveredjetek közéjük, és ők se keveredjenek közetük, mert saját isteneikhez fordítják szíveteket! Ezekhez ragaszkodott Salamon szerelemmel. ³Volt neki hétszáz főrangú és háromszáz másodrangú felesége. Feleségei elfordították a szívét. ⁴Igy történt, hogy Salamon szívét feleségei vénségére más istenekhez fordították, és szíve nem maradt teljesen Istenéé, az ÚRé, mint volt apjának, Dávidnak a szíve. ⁵Mert Salamon Astóretet, a szidóniak istenét és Milkómot, az ammóniak bálványát követte. ⁶Igy olyan dolgot tett Salamon, amit rossznak lát az ÚR, és nem követte olyan hűségesen az URat, mint apja, Dávid. ⁷Akkoriban Salamon áldozóhalmot épített a Jeruzsálemmel szemben levő hegyen Kemósnak, a móábiak bálványának és Moloknak, az ammóniak bálványának. ⁸Igy tett Salamon a többi, idegenből szerzett felesége kedvéért is, akik a maguk isteneinek tömjéneztek és áldoztak.

⁹Megharagudott azért az ÚR Salamonra, mivel elfordult szíve az ÚRtól, Izráel Istenétől, aki kétszer is megjelent neki, ¹⁰és erre nézve azt parancsolta neki, hogy ne kövessen más isteneket; de ő nem tartotta meg, amit az ÚR parancsolt. ¹¹Akkor ezt mondta az ÚR Salamonnak: Mivel ez történt veled, és nem tartottad meg a velem kötött szövetséget, sem rendelkezéseimet, amelyeket adtam neked, azért én ki fogom szakítani kezedből az országot, és a te szolgádnak adom. ¹²De apádért, Dávidért nem a te napjaidban teszem meg ezt: majd

a fiad kezéből fogom kiszakítani. ¹³De nem az egész országot szakítom ki: adok a fiadnak egy törzset szolgálomért, Dávidért és Jeruzsálemért, amelyet kiválasztottam.

1Kir 11,42-43

⁴²Salamon Jeruzsálemben negyven esztendeig uralkodott egész Izráel felett. ⁴³Azután Salamon pihenni tért őseihez, és eltemették apjának, Dávidnak a városában. Utána a fia, Roboám lett a király.

22. kártya: SÁMUEL

1Sám 1

¹Volt egy ember Rámatajim-Cófimból, Efraim hegyvidékéről, akinek Elkáná volt a neve; efrátai volt, Jeróhámnak a fia, aki Elíhú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. ²Két felesége volt; az egyiknek Anna, a másiknak Peninná volt a neve. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. ³Ez az ember évenként fölment városából Sílóba, hogy imádkozzon, és áldozzon a Seregek URának. Ott pedig Éli két fia, Hofnín és Fineás voltak az ÚR papjai. ⁴Amikor eljött az a nap, amelyen Elkáná áldozni szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának meg mindegyik fiának és lányának. ⁵Annának is csak egy részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az ÚR bezárta a méhét. ⁶Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az ÚR bezárta a méhét. ⁷Így történt ez évről évre: valahányszor fölment az ÚR házába, ezzel bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit. ⁸Akkor ezt mondta neki a férje, Elkáná: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál?

⁹Egyszer Anna fölkel, miután ettek és ittak Sílóban. Éli pap meg ott ült egy széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál. ¹⁰Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az ÚRhoz, és keservesen sírt. ¹¹Azután ezt a fogadalmat tette: Seregek URA! Ha részvétellel tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálóleányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálóleányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét!

¹²Mivel hosszasan imádkozott az ÚR színe előtt, Éli figyelte az asszony száját. ¹³Anna ugyanis magában beszélt: csak az ajka mozgott, de nem hallatszott a hangja. Éli ezért azt gondolta, hogy részeg, ¹⁴és ezt mondta neki: Meddig motyogsz még itt részegen? Józanodj ki végre! ¹⁵Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy részegítő italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt. ¹⁶Ne tartsd szolgálóleányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. ¹⁷Éli erre így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amivel hozzá folyamodtál! ¹⁸Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálóleányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca.

¹⁹Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkáná a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá. ²⁰Egy idő múlva Anna teherbe esett, és fiút szült. Sámuelnek nevezte el, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt.

²¹És mikor fölment az az ember, Elkáná, egész háza népével, hogy bemutassa az ÚRnak az évenkénti áldozatot, és teljesítse fogadalmát, ²²Anna nem ment el, hanem ezt mondta

férjének: Majd az elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az ÚR előtt, és végleg ott maradjon. ²³A férje, Elkáná ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod. Maradj itthon, amíg elválasztod. Csak az ÚR tartsa meg ígését! Otthon maradt tehát az asszony, és szoptatta a fiát, míg el nem választotta.

²⁴Miután elválasztotta, elvitte magával, és vele együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet meg egy tömlő bort, és bevitte az ÚR házába, Sílóba. A gyermek még kicsiny volt. ²⁵Akkor levágták a bikát, a gyermeket pedig bevitték Élihez. ²⁶Az asszony ezt mondta: Kérlek, uram! Az életemre esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted, és imádkozott az ÚRhoz. ²⁷Ezért a gyermekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amivel hozzá folyamodtam. ²⁸Ezért most én is, kérésemnek megfelelően felajánlom őt az ÚRnak. Legyen egész életére az ÚRnak ajánlva! És ott imádták az URat.

1Sám 3

¹Az ifjú Sámuel pedig az ÚR szolgája volt Éli felügyelete alatt. Abban az időben ritkaság volt az ÚR igéje, nem volt gyakran látomás.

²Egy napon az történt, hogy Éli a szokott helyén feküdt. Szeme már meggyengült, alig látott. ³Az Isten mécsese még nem aludt ki, és Sámuel ott feküdt az ÚR templomában, ahol az Isten ládája volt. ⁴Az ÚR szólította Sámuel, és ő így felelt: Itt vagyok. ⁵Majd odafutott Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így válaszolt: Nem hívtalak, menj vissza, feküdj le! Elment tehát, és lefeküdt. ⁶De újra szólította az ÚR Sámuel, Sámuel pedig fölkelt, odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így felelt: Nem hívtalak, fiam, menj vissza, feküdj le! ⁷Sámuel még nem ismerte az URat, mert az ÚR még nem jelentette ki igéjét neki. ⁸Az ÚR azonban harmadszor is szólította Sámuel. Ő pedig fölkelt, megint odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ekkor értette meg Éli, hogy az ÚR szólítja az ifjút. ⁹Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, feküdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, URam, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt a helyére.

¹⁰Az ÚR pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád. ¹¹Akkor az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Én olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja, beleszendül mind a két füle. ¹²Azon a napon beteljesítem Élin mindazt, amit megmondtam háza népéről. Elkezdem, és be is végzem azt. ¹³Mert kijelentettem neki, hogy örök ítéletet hozok háza népére azért a bűnért, amelyről tudta, hogy fiai azzal átkot vonnak vele magukra, és mégsem fenyegette meg őket. ¹⁴Ezért megesküdtem Éli háza népének, hogy sohasem lehet kiengesztelni Éli háza népének a bűnét sem véres-, sem ételáldozattal. ¹⁵Sámuel pedig feküdt egész reggelig, és akkor kitérte az ÚR házának az ajtóit. De Sámuel nem merte elmondani Élinek a látomást. ¹⁶Éli azonban hívta Sámuel, és ezt mondta: Fiam! Sámuel! Ő pedig így felelt: Itt vagyok. ¹⁷Éli megkérdezte: Milyen kijelentést kaptál? Ne titkold el előttem! Ne segítsen téged az Isten se most, se ezután, ha eltitkolsz előttem egyetlen szót is mindabból, amit kijelentett neked! ¹⁸Elmondott azért neki Sámuel mindent, semmit sem titkolt el előtte. Éli pedig ezt mondta: Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát.

¹⁹Sámuel felnövekedett. Az ÚR pedig vele volt, és igéiből semmit sem hagyott beteljesületlenül. ²⁰És megtudta egész Izráel Dántól Beérsebáig, hogy az ÚR prófétájául

rendelte Sámuel. ²¹Az ÚR még többször is megjelent Sílóban, és kijelentette magát az ÚR Sámuelnek ígéje által Sílóban.

1Sám 7,5-10

⁵Majd ezt mondta Sámuel: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Micpába, és imádkozni fogok értetek az ÚRhoz. ⁶Összegyűltek tehát Micpában, vizet merítettek, és kiöntötték az ÚR előtt. Böjtöltek azon a napon, és ezt mondták: Vétkeztünk az ÚR ellen! Sámuel pedig igazságot szolgáltatott Izráel fiai között Micpában.

⁷Amikor azonban meghallották a filiszteusok, hogy Izráel fiai összegyűltek Micpában, fölvonultak a filiszteusok városfejedelmei Izráel ellen. Meghallották ezt Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt, ⁸és ezt mondták Izráel fiai Sámuelnek: Kiálts értünk szüntelenül Istenünkhöz, az ÚRhoz, hogy szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből! ⁹Sámuel fogott egy szopós bárányt, és feláldozta teljes égőáldozatul az ÚRnak. És Sámuel az ÚRhoz kiáltott Izráelért, az ÚR pedig meghallgatta. ¹⁰Mialatt Sámuel az égőáldozattal foglalatostkodott, előrenyomultak a filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az ÚR azonban hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, akik úgy megzavarodtak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől.

1Sám 7,15-17

¹⁵Sámuel egész életében Izráel bírása volt. ¹⁶Évről évre körbejárta Bételt, Gilgált és Micpát, és igazságot szolgáltatott Izráelnek mindezekben a helyeken. ¹⁷De mindig visszatért Rámába, mert ott volt a háza, és ott is igazságot szolgáltatott Izráelnek, és ott épített oltárt az ÚRnak.

1Sám 8

¹Amikor megöregedett Sámuel, a fiait tette Izráel bíráivá. ²Elsőszülött fiának Jóél volt a neve, a másodiknak Abijjá. Beérsebában bíráskodtak. ³Fiai azonban nem az ő útján jártak, hanem a maguk hasznát keresték; megvesztegetésre szánt ajándékot fogadtak el, és elferdítették az igazságot. ⁴Összegyűltek azért Izráel vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. ⁵Ezt mondták neki: Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak. Tégy valakit királyunkká, hogy ő bíráskodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás!

⁶Sámuel azonban rosszalotta, hogy ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy bíráskodjék fölöttünk! És imádkozott Sámuel az ÚRhoz. ⁷Az ÚR pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindabban, amit mondanak! Mert nem téged vetettek el, hanem engem vetettek el, hogy ne én legyek a királyuk. ⁸Veled is ugyanúgy cselekszenek, ahogyan velem cselekedtek, mióta fölhoztam őket Egyiptomból, mindmáig: elhagytak, és más isteneknek szolgáltak. ⁹Hallgass tehát a szavukra, de szigorúan figyelmeztess őket, és mondd meg nekik, hogy mi lesz a király joga, aki uralkodni fog felettük.

¹⁰Ekkor Sámuel elmondta az ÚR minden szavát a népnek, amely királyt kért tőle. ¹¹Ez lesz a királynak a joga – mondta –, aki uralkodni fog fölöttetek: Fiaitokat elveszi, harci kocsijaihoz meg lovasaihoz osztja be őket, és ők futnak majd harci kocsija előtt. ¹²Parancsnokokká teszi őket ezer ember felett, és parancsnokokká ötven ember felett. Velük szántatja szántóföldjét, és velük végezteti aratását, velük készítteti hadifölszerelését és a harci kocsik fölszerelését. ¹³Leányaitokat meg elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnőknek és sütőnőknek. ¹⁴Legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajligeteiteket elveszi, és udvari embereinek adja. ¹⁵Vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed, és hivatalnokainak meg udvari

embereinek adja. ¹⁶Szolgaítokat és szolgálóleányaitokat, legkiválóbb ifjaitokat, még a szamaraitokat is elveszi, és a maga munkáját végezteti velük. ¹⁷Nyájaitokból tizedet szed, ti pedig a szolgálái lesztek. ¹⁸Akkor majd segítségért kiáltotok királyotok miatt, akit magatoknak választottatok, de akkor nem fog válaszolni nektek az ÚR.

¹⁹A nép azonban nem akart Sámuelre hallgatni. Ezt mondták: Nem! Legyen csak király fölöttünk! ²⁰Olyanok akarunk lenni, mint az összes többi nép: királyunk bíraskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat! ²¹Sámuel végighallgatta a nép beszédét, és elmondta az ÚRnak. ²²Az ÚR pedig így felelt Sámuelnek: Hallgass a szavukra, és válassz nekik királyt! Sámuel ezt mondta az izráelieknek: Menjen mindenki a maga városába!

1Sám 10,1

¹Ekkor fogta Sámuel az olajoskorsót, öntött belőle Saul fejére, megcsókolta, és ezt mondta: Ezennel fölkent téged az ÚR öröksége fejedelmévé.

1Sám 12,1-5.20-25

¹Akkor ezt mondta Sámuel egész Izráelnek: Íme, én engedtem nektek mindenben, amit mondtatok nekem, és királyt választottam nektek. ²Most már a király jár előttetek, hiszen én megöregedtem és megöszültem, a fiaim is ott vannak már közöttetek. Előttetek jártam ifjúságomtól fogva a mai napig. ³Itt állok, válaszoljatok az ÚR előtt és fölkentje előtt: Kinek vettem el a marháját, kinek vettem el a szamarát, kit nyomtam el, és kit károsítottam meg? Kitől fogadtam el ajándékot, hogy szemet hunyjak valami fölött? Visszaadom nektek! ⁴De ők ezt felelték: Nem nyomtál el és nem károsítottál meg bennünket, és nem fogadtál el senkitől semmit. ⁵Akkor ezt mondta nekik: Tanú az ÚR veletek együtt, és tanú az ő fölkentje a mai napon, hogy nem taláztatok ellenem semmi ilyesmit. Azok pedig ezt felelték: Ő a tanú.

²⁰Akkor ezt mondta Sámuel a népnek: Ne féljete! Ti ugyan elkövettétek mindezt a rosszat, de azért ne tántorodjatok el az ÚRtól, hanem szolgáljatok az ÚRnak teljes szívetekből! ²¹El ne tántorodjatok, hogy a semmiket kövessétek, amelyek tehetetlenek, és nem tudnak megmenteni, mert semmik azok. ²²Hiszen nem veti el az ÚR a saját népét az ő nagy nevéért, mert úgy tetszett az ÚRnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket. ²³Tőlem is távol legyen, hogy vétkezzem az ÚR ellen, és ne imádkozzam többé értetek. Sőt inkább tanítalak majd benneteket a jó és egyenes útra. ²⁴Csak féljétek az URat, és szolgáljátok őt híven, teljes szívetekből, mert lássátok csak meg, milyen nagy tetteket vitt véghez rajtatok! ²⁵Ha azonban mégis gonoszul éltek, elvesztek királyotokkal együtt!

1Sám 16,1-5.11-13

¹Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt? Hiszen elvettem őt, és nem marad Izráel királya! Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert az ő fiai közül választottam magamnak királyt! ²Hogyan mehetnék oda? – kérdezte Sámuel. – Ha meghallja Saul, megöl engem. De az ÚR ezt felelte: Vigyél magaddal egy üszőt, és mondd ezt: Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. ³Azután hívd meg Isait az áldozati lakomára! Én pedig majd a tudtodra adom, hogy mit kell tenned: azt kend fel, akit én mondok neked!

⁴Sámuel úgy is tett, ahogyan megmondta neki az ÚR. Amikor megérkezett Betlehembe, remegve mentek eléje a város vénei, és azt kérdezték: Békés szándékkal jöttél-e? ⁵Békés szándékkal – felelte. – Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az ÚRnak. Szenteljétek

meg magatokat, és jöjjetek el velem az áldozati lakomára! Miután szentnek találta Isait és fiait, meghívta őket az áldozati lakomára.

¹¹Majd megkérdezte Sámuel Isaitól: Itt van az összes fiad? Hátra van még a legkisebb – felelte ő –, de ő éppen a juhokat őrzi. Erre Sámuel ezt mondta Isainak: Üzenj neki azonnal, és hozasd ide, mert addig nem ülünk le, amíg ő meg nem érkezik. ¹²Érte küldött tehát, és elhozatta. Ő pedig pirosposzsgás, szép szemű és jó megjelenésű volt. Akkor ezt mondta az ÚR: Rajta! Kend föl királlyá, mert ő az! ¹³Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és testvérei körében fölkente őt. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.

1Sám 25,1a

¹Amikor Sámuel meghalt, összegyűlt egész Izráel, meggyászolták, és eltemették őt otthon, Rámában.

(1Sám 28,7-8.11-19)

⁷Akkor ezt mondta Saul a szolgálainak: Keressetek nekem egy halottidéző asszonyt! Elmegyek hozzá, és őt kérdezem meg. Szolgái ezt felelték neki: Van itt Én-Dórban egy halottidéző asszony. ⁸Saul ekkor elváltoztatta a külsejét, más ruhát vett magára, és elment két emberével. Amikor éjjel odaértek az asszonyhoz, ezt mondta: Kérj jövődölést a halottaktól, és idézd meg nekem, akit mondok neked!

¹¹Az asszony ekkor megkérdezte: Kit idézzek meg neked? Ő így felelt: Sámuel idézd meg nekem! ¹²Amikor az asszony meglátta Sámuel, hangosan felkiáltott, és ezt mondta Saulnak: Miért szedtél rá? Hiszen te vagy Saul! ¹³De a király ezt mondta neki: Ne félj! Mit láttál? Az asszony ezt felelte Saulnak: Istenfélét látok feljönni a földből. ¹⁴Saul megkérdezte tőle: Hogyan néz ki? Az asszony így felelt: Egy öregember jön fölfelé, palástba burkolózva. Ebből megtudta Saul, hogy Sámuel az; ezért arccal a földig hajolt, és leborult előtte.

¹⁵Sámuel ezt mondta Saulnak: Miért háborgattál és idéztél meg engem? Saul így felelt: Igen nagy bajban vagyok. Megtámadtak a filiszteusok; Isten pedig eltávozott tőlem, és nem felel többé sem próféták által, sem álomban. Téged hívtalak tehát, hogy tudasd velem, mit kell tennem.

¹⁶De Sámuel ezt mondta: Miért kérdezel engem, ha az ÚR eltávozott tőled, és az ellenséged lett? ¹⁷Úgy cselekedett az ÚR, ahogyan általam megmondtam: kiragadta kezedből a királyságot az ÚR, és másnak, Dávidnak adta. ¹⁸Mivel nem hallgattál az ÚR szavára, és nem izzó haragja szerint bántál Amálékkal, azért bánik most veled így az ÚR. ¹⁹Sőt az ÚR veled együtt Izráelt is a filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszel. Még Izráel táborát is a filiszteusok kezébe adja az ÚR.)

23. kártya: SIMON PÉTER

Jn 1,40-42

⁴⁰A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól és követték őt, András, Simon Péter testvére volt az egyik. ⁴¹Ő, mihelyt találkozott testvérével, Simonnal, ezt mondta neki: Megtaláltuk a Messiást – ami azt jelenti: Felkent. ⁴²Odavitte Jézushoz, aki rátekintve így szólt: Te Simon vagy, Jóna fia: téged Kéfásnak fognak hívni – ami azt jelenti: Kőszikla.

Lk 5,1-11

¹Amikor egyszer a sokaság Jézushoz tódult, és hallgatta Isten ígését, ő a Genezáreti-tó partján állt. ²Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. ³Beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. ⁴Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra! ⁵Simon így felelt: Mester, egész éjszaka fáradoztunk ugyan, mégsem fogtunk semmit, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat. ⁶Amikor ezt megtették, olyan sok halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; ⁷ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek, és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. ⁸Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram! ⁹A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak; ¹⁰de ugyanígy Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simon társai voltak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: Ne félj, ezentúl emberhalász leszel! ¹¹Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.

Mt 16,13-17

¹³Amikor Jézus Cézarea Filippi vidékére ért, megkérdezte tanítványait: Kinek mondják az emberek az Emberfiát? ¹⁴Ők így válaszoltak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának. ¹⁵Ő megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem? ¹⁶Simon Péter így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. ¹⁷Jézus ezt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.

Mt 16,18-19

¹⁸Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem majd fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. ¹⁹Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötsz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is.

Mt 16,21-23

²¹Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni a tanítványainak arról, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia. ²²Péter ekkor félrevonta őt, és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled! ²³Ő pedig megfordulva ezt mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán, kísértesz engem, mert nem Isten akaratára ügysz, hanem az emberekére.

Jn 6,66-71

⁶⁶Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. ⁶⁷Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: Vajon ti is el akartok menni? ⁶⁸Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. ⁶⁹És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje. ⁷⁰Jézus így válaszolt nekik: Vajon nem én választottalak ki titeket, a tizenkettőt? Egyikőtök mégis ördög. ⁷¹Júdás Iskáriótesre, Simon fiára értette ezt, mert ez akarta őt elárulni, egy a tizenkettő közül.

Mt 17,1-9

¹Hat nappal ezután Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. ²És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehérén ragyogott, mint a világosság. ³És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. ⁴Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lenni! Ha akarod, készítek itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. ⁵Miközben ezt mondta, íme, fényes felhő borította be őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok! ⁶Amikor a tanítványok ezt meghallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket. ⁷Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: Keljetek fel, és ne féljetek! ⁸Amikor pedig föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.

⁹Miközben jöttek le a hegyről, megparancsolta nekik Jézus: Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül.

Mt 18,21-22

²¹Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: Uram, hányszor kell megbocsátanom az ellenem vétkező testvéremnek? Még hétszer is? ²²Jézus így válaszolt: Mondom neked, nemhogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.

Lk 18,18-30

Jn 13,1-11

¹Közeledett a páska ünnepe, és Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához. Szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig. ²És vacsora közben, amikor az ördög már a szívébe sugallta Júdás Iskáriótesnek, Simon fiának, hogy árulja el őt, ³Jézus tudva, hogy az Atya mindent a kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy, ⁴felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt kötött magára, ⁵azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni és törölni a magára kötött kendővel. ⁶Simon Péterhez lépett, aki így szólt hozzá: Uram, te mosod meg az én lábamat? ⁷Jézus így válaszolt neki: Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted. ⁸Péter így szólt hozzá: Az én lábamat nem mosod meg soha. Jézus így válaszolt neki: Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám. ⁹Simon Péter erre ezt mondta neki: Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is! ¹⁰Jézus így szólt hozzá: Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind. ¹¹Mert tudta, ki árulja el, azért mondta: Nem vagytok mindnyájan tiszták.

Lk 22,31-34

³¹Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, ³²de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd a testvéreidet! ³³Ő így válaszolt: Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, akár a halálba is! ³⁴Jézus azonban ezt felelte: Mondom neked, Péter: nem szólsz meg a kakas ma, amíg háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem.

Mk 14,32-42

³²Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Gecsemáné, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg imádkozom! ³³Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, azután rettegni és gyötrődni kezdett, ³⁴majd így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok! ³⁵Egy kissé távolabb ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra. ³⁶És így szólt: Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te. ³⁷Amikor visszament, alva találta őket, és így szólt Péterhez: Simon, alszol? Nem tudtál egy órát sem virrasztani? ³⁸Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlén. ³⁹Újra elment, és ugyanazokkal a szavakkal imádkozott. ⁴⁰Amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert szemük elnehezült; és nem tudták, mit feleljenek neki. ⁴¹Harmadszor is visszatért, és így szólt hozzájuk: Aludjatok tovább, és pihenjete! Elég! Eljött az óra! Íme, átadatik az Emberfia a bűnösök kezébe. ⁴²Ébredjete, menjünk! Íme, közel van, aki engem elárul.

Jn 18,1-11

¹Miután ezeket elmondta Jézus, kiment tanítványaival a Kidrón-patakon túlra. Volt itt egy kert, ide ment be tanítványaival együtt. ²Júdás, aki elárulta őt, szintén ismerte ezt a helyet, mert gyakran gyűltek ott össze Jézus és a tanítványai. ³Júdás tehát maga mellé vette a katonai csapatot, a főpapoktól és a farizeusoktól küldött templomi szolgákat, és odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. ⁴Jézus pedig tudva mindazt, ami reá vár, előlépett, és így szólt hozzájuk: Kit kerestek? ⁵Azok így feleltek: A názáreti Jézust. Én vagyok – mondta Jézus. Ott állt velük Júdás is, aki elárulta őt. ⁶Amikor azt mondta nekik: Én vagyok – visszatántorodtak, és a földre estek. ⁷Ekkor újra megkérdezte tőlük: Kit kerestek? Ők ismét ezt felelték: A názáreti Jézust. ⁸Jézus így szólt: Megmondtam nektek, hogy én vagyok: ha tehát engem kerestek, engedjéte ezeket elmenni! ⁹Így kellett beteljesednie annak az ígének, amelyet mondott: Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit. ¹⁰Simon Péternél volt egy kard, azt kihúzta, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét: a szolga neve pedig Málkus volt. ¹¹Erre Jézus így szólt Péterhez: Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?

Jn 18,12-17

¹²A katonai csapat, az ezredes és a zsidók templomszolgái ekkor elfogták Jézust, és megkötözték. ¹³Először Annáshoz vitték, ez ugyanis apósa volt Kajafásnak, aki főpap volt abban az esztendőben. ¹⁴Kajafás volt az, aki azt tanácsolta a zsidóknak, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért. ¹⁵Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, és bement Jézussal együtt a főpap palotájába; ¹⁶Péter pedig kívül állt az ajtónál. Kiment tehát a másik tanítvány, a főpap ismerőse, szólt az ajtót őrző lánynak, és bevitte Pétert. ¹⁷Az ajtót őrző szolgálólány így szólt Péterhez: Nem ennek az embernek a tanítványai közül való vagy te is? De ő így felelt: Nem vagyok.

Jn 20,1-10

¹A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. ²Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették. ³Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz.

⁴Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. ⁵Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be. ⁶Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, ⁷és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. ⁸Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. ⁹Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. ¹⁰A tanítványok ezután hazamentek.

Jn 21,1-14

¹Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tiberiás-tengernél. Így jelent meg: ²együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, Nátánaél a galileai Kánából meg Zebedeus fiai és a tanítványok közül még kettő. ³Simon Péter így szólt hozzájuk: Elmegyek halászni. Ők erre ezt mondták: Mi is elmegyünk veled. Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. ⁴Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. ⁵Jézus megkérdezte tőlük: Fiaim, nincs valami ennivalótok? Így válaszoltak neki: Nincs. ⁶Ő pedig ezt mondta nekik: Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok. Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt. ⁷Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: Az Úr az! Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felsőruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe. ⁸A többi tanítvány pedig a hajóval jött, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és kivonták a hálót a halakkal. ⁹Amint kiszálltak a partra, paraszat láttak ott, rajta halat és még kenyeret is. ¹⁰Jézus így szólt hozzájuk: Hozzatok a most fogott halakból! ¹¹Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló. ¹²Jézus ezt mondta nekik: Jöjjetek, egyetek! A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: Ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő. ¹³Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik, ugyanúgy a halat is. ¹⁴Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül.

Jn 21,15-19

¹⁵Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek? Ő pedig így felelt: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged! Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat! ¹⁶Másodszor is megkérdezte: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Ő ismét így válaszolt: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus erre ezt mondta neki: Őrizd az én juhaimat! ¹⁷Harmadszor is szólt hozzá: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: Szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat! ¹⁸Bizony, bizony, mondom neked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod. ¹⁹Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: Kövess engem!

ApCsel 1,15-26

¹⁵Azokban a napokban felállt Péter a testvérek körében, amikor mintegy százhusz főnyi sokaság volt ott együtt, és így szólt: ¹⁶Testvéreim, férfiak! Be kellett teljesednie az Írásból

annak, amit előre megmondott a Szentlélek Dávid szája által Júdásról, aki vezetője lett azoknak, akik elfogták Jézust; ¹⁷közénk tartozott, és részt kapott ebből a szolgálatból. ¹⁸Ez gonosztettének jutalmából mezőt szerzett, de fejfel lezuhant, kettészakadt derékban, és egész belső része kifordult. ¹⁹Közismertté is vált ez Jeruzsálem lakói előtt, ezért nevezték el azt a mezőt a maguk nyelvén Akeldamának, azaz Vérmezőnek. ²⁰Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: „Legyen a szállása pusztává, és lakó ne legyen abban”, és „az ő tiszttségét más kapja meg”. ²¹Szükséges tehát, hogy azok közül a férfiak közül, akik egész idő alatt együtt voltak velünk, amíg közöttünk járt az Úr Jézus, ²²kezdve János keresztségétől addig a napig, amelyen felvitetett tőlünk, még valaki tanúja legyen velünk együtt az ő feltámadásának. ²³Ekkor kijelöltek kettőt: Józsefet, más néven Barsabbást, akinek mellékneve Jusztusz volt, és Mátyást, ²⁴és így imádkoztak: Urunk, minden szívnek ismerője, te mutasd meg, hogy e kettő közül melyiket választottad magadnak, ²⁵hogy megkapja ebben a szolgálatban, az apostolságban azt a helyet, amelyet Júdás elhagyott, hogy az őt megillető helyre jusson. ²⁶Sorsot vetettek rájuk: a sors Mátyásra esett, és a tizenegy apostol közé sorolták őt.

ApCsel 10,9-28

⁹Másnap, amíg ők úton voltak, és a városhoz közeledtek, Péter déltájban felment a ház tetejére imádkozni. ¹⁰Közben azonban megéhezett, és enni kívánt. Amíg az ételt készítették, révületbe esett, ¹¹és látta, hogy az ég megnyílik, és leszáll valami nagy lepedőhöz hasonló, amely négy sarkánál fogva ereszkedett le a földre. ¹²Benne volt a föld mindenféle négylábú és csúszómászó állata, és az ég mindenféle madara. ¹³Ekkor hang hallatszott: Kelj fel, Péter, öld és egyél! ¹⁴Péter azonban így szólt: Semmiképpen sem, Uram, mert soha nem ettem semmi szentségtelent vagy tisztátalant. ¹⁵De másodszor is szólt hozzá a hang: Amit Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak! ¹⁶Ez pedig három ízben is így történt, és azután az egész azonnal felemelkedett az égbe.

¹⁷Amint pedig Péter azon tűnődött magában, hogy mi lehet az a látomás, amelyet látott, íme, azok a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, Simon háza után kérdezősködve megálltak a kapu előtt, ¹⁸és bekiáltva megkérdezték, hogy ott van-e szálláson Simon, akit Péternek is hívnak. ¹⁹Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: Íme, három férfi keres téged: ²⁰kelj fel hát, menj le, és eredj el velük! Semmit ne tétovázz, mert én küldtem őket! ²¹Péter tehát lement a férfiakhoz, és így szólt hozzájuk: Íme, én vagyok az, akit kerestek. Milyen ügyben jártok itt? ²²Azok így feleltek: Kornéliusz százados, ez az igaz és istenfélő ember, aki mellett bizonyosságot tesz az egész zsidó nép, egy szent angyaltól azt a kijelentést kapta, hogy hívasson téged a házába, és hallgassa meg, amit te mondasz. ²³Ekkor Péter behívta, és vendégül látta őket.

²³Másnap aztán velük együtt útra kelt, és a joppéi testvérek közül is vele tartottak néhányan. ²⁴A következő napon megérkeztek Cézarába, Kornéliusz pedig összegyűjtötte rokonait és legjobb barátait, és úgy várta őket. ²⁵Amint Péter be akart lépni, Kornéliusz eléje ment, és a lábához borulva hódolt előtte. ²⁶Péter azonban felemelte, és így szólt hozzá: Állj fel, én magam is csak ember vagyok! ²⁷Amikor beszélgetve bement vele, sok embert talált ott összegyűlve. ²⁸Ekkor így szólt hozzájuk: Tudjátok, hogy tiltott dolog zsidó embernek idegennel kapcsolatba kerülni vagy hozzá bemenni. Nekem azonban Isten megmutatta, hogy egyetlen embert se mondjak szentségtelennek vagy tisztátalannak.

Gal 2,11-14

¹¹Amikor pedig Kéfás Antióchiába jött, nyíltan szembeszálltam vele, mivel okot adott arra, hogy megfeddjem. ¹²Mielőtt ugyanis odajöttek néhányan Jakabtól, együtt evett a pogányokból lett hívőkkel. Amikor pedig azok megérkeztek, visszahúzódott és elkülönült, mert félt a zsidók közül való hívőktől. ¹³Képmutató módon viselkedett vele együtt a többi zsidó is, úgyhogy képmutatásukba még Barnabás is belesodródott. ¹⁴De amikor láttam, hogy nem az evangélium igazságának megfelelő egyenes úton járnak, mindnyájuk előtt ezt mondtam Kéfásnak: „Ha te zsidó létedre pogány módra és nem zsidó módra élsz, hogyan kényszerítheted a pogányokat, hogy zsidó szokás szerint éljenek?”

2Pt 1,12-21

²Ezért ezekre mindig emlékeztetni foglak titeket, bár ismeritek mindezt, és a megismert igazsághoz szilárdan ragaszkodtok. ¹³De helyesnek tartom, hogy míg ebben a földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket. ¹⁴Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat, amint a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentette nekem. ¹⁵Igyekszem azonban, hogy elköltözésem után is mindig megemlékezhessetek ezekről. ¹⁶Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének. ¹⁷Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és ilyen szózatot intézett hozzá a felséges dicsőség: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”, ¹⁸mi hallottuk ezt a mennyből jött szózatot, mert együtt voltunk vele a szent hegyen. ¹⁹Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben. ²⁰Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az Írás egyetlen próféciaja sem ered önkényes magyarázatból, ²¹mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak az Istentől küldött emberek.

24. kártya: ZÁKEUS

Lk 19,1-10

¹Ezután Jézus Jerikóba ért, és áthaladt rajta. ²Élt ott egy Zákeus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt. ³Szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kis termetű lévén, nem láthatta a sokaságtól. ⁴Ezért előrefutott, és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie. ⁵Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: Zákeus, jöjj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom. ⁶Ekkor sietve lejött, és örömmel befogadta. ⁷Akik ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, és így szóltak: Bűnös embernél szállt meg. ⁸Zákeus pedig odaállt az Úr elé, és ezt mondta: Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit törvénytelenül vettem el, a négyszeresét adom vissza annak. ⁹Jézus így felelt neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia. ¹⁰Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettet.